

BK
470

10. 5. 1944

AK

DEUTSCHE SCHULE
ATHEN
LEHRER - BIBLIOTHEK
ABT. IX N° 444

8906

Αριθ. ενδ. 132091

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΥΓΚΩ

Ἄρ. 5.

ΟΙ ΒΥΡΓΓΡΑΒΟΙ

ΔΡΑΜΑ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

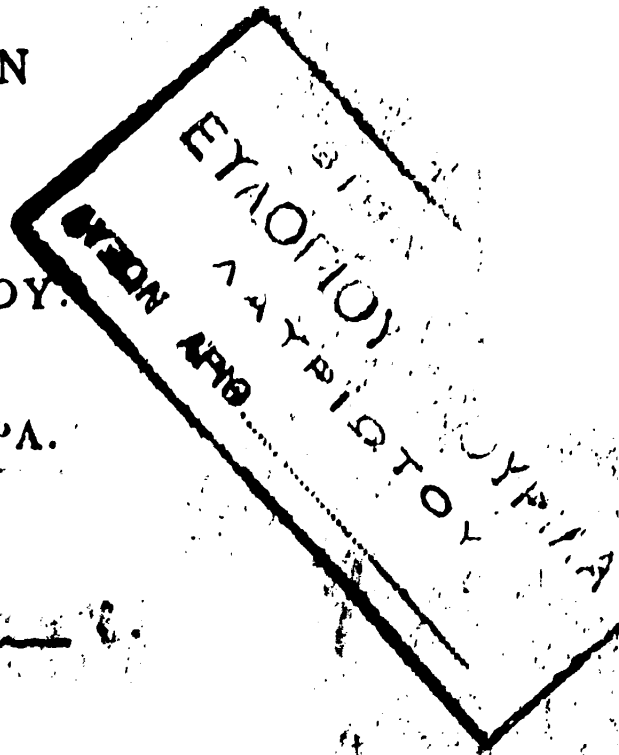
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ

ΥΠΟ

Μ. ΡΑΠΤΑΡΧΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΛΗΘΕΙΑΣ»

1888.

v.
ΟΙ ΒΥΡΓΓΡΑΒΟΙ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΩΒ, Βυργάβος τοῦ Χέππενχεφ.

ΜΑΓΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἰώβ, Βυργάβος τοῦ Οὐάρδεκ.

ΧΑΤΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Μάγνου, Μαρκίων τῆς Βερόνης,
γράφος τῆς Νόλιγ.

ΓΟΡΛΙΟΣ, νόθος υἱὸς τοῦ Χάττου, Βυργάβος τῆς Σαρέκ

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ ΤΗΣ ΣΟΥΑΒΗΣ, ὁ Βαρβερούσος.

ΟΤΒΕΡΤΟΣ.

Ο ΔΟΥΕ ΓΕΡΑΡΔΟΣ τῆς Θουρίγκης.

ΓΙΛΗΣ ΧΟΧΕΝΣΤΑΦ, Μαργάβος τῆς Λουσακίης.

ΠΛΑΤΩΝ ΟΥΤΤΕΡ, Μαργάβος τῆς Μοραβίας.

ΔΟΥΠΟΣ, Κόμης τῆς Μόντης.

ΚΑΔΟΒΑΛΛΟΣ, Βυργάβος τοῦ Ὀκκενφελς.

ΔΑΡΕΙΟΣ, Βυργάβος τοῦ Δεΐχνεκ.

ΓΙΑΝΙΡΑΛΛΟΣ, εὐπατρίδης Γενουήνσιος.

Η ΚΟΜΙΣΣΑ ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ.

ΓΑΝΟΥΜΑΡΑ.

ΕΔΒΙΓΗ.

ΚΑΡΔΟΣ, σπουδαστὴς τοῦ Πανεπιστημίου Βολωνίας

ΕΡΜΑΝΟΣ, ὁμοίως.

ΚΥΝΟΥΛΦΟΣ, φοιτητὴς τοῦ Λυκείου τῆς Μαγεντίας

ΧΑΚΚΙΝΟΣ, μικρέμπορος.

ΚΟΥΙΝΤΕΡ, ὁμοίως.

ΤΕΥΔΩΝ, χωρικός.

ΚΟΝΔΙΓΑΡΙΟΣ, ὁμοίως.

ΣΟΥΕΝΝΩΝ, ἔμπορος τῆς Λυδέκκης

ΖΩΣΙΟΣ, γέρων στρατιώτης.

Ο ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ.

ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

ΕΙΣ ΦΡΟΥΡΟΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ, ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΟΙ, ΣΑΛΠΙΓΚΤΑΙ, ΦΡΟ

Τὸ δράμα συμβαίνει ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῷ φρονι

Χέππενχεφ, τῷ 120 . . .

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ο ΠΑΠΠΟΣ

Τὸ θέατρον παριστᾷ τὴν ἀρχαίαν στοᾶν τῶν τιμαριωτικῶν εἰκόνων τῷ φρουρίου Χέππενχεφ. Ἡ στοᾶ αὕτη κυκλωτερῆς οὔσα, περικλείεται ἐντὸς μεγάλου πύργου, συγκοινωνοῦσα μὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ φρουρίου διὰ τεσσάρων μεγάλων θυρῶν, κειμένων κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας. Τὸ παραπέτασμα ἀνυψούμενον δεικνύει μέρος τι τῆς στοᾶς ταύτης, ἥτις, σχηματίζουσα γωνίαν καὶ ἐξελιγμόν, φαίνεται ὅτι γάνεται ὀπισθεν τοῦ κυκλωτεροῦς τοίχου τοῦ πύργου. Ἀριστερόθεν, μία ἐκ τῶν μεγάλων θυρῶν αἵτινες συγκοινωνοῦσι μετὰ τοῦ φρουρίου. Δεξιόθεν, πλατυτάτη καὶ ὑψηλὴ θύρα, ἀνοιγομένη πρὸς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ πύργου καὶ ἐπωκοδομημένη ἐπὶ κλίμακος ἐκ τριῶν βαθμίδων, παρ' αὐτὴν δὲ παραπύλιον. Πρὸς τὸ βάθος, εἶδος μακρυναρ'ου θολωτοῦ μὲ χαμηλοὺς κίονας καὶ ποικίλα χιονόκρανα, ἐφ' οὗ ἐπιστηρίζεται ἐν δεύτερον πραγματικὸν στέγασμα, εἰς ὃ ἀνέρχονται ἐκ τῆς στοᾶς διὰ πλατείας μαρμαρίνης κλίμακος ἐξ βαθμίδων· διὰ μέσου τῶν εὐρειῶν ἀψίδων τοῦ μακρυναρίου τούτου, φαίνεται ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ φρουρίου, τοῦ ὁποίου ὁ ὑψηλότερος πύργος φέρει ὑπερμεγέθη μελανὴν σημαίαν κυματίζουσαν εἰς τὸν ἀνεμον. Πλησίον τῆς πρὸς τὰ ἀριστερά μεγάλης διπτέρυγος πύλης, μικρὸν παράθυρον ὀλίγον ὑψηλὰ μὲ χρωματισμένα ὑελώματα, πλησίον δὲ τοῦ παραθύρου μία καθέδρα· ὅλον δὲ τὸ ἐμβυδόν τῆς στοᾶς φαίνεται παρημελημένον καὶ ἀκατοίχητον. Οἱ τοῖχοι καὶ οἱ πέτρινοι θόλοι, ἐφ' ὧν διακρίνονται ἔχνη τοιχογραφίας ἐξαλειφθείσης, εἶνε ὑποπράσινοι καὶ εὐρωτιῶντες ἐκ τῶν σταγόνων τῆς βροχῆς. Αἱ ἐκ τῶν κίωνων τῆς στοᾶς ἀνηρτημένα εἰκόνες εἶνε ὅλαι ἐστραμμέναι πρὸς τὸν τοῖχον. Κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς πράξεως ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα. Τὸ διὰ τῶν ἀραιωμάτων τῆς ἀψίδος διακρινόμενον μέρος τοῦ φρουρίου φαίνεται πεφωτισμένον κατὰ τὸ ἐσωτερικόν, καίτοι εἶνε εἰσέτι ἡμέρα. Ἰκ τοῦ μέρους τούτου

τοῦ φρουρίου ἀκούονται ἐκ διαλειμμάτων καταφάνοντες ἤχοι σαλπίγγων καὶ αὐλῶν, καὶ κατὰ διαστήματα, ἄσματα ψαλλόμενα εὐθύμως καὶ ἐν μέσῳ τῆς κλαγγῆς τῶν συγκρουομένων ποτηρίων. Πλησιέστερα, ἀκούεται σύγκρουσις σιδήρου, ὡς ἐάν πολλοὶ ἀλυσοδεμένοι ἄνθρωποι πηγαίναερονται ὀπίσθεν τῆς ἀφανοῦς γωνίας τῆς στοᾶς. Γυνὴ τις γραῖα, ῥακένδυτος, ἡμικεκαλυμμένη ὑπὸ ποδήρους μελανοῦ πέπλου, καὶ φέρουσα ἄλυσον, ἣτις ἐξαρτᾶται διὰ διπλοῦ κρίκου ἐκ τῆς ὀσφύος τῆς καὶ τοῦ γυμνοῦ ποδός τῆς, περιβεβλημένη δὲ σιδηροῦν χλοῖον περὶ τὸν τράχηλον, ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας, καὶ φαίνεται ἀκούουσα τὰ ἄσματα καὶ τοὺς ἤχους τῆς γείτονος αἰθούσης.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΓΑΝΟΥΜΑΡΑ μόνη, ἀκροαζομένη.

ΑΣΜΑΤΑ ἔξωθεν, συνοδευόμενα κατὰ πᾶσαν στροφήν ὑπὸ τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν κεράτων.—

Εἰς δάση κ' εἰς βράχους κ' εἰς ἄγριον σκότος (1)
 ἐδῶ ποῦ δὲν φθάσει τυράννου σπαθί,
 ἀφῆτε ἄς παύσῃ τῶν ὀπλων ὁ κρότος,
 καὶ δεῖπνον εἰς θάμνους χλωροῦς ἕς στρωθῆ!

Εἰς κύκλον καθῆστε
 ταῖς πλώσκαις γεμηῆστε.

κι' ὁ δεῖπνος ἂν ἦνε λιτὸς καὶ μικρὸς,
 ζοῦν ἄλλοι εἰς ἄλλας
 τρυφὰς καὶ κραιπάλας,
 πλὴν εἶνε ὁ ἄρτος τῶν δούλων πικρὸς.

Ἀδέσμευτοι ὡς τῶν βουνῶν μας ἡ αὔρα,
 ὀρμοῦμεν πετοῦμεν ὡσάν ἀετοί·
 τὸ βλέμμα μας φλόγα, τὰ ὄπλα μας μχῦρα,
 τὸ βῆμά μας εἶνε θανάτου βροντή!

Εἰς χεῖρας τὸ ξίφος
 γελοῦμεν ἀψήφως

(1) Ἦχος, ὁ χορὸς τῶν κυνηγῶν κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ Βέβερ.

μ' ἀγρίων τυράννων στρατούς καὶ ὄργην,
 κ' εἰς δάση κ' εἰς βάτους
 κ' εἰς βράχους ἀβάτους
 ξεχνοῦμεν τὴν δούλην καὶ ἄνδρον γῆν.

Ἄντισυχὰ τρίζουν τὰ ξίφη εἰς τὰς θήκας·
 ἄς τρίζουν, θὰ ἔλθῃ κ' αὐτῶν ἡ στιγμή,
 θὰ εὐρουν ἀκόμη καὶ μάχας καὶ νίκας,
 κ' εἰς αἶμα θὰ σβίς ἡ σκληρὰ των ὀρμή.
 Καιρὸς ὅσον εἶνε
 τραγούδα καὶ πίνε,
 γλυστρῆ ὁ καιρὸς καὶ σὺ γλύστρα μαζή.
 εὐφραίνου ὡς νέος·
 παντοῦ ὁ γενναῖος
 γενναῖ' ἀποθνήσκει, γενναῖα καὶ ζῆ.

Ὁ δοῦλος ἐνῶ τὰ δεσμά του χρυσόει
 τὴν χειρὰ δειλῶς ποῦ τὸν σφάζει φιλεῖ.
 ἡμεῖς εἰς κἀνένα δὲν κλινομεν γόνυ
 κ' ἔμπρὸς εἰς τὰ ξίφη μας κλίνουν πολλοί·
 Κερνᾶτε, κερνᾶτε,
 ταῖς πλώσκαις γυρνᾶτε
 καὶ πίνετ' εὐθύμως καὶ μ' ἤσουχον νοῦν!
 οἱ πλείοντες οὗτοι
 εἰς δόξαν καὶ πλοῦτη,
 συχνὰ μὲ χολὴν τὸ κρασί των κερνοῦν.

Ἡ πλώσκ' ἄς γυρνᾶ εἰς τὸν γείτονα δότε·
 ἀστράπτουν οἱ λόφαι καὶ σείετ' ἡ γῆ!
 ὡς ἄγραν ἡμᾶς κυνηγοῦν στρατιῶται,
 ὁ πόλεμος ἦλθε καὶ ἦλθ' ἡ σφαγή!
 Κε' ἂν ἔλθῃ τὸ βόλι
 κε' ἂν πέσωμεν ὅλοι,
 κε' ἂν ἔσχατον πίνωμ' αὐτὸ τὸ κρασί,
 κάνεις δὲν νὰ κλαύσῃ,
 κ' ἡ γῆ δὲν θὰ παύσῃ
 νὰ ἔχῃ τυράννους καὶ νὰ τοὺς μισῇ.

ΓΑΝΟΥΜ.—Κατάρκ! οἱ δεσπότες μας εὐρίσκονται
 εἰς εὐθυμίαν, καὶ τὸ συμπόσιον διαρκεῖ εἰσέτι, (θεωροῦ-
 σα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ θεάτρου), ἐνῶ οἱ ταλαίπω-

ροι αἰχμάλωτοι ἐργάζονται ὑπὸ τὴν μάστιγα ἀπὸ τὴν αὐγὴν. (Ἀκροαζομένη). Ἐκεῖ ὁ θόρυβος τῶν ὀργίων, ἐδῶ ὁ κρότος τῶν ἀλύσεων! (Προσηλώνουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας τοῦ πύργου). Ἐκεῖ πάλιν, ὁ πατήρ καὶ ὁ πάππος κεκυφότες ὑπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων, ἐρευνοῦν τὰ σκοτεινὰ ἴχνη τῶν ἀποτροπαίων πράξεών των, καὶ σκέπτόμενοι περὶ τῆς ζωῆς των ὡς περὶ τῆς γενεᾶς των, μελετοῦν μόνοι καὶ μακρὰν τῶν πικρῶν γελώτων τοῦ θριάμβου τὰ πολυειδῆ κακουργήματα των, ἐπίσης ἀπεχθῆ καὶ τρομερὰ ὡς καὶ τὰ τέκνα ἅτινα ἐγέννησαν. Ἀπ' αὐτῶν τῶν χρόνων τῆς εὐδαιμονίας των μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας, οἱ Βυργγάβοι οὗτοι δὲν ἔπαυσαν τοῦ νὰ ᾔνε μεγάλοι καὶ σεβαστοί· οἱ Μαρκίωνες τῶν μεθορίων, οἱ ἡγεμονεύοντες Κόμητες, οἱ Δοῦκες υἱοὶ τῶν Γότθων βασιλέων ἔκλιναν τὸν αὐχένα ἐνώπιον αὐτῶν ὡς ἐνώπιον τῶν ὁμοίων των. Τὸ φρούριον ὅλον, ἀντηχοῦν ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν σαλπίγγων, τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν κραυγῶν τῆς εὐθυμίας, ἐγείρεται ἀπροσπέλαστον ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν· πανταχοῦ ἐπὶ τῶν φοβερῶν ἐπάλλξεών του ἀγρυπνοῦσι φρουροὶ ἐρασιπῶται, ἢ μᾶλλον, ληστὰὶ μὲ ὄμμα φλογοβόλον, κρατοῦντες εἰς χεῖρας τὸ τόξον καὶ τὴν λόγχην καὶ εἰς τοὺς ὀδόντας τὴν σπάθην· τὸ πᾶν δὲ προφυλάττει καὶ ὑπερασπίζει τὸ ἀπρόσιτον τοῦτο καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων αἰωρούμενον ἄιτρον. Μόνη εἰς μίαν ἔρημον γωνίαν τοῦ τρομεροῦ τούτου φρουρίου μία ἀγνώριστος γραῖα, μία ἀθλία γυνὴ καὶ ἐλβεῖνῆ αἰχμάλωτος, ἐνδεδυμένη ῥάκη καὶ καμπτομένη ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων, σύρεται καὶ παραφυλάττει ὡς τίγρις . . . Πλὴν, τρέμετε, ὦ Πρίγκηπες! ἡ αἰχμάλωτος αὕτη γυνὴ εἶνε τὸ μῖσος, εἶνε ἡ ἐκδίκησις!

Ἀποσύρεται εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου, καὶ ἀναβαίνει τὰς βιβλιοθήκας τοῦ μακρυναρίου. Ταῦτοχρόνως σχεδὸν εἰσέρχεται

δεξιόθεν τῆς στοᾶς πλῆθος ἀλυσοδεμένων αἰχμαλώτων, ὧν τινὲς εἶνε σιδηρόδετοι ἀνὰ δύο· φέρουσι δὲ εἰς χεῖρας ἔργαλατῆα τῆς ἐργασίας, σκαπάνας, ἀξίνας, σφυρία, κτλ. Ἡ Γανουμάρα, ἐπιστηριχθεῖσα ἐφ' ἐνὸς τῶν κιόνων τοῦ μακροναοίου, τοὺς θεωρεῖ μὲ ἦθος σκεπτικόν. Ἐκ τῶν ἐρουπωμένων καὶ καταξέσχισμένων φορεμάτων τῶν αἰχμαλώτων διακρίνει τις ἀκόμη τὰ ἀρχαῖα ἐπαγγέλματα τῶν.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΚΟΥΝΤΕΡ, ΤΕΥΔΩΝ, ΧΑΚΚΙΝΟΣ, ΚΟΝΔΙΓΑΡΙΟΣ, ΣΟΥΕΝΝΩΝ, ΖΩΣΙΟΣ μὲ ὑπόφκιον γενειάδα, ΕΡΜΑΝΟΣ, ΚΥΝΟΥΛΦΟΣ, ΚΑΡΛΟΣ.

Οἱ αἰχμάλωτοι προχωροῦν ὅλοι βραδέως κατὰ ἀθροίσματα, σπουδασταὶ μὲ σπουδαστάς, χωρικοὶ καὶ ἔμποροι ὁμοῦ, καὶ ὁ στρατιώτης μόνος· οἱ γεροντότεροι φαίνονται ἐξαντληθέντες ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς ὀλίψεως. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς σκηνῆς ταύτης καὶ τῶν δύο ἐπομένων ἐξακρολουθοῦν ἀκούμενα κατὰ διαστήματα τὰ ὄργανα καὶ τὰ ἄσματα τῆς γείτονος αἰθούσης.

ΤΕΥΔΩΝ (ρίπτων τὸ ἐργαλεῖον τὸ ὁποῖόν κρατεῖ, καὶ καθήμενος ἐπὶ τῆς ἐνώπιον τῆς διπλῆς θύρας τοῦ πύργου πετρίνης βαθμίδος).— Τέλος πάντων, ἰδοὺ ἡ ὥρα τῆς ἀναπύσεως! ὦ! εἶμαι κατάκοπος!

→ ΚΟΥΝΤΕΡ (σεῖων τὴν ἄλυσόν του).— ὦ Θεέ μου! νὰ ἦμαι ἐλεύθερος καὶ πλούσιος, καὶ τώρα! . . .

ΚΟΝΔΙΓ. (ἐπιστηριζόμενος εἰς ἕνα ἐκ τῶν κιόνων).— Ἀλλοίμονον!

ΚΥΝΟΥΛΦ. (ἀκολουθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν Γανουμάραν διερχομένην μὲ βραδέα βήματα τὸ μακροναοίον).— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐγνώριζα ποῖον κατασκοπεύει αὐτὴ ἡ γυνή.

ΣΟΥΕΝ. (κρυφίως εἰς τὸν Κυνοῦλφον).— Τοῦτο μόνον γνωρίζω περὶ αὐτῆς ὅτι, εἶνε ὀλίγος καιρὸς ἀφ' οὗ του συνελήφθη ἀπὸ τὴν διεστραμμένην γενεάν τῶν στρατιωτῶν τοῦ πύργου τούτου, ὁμοῦ μὲ τινὰς ἐμπόρους ἐκ Σαινδιγάλλης.

ΚΥΝΟΥΛ.—'Ολίγον μὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο· ἀλλ' ἐνῶ ἡμᾶς μᾶς κρατοῦν δεσμίους, διατί αὐτὴν νὰ τὴν ἀφίνωσιν ἐλευθέρων ;

ΣΟΥΕΝ.—'Αλλ' αὐτὴ ἰατρεύσε τὸν Χάπτον, τὸν πρωτότοκον ἐκ τῶν ἐγγόνων, ἀπὸ μίαν θανατηφόρον θέρμην.

ΧΑΚ.—'Επίσης ὁ βυργγράφος 'Ρολλίνος προχθὲς ἐδήχθη εἰς τὴν πτέρναν ὑπὸ ὄφως, καὶ αὐτὴ τὸν ἰατρεύσε.

ΚΥΝΟΥΛ.—'Αλήθεια, Χακκῆνε ;

ΧΑΚ.—Μὰ τὴν ζωὴν μου, αὐτὴ πρέπει νὰ ᾔνε κάμρμια μάγισσα !

ΕΡΜ.—'Εξ ἐναντίας, εἰπέ μᾶλλον μία τρελλή.

ΣΟΥΕΝ.—Καὶ ὅμως, αὐτὴ ἤξεύρει μυρία ἀπόρητᾶ ! 'Εγὼ ἰδίους ὄμμασι τὴν εἶδα νὰ ἰατρεύσῃ τὸν Ἐλουά, τὸν Κνοῦδον καὶ τὸν Ἄζζον, τοὺς λεπρούς ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους ἀπέφευγεν ὅλος ὁ κόσμος.

ΤΕΥΔ.—Αὐτὴ ἡ γυνὴ θὰ ἐνασχολῆται βέβαια εἰς κἀνὲν μυστηριῶδες ἔργον. Πιστεύσατέ με, ὅτι αὐτὴ διασργανίζει σκοτεινὰ σχέδια μὲ τοὺς τρεῖς τούτους λεπρούς, οἵτινες τῇ εἶνε ἀρωσιωμένοι. Παντοῦ, εἰς πᾶσαν γωνίαν, τοὺς εὐρίσκει τις ὁμοῦ· εἶνε τρεῖς σκύλοι, οἵτινες ἀκολουθοῦν μίαν λύκωναν !

ΧΑΚ.—Χθὲς ᾔσαν καὶ οἱ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ εἰργάζοντο ὁμοῦ· ἐκεῖνοι κατεσκεύαζον ἐν φέρετρον καὶ ἐκάρρωνον τὰς σαινίδας τῆς, αὐτὴ δὲ ἀπογυμνώσασα τοὺς κατεσκληκότας βραχίονάς τῆς· ἐτάραττεν ἀγγεῖον πεπληρωμένον ὕδατος, ὑάλλουσα χαμηλοφώνως ὡς ὅταν νανουρίζῃ τις ἐν βρέφος, καὶ κατεσκεύαζεν εἶδος φίλτρου ἀπὸ κόκκαλα τῶν νεκρῶν.

ΣΟΥΕΝ.—Αὐτὴν τὴν νύκτα ἐγὼ καὶ ὁ Κουίντερ εἴμεθα ἔξυπνοι· εἶδαμεν λοιπὸν τὰ μεσάνυχτα περιφερομένους εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων τοὺς τρεῖς τού-

τους λεπρούς φέροντας προσωπίδας, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ πέπλον καὶ πικρακολουθοῦσαν αὐτούς· ὁ Κουίντερ κατετρόμαξε, καὶ ἐγὼ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κλείσω ῥάτι ὅλην τὴν νύκτα.

ΚΟΥΙΝ.—Ἐγὼ πάντοτε ὑποπτεύομαι μήπως εἰς αὐτὰ τὰ ὑπόγεια διοργανίζεται κάμμία συνωμοσία. Προχθές, εἶδα διαβαίνοντας τοὺς λεπρούς καὶ τὴν γραῖκν Μέδουσαν ὑπὸ μέγαλον τινὰ τοῖχον, με ζοφερωτάτην καὶ στυγνὴν φυσιογνωμίαν· ἕως οὗ νὰ τοὺς καλοπαρατηρήσω ἔγειναν ἄφαντοι ἀπ' ἐμπρός μου, φαίνεται δὲ ὅτι εἰσεχώρησαν εἰς τὸν τοῖχον!

ΧΑΚ.—Αὐτοὶ οἱ τρεῖς λεπροὶ καὶ ἡ καταχθόνιος μάγισσα με τοὺς ὁποίους ζῶμεν με προξενοῦν τριόντι φρίκην!

ΚΟΥΙΝ.—Συνέβη δὲ τοῦτο πλησίον τοῦ ἀποκρύφου κοιμητηρίου, τὸ ὁποῖον γνωρίζετε.

ΕΡΜ.—Οἱ λεπροὶ οὗτοι κατὰ χρέος ὑπηρετοῦσιν ἐκείνην ἣτις τοὺς ἐθεράπευσε· τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλοῦστατον, ἰδοὺ.

ΣΟΥ'ΕΝ.—Πλὴν ἀντὶ τῶν λεπρῶν, φίλτατε Κουίντερ, καὶ τοῦ διεστραμμένου ἐκείνου Χάττου, ἐκείνην τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἰατρεύσῃ τις εἰς αὐτὸ τὸ φρούριον, εἶνε ἡ κηλοκάγαθος καὶ ὠρχία νεθνις, ἡ ἀνεψία τοῦ γέροντος Ἰῶβ καὶ μνηστὴ τοῦ Χάττου.

ΚΟΥΙΝ.—Ἡ Ῥηγινέλλα; Ὁ Θεὸς νὰ τὴν δώσει καλὸν καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ, διότι εἶνε ἓνας ἄγγελος!

ΕΡΜ.—Ἄλλ' αὐτὴ ἀποθνήσκει.

ΚΟΥΙΝ.—Ἄ! εἶνε λυπηρὸν τριόντι! Ναι, ἡ πρὸς τὸν Χάττον ἀποστροφή της καὶ ἡ θλίψις τῆς καρδίας της, βάρη ἀνυπόφορα καὶ ἐπικυθῆ, τὴν φονεύουν· αὐτὴ ἀναλύεται κηθημερινῶς.

ΤΕΥΔ.—Ἡ δυστυχὴς Ῥηγινέλλα!

Ἡ Γανουμάρα ἐμφανίζεται πάλιν εἰς τὸ βᾶθος τοῦ θεάτρου, ὑπερ διασκελίζει.

ΧΑΚ.—'Ιδού πάλιν ἡ γραῖα! Τρώντι, αὐτὴ μὲ ἐκ-
πλήττει! Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ, τὸ ὕφος τῆς, ἢ ὡς νυ-
κτοκόρακος κατήφειά τῆς, τὸ βαθὺ καὶ διαπεραστικὸν
βλέμμα τῆς, διαυγές καὶ τρομερὸν πολλακίς ὡς ὕμμα
γλαυκός, ἢ ἀπεριόριστος μάθησίς τῆς εἰς τὴν ὁποίαν καὶ
δίδω πίστιν, τὰ πάντα μὲ προξενοῦν τρόμον καὶ φρίκην!

ΚΟΝΔΙΓ.—'Ω! τρεῖς ἀνάθεμα τὸ φρούριον τοῦτο
καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ!

ΤΕΥΔ.—Εὐφήμει, σὲ παρακαλῶ, Κονδιγάριε!

ΚΟΝΔΙΓ.— Πλὴν κάνεις ξένος δὲν ὑπάρχει εἰς αὐ-
τὴν τὴν στοάν, καὶ εἶνε τὸ μόνον μέρος ὅπου ἀναπνέ-
ομεν ἐν ἀνέσει· οἱ δεσπότες μας εὐθυμοῦν αὐτὴν τὴν
ῶραν συμποσιάζοντες, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μακρὰν αὐτῶν,
ἔθεν δὲν δύνανται νὰ μᾶς ἀκούσωσι

ΤΕΥΔΩΝ (χαμηλόνων τὴν φωνήν, καὶ δεικνύων τὴν
θύραν τοῦ πύργου).—Πλὴν ἐκεῖ εὐρίσκονται καὶ ἄλλοι
δύο, οἵτινες δύνανται νὰ μᾶς ἀκούσωσι πρὸς βλάβην μας.

ΚΟΝΔΙΓ.— Ποίους ἐννοεῖς;

ΤΕΥΔΩΝ.— Τοὺς δύο γέροντας, τὸν πατέρα καὶ
τὸν υἱόν. Εὐφήμει, σὲ λέγω. Ἐκτὸς τῆς Κυρίας Ῥη-
γινέλλας,— καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὴν τροφὸν τῆς
Ἐδβίγην— ἥτις συχνότατα ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς διὰ νὰ
προσευχηθῆ, ἐκτὸς τοῦ Ὀτβέρτου, τοῦ νέου ἐκείνου
ἐθειλοντοῦ, ὅστις ἦλθε πρὸ ἕξ μηνῶν εἰς τὸ φρούριον τοῦ
Χέππενγκεφ διὰ νὰ λάβῃ ὑπηρεσίαν, καὶ τὸν ὁποῖον
καίτοι δόκιμον ὄντα εἰσέτι ἀγαπᾷ μεγάλως ὁ ὑπὸ τῶν
ἐγγόνων του πάσχων πάππος διὰ τὴν νεότητά του καὶ
διὰ τὴν καλοκάγαθίαν του, κάνεις ἄλλος δὲν ἀνοίγει
αὐτὴν τὴν θύραν οὔτε ἔχει τὸ ἐλεύθερον νὰ εἰσέλθῃ εἰς
τὸν πύργον· μόνος δὲ διατρίβει εἰς τὸ ἄντρον τοῦτο ὁ
γέρων, ἔρμκιον τῆς θλίψεώς του. Ἄλλοτε ἔρριπτεν εἰς
ἔλκον τὸν κόσμον τὰς πλεκτάνας του, εἴκοσι δὲ Κόμη-
τες καὶ εἴκοσι Δουῖκες, οἱ υἱοὶ του καὶ οἱ ἔγγονοί του,

πέντε γενεαὶ τῶν ὁποίων κοιτὶς εἶνε αὐτὸ τὸ ὄρος, πε-
ριστοιχίζον εὐλαβῶς ὡς ἕνα βασιλέα τὸν ληστὴν τοῦ-
τον πατριάρχην· πλὴν τὸν καταβάλλει ἐπὶ τέλους ἢ
ἢ ἡλικία, καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἀποσυρθῆ. Εἶνε λοιπὸν
αὐτὸς ἐκεῖ μέσα μόνος, καθήμενος ὑπὸ ἀργυροῦφαντον
ἀψίδα, ὄρθιος δὲ πρὸ αὐτοῦ κρατεῖ τὴν λόγχην τοῦ ὁ-
γέρων υἱὸς τοῦ Μάγνος. Μῆνας ὀλοκλήρους ἀπερνᾷ χω-
ρὶς οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ, καὶ τὴν νύκτα συχνάκις ὡ-
χρὸς καὶ βεβαρυμένος εἰσέρχεται εἰς ἀπόκρυφόν τινα δι-
αυλον, τοῦ ὁποίου αὐτὸς κρατεῖ τὸ κλειδίον· ποῦ πη-
γαίνει, κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει.

ΣΟΥΕΝΝΩΝ.—Ὁ γέρων οὗτος ἔχει παραδόξους φό-
βους καὶ ἀδημονίας.

ΧΑΚΚΙΝΟΣ.—Οἱ υἱοὶ τοῦ βαρύνουσιν ἐπ' αὐτοῦ ὡς
ἄλλοι δαίμονες.

ΚΟΥΙΝΤΕΡ.—Ἀξίζει λοιπὸν τὰ ἀναθέματα τὰ
ὁποῖα τὸν δίδουν.

ΚΟΝΔΙΓ.—Τόσον τὸ καλῆτερον δι' αὐτόν, ἀφοῦ
ἦνε ἀσυνείδητος!

ΣΟΥΕΝΝΩΝ.—Πλὴν ἠξεύρετε ὅτι αὐτὸς εἰς τοιαύ-
την προβεβηκυῖαν ἡλικίαν παραδόξως πως ἀπέκτησε
καὶ τέκνον, εἰς τὸ ὁποῖόν ἀπέδωκεν ὅλην τὴν ἀγάπην
του; ὁ Θεὸς οὕτω πῶς ἔπλασε τὴν φύσιν, ὥστε ἡ λευ-
κόφαιος γενειὰς νὰ ὑπερκαπᾷ τὴν ξανθὴν κεφαλὴν.
Πλὴν, μολὶς τὸ παιδίον τοῦτο ἔγεινεν ἐνὸς ἔτους, τοῦ
τὸ ἔκλεψαν. . .

ΚΟΥΙΝΤΕΡ.—Μία Ἀθιγγανίς.

ΚΥΝΟΥΛΦΟΣ.—Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ εἶχεν ἀποθέσει
εἰς τὴν ἄκραν σιτοφόρου τινὸς κάμπου.

ΧΑΚΚΙΝΟΣ.—Ἐγὼ, Κύριοί μου, ἔχω ἐξ ἀκοῆς ὅτι,
τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βουνῶν ὡς φωλεὰ γυπὸς αἰ-
ωρούμενον φρούριον τοῦτο, εἶδέ ποτε διαπραττόμενον
ἐν αὐτῷ μέγα καὶ τρομερὸν ἔγκλημα, μετὰ τὸ ὁποῖον

ἔμεινε πολὺν καιρὸν ἔρημον, ἕως οὗ ἐπὶ τέλος κατεστράφη ὑπὸ τῶν ἰπποτικῶν Ὀρδῶν τῶν Τευτόνων· τέλος, τὰ ἔτη καὶ ἡ λήθη τὸ εἶχον παραδώσει εἰς τὴν σθοράν, ὅταν μίαν ἡμέραν ἔξαφνα ἐμφανίζεται εἰς αὐτὸ ὁ Κύριός του, ἄνθρωπος φαντασιώδης, ἀλλάξας ὄνομα ὡς ἀλλάζουν ὄρεμα ἢ προσωπίδα. Ἐκτοτε, ἐπὶ τοῦ πύργου ἐκείνου κυματίζει διὰ παντὸς ἡ μελαγχολικὴ καὶ μαύρη ἐκείνη σημαία.

ΣΟΥΕΝΝΩΝ (πρὸς τὸν Κουίντερ). — Παρατήρησές ποτε, τέκνον, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ στρογγύλου ἐκείνου πύργου ἐν στενὸν παράθυρον κείμενον καθέτως πρὸς τὴν τάφρον, καὶ ἀνοιγόμενον ὑπεράνω τοῦ χειμάρρου τοῦ γυνομένου μεθ' ὀρμῆς καὶ κρότου εἰς τὰς φάραγγας, ὅπου βλέπει τις τρεῖς κίγκλιδας ἀνεστραμμένας καὶ βεβιασμένας;

ΚΟΥΙΝΤΕΡ. — Εἶνε τὸ ἀπόκρυφον κοιμητήριον, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου.

ΧΑΚΚΙΝΟΣ. — Ζοφερὸν ὑπόγειον, ὅπου λέγουσιν ὅτι κατοικεῖ ἐν ὄντασμα.

ΚΥΝΟΥΛΦΟΣ. — Καὶ τοῦ ὁποίου τὰ τείχη εἶνε ρηντισμένα μὲ αἷμα, ἐκχυθὲν ἐντὸς αὐτοῦ.

ΚΟΥΙΝΤΕΡ. — Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι κανεῖς δὲν ἠξεύρει πόθεν εἰσέρχονται εἰς αὐτό, καὶ τὸ μυστήριον τῆς εἰσόδου εἶνε χαμένος· μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον βλέπει τις ἐξ αὐτοῦ εἶνε τὸ παράθυρον, καὶ οὔτε ψυχὴ ζωσασα διαμένει ἐκεῖ.

ΣΟΥΕΝΝΩΝ. — Καὶ ὁμως, ἐγὼ τὸ ἐσπέρας πολλάκις συγχάζω ὑπὸ τὴν καμπὴν τοῦ βράχου, καὶ ἐκεῖ ἀκούω ὅλην τὴν νύκτα βήματα ἀνθρώπου, περιοφερομένου ἐντὸς τοῦ ὑπογείου τούτου!

ΚΟΥΙΝΤΕΡ (μὲ ὀρικώδη ἀγωνίαν). — Εἶσαι βέβαιος, Σουέννων;

ΣΟΥΕΝΝΩΝ. — Βεβαιότατος.

ΤΕΥΔΩΝ. — Κύριοι, ἄς ἀλλάξωμεν ὀμιλίαν, ἢ μᾶλλον θὰ κάμωμεν καλῆτερα νὰ σιωπήσωμεν.

ΧΑΚΚΙΝΟΣ. — "ὦ! τὸ φρούριον τοῦτο εἶνε πλήρες μαύρου τινὸς καὶ ἀποτροπαίου μυστηρίου! "Ὅλα αὐτὰ ὅσα λέγετε μὲ προσξενοῦν ῥίγος καὶ παραφέρουσι τὴν φαντασίαν μου.

ΤΕΥΔΩΝ. — Σὺς λέγω, ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων· μόνος ὁ Θεὸς γνωρίζει ὅ,τι θὰ συμβῆ εἰς τὸ μέλλον. (Στρέφεται πρὸς ἄθροισμά τι, τὸ ὅποῖον ἀκόμη δὲν ἔλαβε μέρος εἰς ὅ,τι ἐλέχθη ἐπὶ τοῦ προσκηνίου, καὶ τὸ ὅποῖον φαίνεται λίαν προσηλωμένον ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ θεάτρου εἰς τὰ λεγόμενα νέου τινὸς σπουδαστοῦ.) Λοιπὸν, Κάρλε, ἄς ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἱστορίαν σου.

Ὁ Κάρλος ἔρχεται εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ θεάτρου· ὅλοι δὲ συνενοῦνται, καὶ οἱ δύο ὀμιλοὶ τῶν αἰχμαλώτων νέων καὶ γερόντων συγκεντροῦνται περὶ αὐτὸν ἐν βαθυτάτῃ προσοχῇ.

ΚΑΡΛΟΣ. — Ναί· πλὴν μὴ λησμονῆτε ὅτι τὸ γεγονός εἶνε πασίγνωστον, ὅτι τὸ συμβῆν ἔλαβε χώραν τὴν παραλθόντα μῆνα, καὶ ὅτι παρῆλθον. . . (φαίνεται συλλογιζόμενος πρὸς στιγμήν·) σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ἀφ' οὗτοῦ ὁ Βαρβεροῦσος ἀπέθανεν εἰς τὴν σταυροφορίαν.

ΕΡΜΑΝΟΣ. — Ἔστω· λοιπὸν αὐτὸς ὁ Μᾶξ περὶ τοῦ ὅποιου λέγεις, εὐρέθη μίαν ἡμέραν εἰς μίαν ζοφερωτάτην εἰρκτήν. . .

ΚΑΡΛΟΣ. — Ἡ μᾶλλον, Ἐρμανε, εἰς ἕνα τόπον πένθιμον, εἰς ἕν φοβερόν μέρος. Σμῆνος ἀπαισίων καὶ ἐκπεπληγμένων κοράκων περιστρέφεται αἰωνίως περίξ τοῦ ὕρου, καὶ τὸ ἑσπέρας, ὅταν τοὺς καταλάβῃ τὸ σκότος, οἱ τρομεροὶ κρωγμοὶ των κάμνουν τὸν ῥιψοκίνδυνον κινήσῃ νὰ φύγῃ μέχρι τῆς Λωτέρνης. Σταγόνας ὕδατος πίπτουσιν ἀπὸ τὰς ἄκρας τοῦ φρικώδους

τούτου βράχου, ὡς δάκρυα ἀπὸ σκυθρωπὸν τι πρόσωπον, ζοφερὸν δὲ καὶ φρικῶδες σπήλαιον ἀνοίγεται εἰς τὴν φάραγγα. Ὁ Κόμης Μᾶξ Ἐδμῶντος, περὶ οὗ ἔστι λόγος, ἐτόλμησε νῆ εἰσέλθῃ μόνος εἰς τὸ σκότος τοῦ γηραιοῦ τούτου ὄρους, καὶ ἐχώρει εἰς τὰ ἐμπρὸς ριψοκινδυνεύων ὑπὸ τοὺς πενθίμους θόλους του. Ὠχρόλευκον φῶς διέσχιζε τὰ σκότη. Αἴφνης, ὑπὸ τινα θόλον πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου, βλέπει εἰς τὴν σκιάν λευκογένειόν τινα γέροντα καθήμενον ἐπὶ θρόνου ἐξ ὄρειχάλκου, τοὺς πόδας ἔχοντα περικεκλεισμένους εἰς τὰς διπλόας τοῦ ἐνδύματός του, κρατοῦντα εἰς μὲν τὴν δεξιάν σκῆπτρον εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν σφαιρᾶν, περιεζωσμένον δὲ μὲ σπάθην καὶ ἐνδεδυμένον πορφύραν καὶ διάδημα· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπεστηρίζετο ἐπὶ τινος τραπέζης, κατεσκευασμένης ἐκ σωροῦ λάβας. Μολονότι ὁ Μᾶξ εἶνε πολὺ γενναῖος καὶ ἐπολέμησεν ὑπὸ Ἰωάννην τὸν Μαχητήν, ἡσθάνθη ὅμως ἑαυτὸν ὠχρῶντα ἐνώπιον τοῦ σκυθρωποῦ ἐκείνου γέροντος, σχεδὸν καταχωσμένου ὑπὸ τὸν σωρὸν τῶν χόρτων, τοῦ κισσοῦ καὶ τῶν βρύων. Ἦτον αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος ὁ Βαρβερούσος, καὶ ἐκοιμήατο ἐκπληκτικὸν καὶ παράδοξον ὕπνον· ἡ γενειάς του, ἄλλοτε χρυσῆ ἤδη δὲ λευκοτέρη χιόνος, τρεῖς περιεκάλυπτε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λιθίνου τραπέζης, αἱ δὲ μακρὰὶ βλεφαρίδες του ἐσκέπαζον τὰ βεβαρυμένα βλέφαρά του. Καρδία καταιματωμένη καὶ διαπερασθεῖσα ὑπὸ ρομφαίας ἦτον ἐξωγραφισμένη ἐπὶ τῆς ροδοχρόου ἀσπίδος του, πολλάκις δὲ ἀνήσυχος καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ὕπνου του ἔφερεν ἀβεβαίως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους του. Ἀπὸ ποῖον ὄνειρον ἐταράττετο ἢ παράδοξος αὕτη ψυχὴ μόνος ὁ Θεὸς τὸ ἐγνώριζεν.

ΕΡΜΑΝΟΣ.— Ἐτελείωσες ;

ΚΑΡΛΟΣ.— Ὅχι ἀκόμῃ, ἄκουσε. Εἰς τὸν διαχυθέντα θόρυβον ἐντὸς τοῦ μέλανος διχδρόμου ὡς ἐκ τῶν

βημάτων τοῦ Κόρητος Μάξ, ὁ ἄνθρωπος ἐξύπνησεν· ἡ γηρῖα καὶ φαλακρὰ κεφαλὴ του ὠρθώθη, καὶ προσηλώων ἐπὶ τοῦ Μάξ λοξὸν βλέμμα εἶπεν, ἀνοίγων τοὺς βεβαρυμένους ὀφθαλμούς του· Ἰππότα, μήπως οἱ κόρακες ἀφῆκαν τὸ ὄρος ἔρημον; ὁ δὲ Κόρης ἀπεκρίθη, Ὅχι, Κύριε. Εἰς τὴν λέξιν ταύτην, χωρὶς ἄλλο τι νὰ προσφέρῃ ὁ γέρων· ἀφῆκε νὰ ἐπαναπέσῃ τὸ ὄχρὸν μέτωπόν του, καὶ ὁ Μάξ, πλήρης τρόμου, εἶδε ξανακοιμώμενον τὸν ὡς φάντασμα τοῦτον αὐτοκράτορα.

Ομιλοῦντος τοῦ Κάρλου, ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι συσσωρεύονται περὶ αὐτοῦ ἀκροαζόμενοι μετ' αὐξούσης περιεργείας· ὁ Ζώσιος πλησιάζει πρῶτος, ἅμα ἀκούσας προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Βαρβερούσου.

ΕΡΜΑΝ. (διαρρηγνύμενος εἰς γέλωτα).— Ὡραῖον συναξάρι πραγματικῶς, διὰ νὰ μὴν εἶπω ἵπκραμύθι!

ΧΑΚ. (πρὸς τὸν Κάρλον).— Πλὴν, ἂν πρέπη νὰ πιστεύσῃ τις τὴν γενικὴν φήμην, ὁ Φρειδερίκος ἐπνίγη ἐνώπιον ὄλου τοῦ στρατεύματος εἰς τὸν Κύδνον· πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν συμβιβάζεται μὲ τὰ λεγόμενά σου.

ΖΩΣΙΟΣ.— Ναί, Κύριοι· ἐχάθη πραγματικῶς εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ· ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ καὶ εἶδα τὰ πάντα. Τρομερὸν τῶντι καὶ μέγα συμβάν, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάμνησις ποτὲ δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. Ὁ Ὄθων τοῦ Βίττελσπαχ, Παλατινὸς τῆς Βαβαρίας, ἐμίσει θανάσιμα τὸν Βαρβερούσον· καὶ ὁμῶς, ὅταν εἶδε τὸν ἡγεμόνα του εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων καὶ τοὺς Τούρκους κατατοξεύοντας αὐτὸν ἀπὸ τῆς γεφύρας μὲ τὰ ἀκόντια των, ὤθησε τὸν μέλανα ἵππον του μέχρι τοῦ ποταμοῦ, καὶ προσφέρων ἐκυτὸν εἰς τὴν βροχὴν τῶν τόξων, ἀνεβόησε μὲ τρομερὰν φωνήν. Ἄς ἀρχίσωμεν σώζοντες τὸν αὐτοκράτορα.

ΕΡΜΑΝ. — Πλὴν εἰς μάτην θὰ ἀπέβησαν αἱ προσπάθειά του.

ΖΩΣΙΟΣ. — Μάτην ἔτρεξαν εἰς βοήθειάν του οἱ λογάδες τοῦ στρατοῦ· ἐξήκοντα τρεῖς στρατιῶται καὶ δύο Κόμητες ἀπέθανον θέλοντες νὰ τὸν σώσωσιν.

ΚΑΡΛΟΣ. — Πλὴν, τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει ὅτι τὸ φάντασμά του δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Μαλπές.

ΣΟΥΕΝ. — Ἡξούρετε ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὁ μῦθος ἀποβαίνει πεδιάς ἀπεριόριστος; Ἐγὼ πάλιν ἔμαθα ὅτι διασωθῆς ὡς ἐκ θαύματος κατέφυγεν εἰς τὰ ὄρη, ὅπου ζῆ εἰσέτι ὡς ἐρημίτης.

ΚΟΝΔΙΓ. — Εἶθε νὰ ἦτον τοῦτο ἀληθές!

ΣΟΥΕΝ. — Καὶ ὅτι, πρὸ τοῦ ἔτους χίλια διακόσια εἴκοσι, ὀλεθρίου ἔτους καθ' ὃ, λέγουν, θὰ καταρρεύσῃ ὅλη ἡ Γερμανία, θὰ ἔλθῃ αὐτὸς διὰ νὰ σώσῃ τὸ Κράτος.

ΚΟΝΔΙΓ. — Φεῦ! ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν, καθ' ἣν τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος μας ἐκπνέει πνιγαχόθεν!

ΧΑΚΚΙΝΟΣ. — Τὸ κατ' ἐμέ, εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι, ἂν πραγματικῶς ἔζη ὁ Φρειδερίκος, ἤθελεν ἐπικηλάβει τοὺς μετὰ τῶν Βυργγράβων πολέμους του, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς τοὺς νομίμους καὶ πιστοὺς ὑπηκόους του, ἀπὸ τὴν ἀτιμον καὶ αἰσχρὰν αὐτῶν δουλείαν.

ΚΟΥΙΝΤΕΡ. — Ἄλλ' ὦ φίλοι αἰχμάλωτοι, δὲν βλέπετε ὅτι ὀλόκληρος ὁ κόσμος πάσχει καθὼς καὶ ἡμεῖς; Ἡ Γερμανία ἔμεινεν ἄνευ ἡγεμόνος, καὶ ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρος ἄνευ χαλινοῦ!

ΚΟΝΔΙΓ. — Ἀκαταστασία γενική! ὁ ἄρτος λείπει, καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν ὄχθων τοῦ Ῥήνου βλέπετε τὴν ἀναγεννωμένην ληστρικὰς συμμορίας.

ΚΟΥΙΝΤΕΡ. — Οἱ Ἐκλέκτορες συνσπίζονται μετὰ τῶν διὰ δολοπλοκιῶν καὶ στάσεων. Ἡ Κολωνία εἶνε ὑπὲρ τῆς Σουάβης καὶ ἡ Ἐρφούρθη ὑπὲρ τῆς Βρουνομβίρκης· ἡ Μπυργεντία ἐξελέξατο ἡγεμόνα τὸν Βερθάλδον,

αὶ Τρέβαι θέλουσιν τὸν Φρειδερίκον, καὶ ἐν τούτοις τὸ πᾶν καταστρέφεται, τὸ πᾶν θνήσκει.

ΧΑΚΚΙΝΟΣ. — Αἱ πόλεις ἀπεκλείσθησαν ὅλαι ὡς πολιορκούμεναι, καὶ δὲν δύναται τις νὰ ἦνε καθ' ὁδὸν ἀσφαλῆς εἰμὴ ἐν συνοδίᾳ ἐνόπλου φρουρᾶς.

ΚΑΡΛΟΣ. — Οἱ λαοὶ καταδυναστεύονται ὑπὸ τῶν τυραννίσκων.

ΤΕΥΔΩΝ. — Τέσσαρες αὐτοκράτορες! ἰδοὺ περιττὸς ἀριθμὸς· καὶ ὅμως, καὶ αὐτοὶ δὲν ἀρκοῦσιν. Εἷς μόνος μεταξὺ τῶν βασιλέων, φίλτατε Κάρλε, ἀξίζει περισσό-
τερον πᾶρὰ καὶ οἱ τέσσαρες ὁμοῦ!

ΚΑΡΛΟΣ. — Τρώντι, ἔχομεν ἀνάγκην ἐνὸς στιβαροῦ βραχίονος διὰ νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ νικήσῃ πλῆν, ἀλλοίμονον! ὁ μόνος κατάλληλος πρὸς τοῦτο, ὁ Βαρβεροῦσος, εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι ἀπέθανε!

ΣΟΥΕΝ. (πρὸς τὸν Ζώσιον). — Λοιπὸν, Ζώσιε, δὲν εὐρέθη πλέον τὸ σῶμά του εἰς τὸν Κύδνον;

ΖΩΣΙΟΣ. — Ὅχι τὰ κύματα τὸν παρέσυραν, καὶ πιθανῶς ἐπνίγη.

ΤΕΥΔΩΝ. — Γνωρίζετε, Κύριοι, τί προεῖπαν περὶ αὐτοῦ καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννᾶτο; ἰδοὺ ἡ πρόρρησις αὐτολεξεί: «Τὸ παιδίον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ὁ κόσμος ὀλόκληρος θὰ ἀκολουθήσῃ μίαν ἡμέραν τοὺς νόμους, δις θέλει λογισθῆ νεκρὸν καὶ δις θέλει ἐπιζῆσει». Λοιπὸν ἡ προφητεία αὕτη, τὴν ὁποίαν περιπαίζουσι καὶ λησμονοῦσιν, φαίνεται ὅτι ἐξεπληρώθη κατὰ τὸ πρῶτον μέρος της.

ΕΡΜΑΝΟΣ. — Ἄλλ' αὐτὸς ὁ Βαρβεροῦσος εἶνε τὸ ἀντικείμενον χιλίων μύθων.

ΤΕΥΔΩΝ. — Καὶ ὅμως, ἐγὼ σὰς λέγω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζω. Εἶδα, περὶ τὰ χίλια ἑκατὸν ἐνενητήκοντα, εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Πράγας, κάποιον Δαλμάτην εὐπατρίδην ὀνομαζόμενον Σφρονδάτην ὑπέργηρον ἡδῆ,

ὅστις ἐνομιζέτο ἐστερημένος λογικοῦ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος διηγεῖτο μεγαλοφώνως εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ ὅτι ὅταν ἦτον νέος, ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος δὲν φαίνεται τίποτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, ἦτον ἱπποκόμος παρὰ τῷ Δουκὶ Φρειδερίκῳ, πατρὶ τοῦ Βαρβερούσου. Ὁ Δουξ κατεπτοήθη διὰ τὴν περὶ τοῦ νεογεννήτου τέκνου του πρόρρησιν, ἀφοῦ καὶ ὀφθαλμοφανῶς τὸ παιδίον ἐφαίνετο προωρισμένον εἰς διπλὴν διαμάχην καθὸ ἀνῆκον πατρόθεν μὲν εἰς τὴν τάξιν τῶν Γιβελίνων μητρόθεν δὲ εἰς τὸ κόμμα τῶν Γέλφων (1), καὶ αὐταὶ αἱ δύο φατρίαὶ ἠδύναντο νὰ τὸ ζητήσωσιν ἐπιμόνως καὶ νὰ τὸ ἀναγορεύσωσι βασιλέα. Ὁ πατὴρ λοιπὸν ἀνέθρεψε κατ' ἀρχὰς τὸ παιδίον ἐντὸς ἀποκέντρου τινὸς πύργου μακρὰν παντὸς ὄμματος, καὶ ἐλεῖ τὸ ἐκράτει ἀπλησίαστον εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀνεξικρέτως, ὡς θέλων νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ πᾶν ἐνδεχόμενον κακόν· ἀκολούθως δὲ, ἐζήτησεν ἄλλο καταφύγιον. Εἶχεν αὐτὸς ἐκ νόθου υἱὸν ἐκ μιᾶς εὐγενοῦς κόρης, ὅστις γεννηθεὶς εἰς τὴν ὄρη ἠγνόει ὅτι ὁ πατὴρ του ἦτο Μέγας Δουξ τῆς Σουάβης καὶ γενικὸς Ἀρχιστράτηγος τοῦ Κράτους, καὶ μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὄθωνος τὸν ἐγνώριζεν. Ὁ καλὸς Δουξ λέγουσιν ὅτι ἐκρυπτε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸν υἱὸν του τοῦτον, φοβούμενος μήπως μίαν ἡμέραν ὁ νόθος θελήσῃ νὰ γίνῃ Πρίγκηψ; καὶ οὕτως ἐκ τῆς γωνίας μιᾶς Δουκατίας σχηματισθῆ μίαν ἐπίφοβον ἐπικράτειαν. Ὁ νόθος οὗτος υἱὸς τοῦ Φρειδεरिकίου εἶχεν ὡς μητρικὸν του κτῆμα μίαν κωμόπολιν πολλὰ πλησίον τοῦ Ῥήνου. τῆς ὁποίας ἦτο βυργγράφος καὶ διοικητῆς, φρούριον ἀ-

(1) Γιβελῖνοι (Gibelin), ὀπαδοὶ φατρίας κατὰ τὸν IB', II' καὶ ΙΔ' αἰῶνα, εἰληθῆς τῶν αὐτοκρατόρων. Γέλφοι δὲ (Guelfes), χωρικοὶ ἐν Ἰταλίᾳ, φίλοι τῶν Παπῶν καὶ ὑπεναντίοι τῶν Γιβελίνων· διὸ καὶ εὐρισκόμενοι ἀμφοτέρω εἰς ἀδιάλλακτον πόλεμον μετὰ τῶν.

κόρητον τῶντι, φωλεάν ἀετῶν ἀπροσπέλαστον καὶ καταφύγιον ληστῶν· τὸ ἄσυλον τοῦτο ἐφάνη καλὸν καὶ ἀσφαλές διὰ τὸν δυστυχῆ πατέρα. Ἔρχεται λοιπὸν μίαν ἡμέραν νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν βυργράβον, καὶ ἐναγκασθῆ αὐτὸν τῷ ἐμπιστεύεται τὸ ἀνήλικον τέκνον του ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα, τοῦτο μόνον εἰπὼν εἰς αὐτόν, Υἱέ μου, ἰδοὺ ὁ ἀδελφός σου ! καὶ χωρὶς ἄλλο τι νὰ προσθέσῃ ἀνεχώρησε. Πλὴν, τίς δύναται νὰ ἀντισταθῆ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰμαρμένης ; Ἀναμφιβόλως ὁ Δουξ ἐνέμιζε τὸ τέκνον του ὡς καὶ τὸ μυστικὸν του καλῶς πεφυλαγμένον, ἀφοῦ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ παιδίον ἠγνόει τὴν καταγωγὴν του· εἰς τρόπον ὥστε, ὁ νέος Βαρβερούσος διατρέφόμενός παρὰ τῷ βυργράβῳ, ἔφθασεν ἀνενοχλήτως τὰ εἰκοσὶ του ἔτη. Καὶ μέχρι μὲν τούτου τὸ πρᾶγμα ἐβάδιζε κατ' εὐχὴν· μίαν ἡμέραν ὅμως ποιμένες διαβαίνοντες πλησίον τοῦ φρουρίου εὔρον, παρὰ τοὺς πρόποδας βράχου καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης χειμάρρου βρέγοντος τὰ θεμέλια τοῦ τείχους, ἐντὸς δικτύου δύο σώματα καταματωμένα καὶ γυμνά σπαίροντα εἰσέτι, δύο ἀνθρώπους δολοφονηθέντας ἀθορύβως ἐντὸς τοῦ φρουρίου καὶ ριφθέντας τὴν νύκτα εἰς τὴν ἄβυσσον, εἰς τὸν χειμάρρον, οἵτινες ὅμως δὲν ἦσαν ἀκόμη νεκροί. Θαῦμα ! σὰς λέγω· διότι οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι, τοὺς ὑποίους ὁ Θεὸς ἔσωζεν ὡς ἐκ θύματος, ἦσαν ὁ νέος Βαρβερούσος μετὰ τοῦ συντρόφου του, αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Σφρονδάτη, ὅστις μόνος ἐγνώριζε τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ παιδός. Περιποιηθέντες ὑπὸ τῶν ποιμένων ἰατρεύθησαν καὶ οἱ δύο, καὶ ἀκολούθως ὁ Σφρονδάτης μετὰ μεγάλης μυστικότητος ἔφερε τὸν νεανίαν εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ὡς ἀνταμοιβὴν αὐτὸν μὲν ἔρριψεν εἰς τὰς φυλακάς, τὸν δὲ υἱὸν του ἐκράτησε παρ' ἑαυτῷ, ὡν φύσει ἀγαθὸς καὶ θέλων νὰ φυλάξῃ μυστικὸν τὸ συμβάν τῆς ἀδελφοκτονίας· ὅθεν, ἀπεφάσισε νὰ μὴν

ἰδῆ πλέον ἐπὶ ζωῆς τοῦ τὸν νόθον υἱὸν του. Ὅταν δὲ ἤσθάνθη προσεγγίζοντα πρὸν θάνατόν του, προσκλῆσας τὸν υἱὸν του τῷ ἔδωκε νὰ ἀσπασθῆ ἓνα σταυρὸν καὶ ἀκολούθως τῷ ἐφάνέρωσε τὰ πάντα. Ὁ Βαρβεροῦσος, γυνυκλινῆς περὰ τὴν ἐπικήδειον κλίνην τοῦ πατρὸς του, ὠρκίσθη νὰ μὴ φανερωθῆ ποτὲ εἰς τὸν ἀδελφόν του καὶ νὰ μὴ λάβῃ ἐκδίκησιν, εἰμὴ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελε συμπληρώσει τὰ ἑκατὸν του ἔτη, τούτέστι, ποτέ, (μολονότι ὁ Θεὸς κατορθώνει τὰ πλέον ἀδύνατα πράγματα!) καὶ ἐὰν ἀκόμη ὁ νόθος ἀπέθνησκε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ πατήρ του ἦτον Δοῦξ καὶ ὁ ἀδελφός του Αὐτοκράτωρ. Ὁ Σφρονδάτης καθίστατο ὠχρὸς ὑπὸ παραχῆς καὶ φρίκης ὡσάκισ τὸν ἐξέταζον περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς οἰκογενείας ταύτης· ἰδοὺ τί μόνον ἔλεγεν· Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἡγάπων μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γυναῖκα· ὁ πρωτότοκος νομίσας ἑαυτὸν ἐξεκπηθηθέντα ἐφόνευσε τὸν ἄλλον, καὶ ἐπώλησε τὴν νέαν εἰς ἓνα τρομερὸν πειρατήν, ὅστις θέσας αὐτὴν ἀσπλάγχχνως ὑπὸ ζυγὸν ὡς ἐὰν ἦτον ἀνὴρ, τὴν μετεχειρίζετο διὰ νὰ σύρῃ ὡς κτήνος τὰ διαπλέοντα τὸ ἀπὸ τῆς Ὀστίας μέχρι τῆς Ῥώμης διάστημα ἀκάτια· ὁποῖα σκληρότης! Εἶτα δὲ ἐξεφώνει, τίποτε, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον! καὶ τρώνοντι, τὸ πνεῦμά του καταταραχθὲν δὲν ἄφινε τίποτε νὰ ἐπιπλεύσῃ εἰς τὴν νύκτα εἰς ἣν ἦτο βυθισμένη ἡ ψυχὴ του· ὥστε, οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ νόθου ἐνθυμεῖτο πλέον οὔτε τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, καὶ οὔτε τὸ πῶς οὔτε εἰς ποῖον μέρος συνέβησεν ταῦτα ἤξευρε νὰ εἴπῃ. Τὸν εἶδα ἐγώ, Κύριοι, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον κεκλεισμένον εἰς τὸ φρενοκομεῖον τῆς Πράγας ὡς τρελλόν, καὶ τῶρα εἶνε ἀποθαμμένος.

ΕΡΜΑΝΟΣ.— Καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα τί ἐξάγεις, Τεύδων;

ΤΕΥΔ.— Συμπεραίνω ὅτι, ὅτι ἂν ὅλα αὐτὰ ἦνε ἀ-

ληθῆ, τότε ἡ πρόβρησις οὐκ ἦνε καλλίστη δι' ἡμῶς καὶ οὐκ ἐπληθεύθη· διότι, ἀφοῦ ἀπαξ ἐπληθεύσεν ὅπως δῆποτε κατὰ τὸ ἐν μέρος, δύναται νὰ ἐκπληρωθῆ καὶ κατὰ τὸ ἄλλο. Ὡστε πιθανόν, — καὶ νομίζω νὰ μὴν ὑπάρχη τίποτε παράτολμον εἰς τὴν ἐλπίδα ταύτην, — ὁ Βαρβεροῦσος, ὁ λογισθεὶς ἤδη ὡς νεκρὸς κατὰ τὴν νεότητά του, νὰ ἀναγεννηθῆ πάλιν.

ΕΡΜ. (γελῶν). — Καλὰ λοιπόν, ἀν δὲν βαρύνεσαι περὶ ρίμενε αὐτὴν τὴν νεκρανάστασιν!

ΚΟΥΙΝΤ'. (πρὸς τὸν Γεύδωνα). — Ἦκουσα καὶ ἐγὼ ἄλλοτε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Εἰς τὸ φρούριον ἐκεῖνο, Φρειδερίκος ὁ Βαρβεροῦσος ὠνομάζετο Δονάτος, ὁ νόθος ἐκαλεῖτο Φύσκος, ὅσον δὲ διὰ τὴν νέαν, αὐτὴ ἦτον ἀπὸ τὴν Κορσικὴν καὶ ἐκαλεῖτο, ἀν δὲν ἀπατῶμαι, Γινέβρα. Οἱ ἐρξταὶ ἐκρύπτοντο εἰς ἓν ἀπόκεντρον ὑπὸ χειον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγνωστὸς εἰσοδὸς ἦτο τὸ τερπνὸν μυστικὸν των· καρδίᾳ ζηλότυπός καὶ χεὶρ τολμηρὰ, μετέτρεψε τὸ εἰδύλλιον εἰς τραγωδίαν.

ΚΟΝΔΙΓ'. — Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν, ὁ Φρειδερίκος ἀναβᾶς εἰς τὸν ὄρθον νὰ μὴν ἐρευνήσῃ παντοῦ διὰ νὰ εὐρῆ τὴν γυναῖκα τὴν ὑποίαν ἠγάπα; Τὸ κατ' ἐμέ, θεωρῶ βᾶρος εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ προσβολὴν κατὰ τῆς δόξης τοῦ μεγαλειπηθόλου ἐκείνου ἀνδρός νὰ πιστεύσω οὔτε μίαν λέξιν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν σας.

ΤΕΥΔ. — Τὴν ἐζήτησε, φίλε, πλὴν ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὴν εὐρῆ· τριάκοντα ἔτη κατὰ συνέχειαν δὲν ἐφησεν ἀνερεύνητον οὐδὲ γωνίαν τῶν περὶ τὴν κωμοπόλειον, καὶ ἡ στιβαρὰ χεὶρ του ἀνεσκέλισε καὶ τὰς πλέον ἀποκέντρος φωλεὰς τῶν ἑρέων. (1) δὲ νόθος ἀδελφός του, αὐτὸς ὁ Φύσκος, ἐγκατέλειψε τὸ φρούριόν του καὶ ἀφῆκε τὸ ἕρος διὰ νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν Βρεττανικὴν ὑπηρεσίαν, ὅπουθεν λέγουσιν ὅτι ἐπανέστρεψεν ὑστερον ἀπὸ πολλὰ ἔτη. Ἐν τούτοις, ὁ Αὐτοκράτωρ ἔφερεν

ἄνω κάτω τὰ ὄρη καὶ τὰ δάση, ἐπολιόρησε τὰ φρούρια ὅσα ἔτυχαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, κατέστρεψε τοὺς βυργγάβους, πλὴν δὲν εὔρε τίποτε ἀρ' ὅσα ἐζήτει.

ΚΟΝΔΙΓ. (πρὸς τὸν Ζώσιον).—Σύ, φίλε, ἦσουν ἐτῶν λογάδων τοῦ καὶ ἐπολέμησες ἐναντίον αὐτῶν τῶν τεράτων! τί γνωρίζεις περὶ αὐτοῦ;

ΖΩΣΙΟΣ. — Ἄ! τῶντι ἐκεῖνοι οἱ πόλεμοι ἦσαν ἄλλαι μάχαι Γιγάντων· οἱ βυργγάβοι ἐβοηθοῦντο μετὰ τὰς τῶν ὄλλαις δυνάμεσιν, ὥστε ἔπρεπε νὰ κυριεύετα ἔξ ἐφόδου πᾶν τεῖχος, πᾶσα θύρα, διὰ νὰ ἐκλείπη πᾶν προπύργιον τῶν καὶ νὰ θανατώνονται. Καταπληγῶμενοι καὶ αἱματόφυρτοι οἱ Βαρῶνοι ἐμάχοντο μανιωδῶς εἰς ἐναντίον δέκα, καὶ ἐκπέμποντες γέλωτα θανάτου ὑπὸ τὰς τρομερὰς προσωπίδας τῶν, ἄρρινον νὰ ῥέη ὡς ῥυαξ ἐπὶ τῶν σιδηρῶν περικεφαλαιῶν τῶν ὁ ἀνκλελυμένος μύλυθδος καὶ τὸ ζέον ἔλαιον. Ἐπρεπε νὰ ἐκπολιορκοῦν ἔξωθεν, νὰ μάχωνται ἐντός, νὰ διαπερῶσι διὰ τοῦ ξίφους καὶ νὰ δάκνωσι διὰ τῶν ὀδόντων. Ὡ! ὁποῦ αἱ ἐφοδοὶ! Συχνότατα τὸ φρούριον, κυριευόμενον ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν καὶ τοῦ καπνοῦ, κατεκρημνίζετο ἐπὶ τῶν πολιορκούντων στρατευμάτων. Εἰς μίαν ἐκ τῶν ἐφοδῶν τούτων, αὐτὸς ὁ ἴδιος Βαρβεροῦσος φέρων προσωπίδα καὶ βασιλικὸν διάδημα ἐπὶ κεφαλῆς ἀντὶ περικεφαλαίας, ἐπολέμησε μόνος ἐναντίον ληστοῦ τινος ὠχυρωμένου εἰς τὸν πύργον του, ὅστις τῷ διεπέρκασε τὸν δεξιὸν βραχίονα διὰ τινος πεπυρακτωμένου τόξου· ὥστε ὁ αὐτοκράτωρ εἶπεν εἰς τὸν πλησίον του μαχόμενον Κόμητα τῆς Ἀραυσιωνίας: Θὰ τοῦ τὸ ἀποδώσω διὰ τοῦ δημίου!

ΚΟΝΔΙΓΑΡΙΟΣ. — Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς συνηλθῆ;

ΖΩΣΙΟΣ. — Ὅχι· ἐδραπέτευσεν ἀφανῶς, μεταλλάξας τὰ ἐνδύματά του. Ἐν τούτοις, ὁ αὐτοκράτωρ ἐ-

φύλαξε τὸ πυρωμένον τόξον ἐπὶ τοῦ βραχίονός του·
ΤΕΥΔΩΝ. — Ἐγώ, Κύριοί μου, στοιχηματίζω ὅτι
 ὁ Βαρβεροῦσος ζῆ, καὶ θὰ τὴν ἰδῆτε.

ΖΩΣΙΟΣ. — Ἐγὼ πάλιν εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπέθανε.
 νε.

ΚΑΡΛΟΣ. — Ἄλλ' ὁ Μάξ Ἐδμῶντος;

ΕΡΜΑΝΟΣ. — Χίμαιρα!

ΤΕΥΔΩΝ. — Καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Μαλπός;

ΕΡΜΑΝΟΣ. — Παραμύθια τῆς μάμμης μου!

ΚΑΡΛΟΣ. — Καὶ ὅμως, ὁ Σφρονδάτης ἐπιβεβαίωσε
 κάλλιστα ὅλα αὐτά!

ΕΡΜΑΝΟΣ. — Ἄ, ὄνειρα πυρέσσοντος ἀνθρώπου,
 τοῦ ὁποίου ὁ ἐγκέφαλος ταρραττόμενος σχηματίζει παν-
 τοίας ὁράσεις, διερχομένας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς αἰ-
 νεφέλαι.

ΤΕΥΔΩΝ. — Σὺ, φίλτατε Ἐρμανε, εἶσαι ἐλεύθε-
 ρος νὰ μὴ πιστεύσης, ἀν θέλης, κἀνὲν ἀπὸ τὰ λεγόμε-
 να περὶ τοῦ παρκαδόξου τούτου ἀνθρώπου· ἡμεῖς ὅμως
 εἴμεθα ἐνδομύχως πεπεισμένοι ὅτι, ὅλα αὐτὰ συνέβη-
 σαν καθὼς τὰ ἠκούσαμεν ἐπαναλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς
 κοινῆς φήμης.

Εἰσέρχεται εἰς στρατιώτης κρατῶν εἰς χεῖρας μάστιγα.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤ. — Αἰχμάλωτοι, ὦρα ἐργασίας! Οἱ
 ἄρχοντες θὰ ἐλθοῦν μετ' ὀλίγον νὰ ἐπισκεφθῶσιν αὐ-
 τὴν τὴν πτέρυγα τοῦ πύργου, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ
 Ἐκλαμπροτάτου Κυρίου μας Χάττου· ἅς μὴ σᾶς ἴ-
 δοῦν λοιπὸν ἐδῶ ἠσυχάζοντας ὑπὸ τὰς ἀλύσεις σας.

Οἱ αἰχμάλωτοι ἀναλαμβάνουσι τὰ ἐργαλεῖά των, συσσω-
 ματοῦνται ἐν σιωπῇ καὶ ἐξέρχονται, κλίνοντες τὴν κεφα-
 λὴν ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ στρατιώτου. Ἡ Γανουμάρα ἐυ-
 φανίζεται ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἐξώστου, καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ
 διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Καθ' ἣν στιγμὴν αὐτοὶ ἀπομακρύνον-
 ται, εἰσέρχονται διὰ τῆς μεγάλης θύρας ἢ Ρηγινέλλα, ἢ
 Ἐδβίγη καὶ Ὀτιβέρτος· ἢ μὲν Ρηγινέλλα εἶνε εἰδεδυμέ-

νή λευκά ἱμάτια, ἡ δὲ Ἐδβίγη ἡ γραῖα τροφὸς τῆς μελανοφοσεῖ, καὶ ὁ Ὀτβέρτος φέρει στολὴν λοχαγοῦ ρίψοκινδύνου, μὲ ἐγχειρίδιον καὶ μέγα ζῆφος εἰς τὴν ζώνην. Ἡ Ρηγινέλλα ὠχρὰ, κάτισχνος, βεβαρυμένη καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας βαδίζουσα, ὡς πρὸ πολλοῦ πάσχουσα καὶ σχεδὸν ἐγγίζουσα τὸν θάνατον, ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ὀτβέρτου, ὅστις τὴν ὑποστηρίζει καὶ προσηλώνει ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πλήρες ἀγωνίας καὶ ἔρωτος· ἡ Ἐδβίγη, τὴν ἀκολουθεῖ, ἡ δὲ Γανουμάρα χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπ' οὐδενὸς ἐκ τῶν τριῶν, τοὺς παρατηρεῖ καὶ τοὺς ἀκούει στιγμὰς τινάς, εἴτα ἐξέρχεται διὰ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἀφ' οὗ εἰσῆλθεν.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΤΒΕΡΤΟΣ, ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ καὶ ἐν τῷ μεταξύ
Η ΕΔΒΙΓΗ.

ΟΤΒΕΡΤ.—Ἀκούμεθα ἐπάνω μου, Ρηγινέλλα. Μὴ βιάζεσαι, περιπάτει σιγανὰ. Ἐλθέ νὰ ἀναπαυθῆς μίαν στιγμὴν εἰς αὐτὸ τὸ θρανίον. (Τὴν ὀδηγεῖ πρὸς τινὰ μεγάλην καθέδραν πλησίον τοῦ παραθύρου). Πῶς εἶσαι; τί αἰσθάνεσαι;

ΡΗΓΙΝΕΛ.—Πάσχω, Ὀτβέρτε! αἰσθάνομαι ψῦχος, ἔγω ῥῆγος· τὸ συμπόσιον αὐτὸ μὲ ἔβλαψε. (Πρὸς τὴν Ἐδβίγην). Παρατήρησε μήπως ἔρχεται κανεὶς.

Ἡ Ἐδβίγη ἐξέρχεται.

ΟΤΒΕΡΤ.—Μὴ φοβῆσαι, Ρηγινέλλα, αὐτοὶ θὰ πίνουν ἔως τὸ πρωί. Πλὴν, διατί νὰ ὑπάγῃς εἰς αὐτὸ τὸ συμπόσιον;

ΡΗΓΙΝΕΛ.—Ἄ! ὁ Χάττος ἐκεῖνος . . .

ΟΤΒΕΡΤ.—Ὁ Χάττος!

ΡΗΓΙΝΕΛ. (καταπραΰνουσα αὐτόν).—Μὴν ἐξάπτεισαι, Ὀτβέρτε. Καθὸ μνηστήρ μου μὲ ἐβίασε νὰ ἐλθῶ, καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσω.

ΟΤΒΕΡΤ.—Ἄς ἐπαρκαπονεῖσο εἰς τὸν γέροντα πυργοδεσπότην, εἰς τὸν πάππον του· ἤξεύρεις ὅτι ὁ Χάττος τὸν φοβεῖται.

ΡΗΓΙΝΕΛ.—Τί ὠφελοῦν δι' ἐμέ τὰ τοιαῦτα ἀφοῦ ἀποθνήσκω !

ΟΤΒΕΡΤ.—"Α, ὄχι ! μὴν ὀμιλεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, 'Ρηγινέλλα !

ΡΗΓΙΝΕΛ.—Πάθη, ὄνειροπολήσεις, θάνατος, ἰδοὺ ἡ τύχη τῆς γυναικὸς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ !

ΟΤΒΕΡΤ. (δεικνύων εἰς αὐτὴν τὸ παράθυρον). — Πλὴν, ἰδὲ τὸν ὥραϊον αὐτὸν ἥλιον !

ΡΗΓΙΝΕΛ.—Ναί, ἡ δύσις φλέγεται ὡς ὑπὸ πυρκαϊᾶς· ὥραία ἐσπέρα φθινοπώρου, μολονότι τὰ φύλλα πίπτουσι μαραμμένα καὶ τὸ δάσος ἀποβαίνει σκυθρωπόν.

ΟΤΒΕΡΤ.—Πλὴν τὰ φύλλα θὰ ἀναγεννηθοῦν, πάλιν, 'Ρηγινέλλα.

ΡΗΓΙΝΕΛ.—'Εγὼ ὅμως δὲν θὰ ὑπάρχω ('Ονειροπολοῦσα καὶ θεωροῦσα τὸν οὐρανόν). Καὶ τώρα ὀγλήγωρα μάλιστα ! . . . "Ω ! εἶνε λυπηρὸν νὰ βλέπη τις φευγούσας τὰς χελιδόνας ! αὐταὶ θὰ ἀποδημοῦν βέβαια ἐκεῖ κάτω, πρὸς τὴν χρυσὴν μεσημβρίαν.

ΟΤΒΕΡΤ.—Πλὴν θὰ ἐπανέλθουν πάλιν.

ΡΗΓΙΝΕΛ. — Ναί, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ ἴδω οὔτε τὸ πτηνὸν ἐπανερχόμενον οὔτε τὸ φύλλον ἀναφυόμενον !

ΟΤΒΕΡΤ.—'Ρηγινέλλα ! . . .

ΡΗΓΙΝΕΛ.—Φέρε με, 'Οτθέρτε, πλησιέστερον τοῦ παραθύρου. (Δίδουσα εἰς αὐτὸν τὸ βάλαντιόν της). Ρίψε τὸ βάλαντιόν μου εἰς τοὺς πτωχοὺς αἰχμαλώτους. ('Ο 'Οτθέρτος ρίπτει τὸ βάλαντιον διὰ τινος τῶν παραθύρων τοῦ βάρους, αὐτὴ δὲ ἐξακολουθεῖ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους εἰς τὰ ἔξω). "Ω ! πόσον λαμπρὸς εἶνε ὁ ἥλιος ! Αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνές του θέτουν χρυσοῦν διάδημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ποταμοῦ ὅστις εἶνε ὅλος περιλαμπής, τὸ δὲ δάσος ἐξαστράπτει ἀπὸ ἀνταύγειαν· τὰ παράθυρα τοῦ χωριδίου ἐκεῖ κάτω ἐβγάζουν φλόγας, καὶ νομίζεις ὅτι ὅλα τὰ οἰκήματα

κατακαίονται. Ὅποῖον ὠραῖον, ὅποῖον μέγα καὶ θελκτικὸν θέαμα! ὦ Θεέ μου, ἡ φύσις εἶνε κῦμα ζωῆς καὶ φωτός! . . . Ἄχ! οὔτε πατέρα ἔχω οὔτε μητέρα, καὶ κἀνεὶς δὲν δύναται νὰ μὲ σώσῃ, κἀνεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ ἰατρεύσῃ! Εἶμαι μόνη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ θανάτου!

ΟΤΒΕΡΤ.— Πῶς; μόνη εἰς τὸν κόσμον! ἀλλ' ἐγώ! ἐγὼ ὅστις σὲ ἀγαπῶ, ἐγὼ ὅστις σὲ λατρεύω;

ΡΗΓΙΝΕΛ.— Ὅνειρον! Ὅχι, Ὅτβέρτε, σὺ δὲν μὲ ἀγαπᾷς! ἡ νύξ ἐπέρχεται, τὸ σκότος θὰ μὲ καταλάβῃ καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ μὲ λησμονήσῃς.

ΟΤΒΕΡΤ.— Ἐγὼ δὲν σὲ ἀγαπῶ, Ῥηγινέλλα; ἐγὼ νὰ σὲ λησμονήσω; ὦ! ὁποῖους λόγους ἀπελπισίας προφέρει τὸ ὠραῖόν σου στόμα! Ἦθελα χύσει ὄλον μου τὸ αἷμα δι' ἐν σου μειδίαμα, ἤθελε δώσει ὄλην μου τὴν ζωὴν διὰ νὰ προστεθῇ μία ὥρα εἰς τὴν ἰδικήν σου! Ναί, ἀπὸ ἕξ ἡδὴ μηνῶν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν σὲ εἶδα εἰς τὸ μαῦρον τοῦτο καταγώγιον καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀγρίων τούτων ληστῶν, ἠσύχνην ἄρρατον κλίσειν πρὸς τὸ ἄτομόν σου καὶ σὲ ἠγάπησα. Ναί, σὲ ἠγάπησα περιπαθέστατα, ὠραῖε ἄγγελε, ἐρριμμένη ἐν μέσῳ τῆς κολάσεως, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου πάντοτε ἐστρέφοντο πρὸς σὲ ἐντὸς τοῦ ἀπαισιῶν τούτου καὶ πεπληρωμένου ἐγκλημάτων φρουρίου, ὡς εἰς τὸ μόνον κρῖνον τὸ πεφυτευμένον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν καὶ τριβύλων, ὡς εἰς τὸ μόνον ἄστρον τὸ ἀκτινοβολοῦν διὰ μέσου τῆς πυκνῆς ὀμίχλης! Ναί, ἐτόλμησα νὰ ρίψω ὄλον μου τὸν ἔρωτα πρὸς σέ, Κόμησα τοῦ Ῥήνου, ἣν ὑπεσχέθησαν ἐπιστήμως τῷ Χάττω, τῷ σιδηροκαρδίῳ ἄρχοντι! Σὲ εἶπα καὶ ἄλλοτε, Κυρία, ὅτι εἶμαι πτωχὸς λοχαγός, πλὴν ἀνθρώπος σταθερὸς καὶ ριψοκίνδυνος καίτοι ἀμοιβόλου εὐγενείας καὶ ἀβεβαίου καταγωγῆς, ἴσως ἥττον παρ' εἰς δοῦλος καὶ ἴσως ἀνώτερος παρ' εἰς βασιλεύς. Πλὴν,

ὅστις δὴ ποτε καὶ ἂν ἦμαι καὶ ὁ, τιδὴ ποτε καὶ ἂν ἔχω, τὰ πάντα θέτω εἰς τοὺς πόδας σου καὶ εἶμαι ὅλος εἰς σέ ἀφωσιωμένος. Ἐγκατάλειψόν με πρὸς στιγμὴν, Ῥηγινέλλα, καὶ θέλεις μὲ ἰδεῖ ἀποθνήσκοντα, ἐκπνέοντα πρὸ τῶν ποδῶν σου! Δύο ἀνθρώπους ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου ἀγαπῶ, σέ πρώτην ἀπὸ ὅλων καὶ περισσώτερον ἀπὸ τὸν πατέρα μου ἀκόμη ἂν εἶχα πατέρα, καὶ κατόπιν (δεικνύων τὴν θύραν τοῦ πύργου), τὸν γέροντα τοῦτον τὸν καμπτόμενον ὑπὸ τὸ ἄγνωστον βάρος τρομεροῦ παρελθόντος. Ἡπῖος καὶ Ῥωμαλαῖος ὁ ἄθλιος οὗτος πᾶππος τρομερῆς οἰκογενείας ἀποθέτει ὅλην τὴν χαρὰν εἰς σέ, ὦ εὐγενῆς κόρη, εἰς σέ, τὴν τελευταίαν λατρείαν του καὶ τὴν ὑστερινὴν λαμπάδα του, εἰς σέ, ῥοδόχρους αὐγὴ ἣτις φαιδρύνεις τὸ ἔνδον τοῦ τάφου του! Ἐγὼ, ἀπλοῦς στρατιώτης τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ κάμπτεται ὑπὸ τῆς περιπετείας τῆς τύχης, σὰς εὐλογῶ καὶ τοὺς δύο, διότι πλησίον σας λησμονῶ τὰ πάντα· ναί, πλησίον τοῦ γέροντος τούτου αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν μέγαν, πλησίον σου δέ, ἀγνήν περιστέρα, γίνομαι καθαρὸς καὶ ἀνεπίληπτος. Ἴδού, ἐκτυλίσσω ἐνώπιόν σου ὅλην τὴν διὰ σέ πᾶλλουσαν καρδίαν μου· ναί, κλαίω, καὶ ἐπειδὴ ζηλοτυπῶ ὑποφέρω τὰ μέγιστα. Πλὴν πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ὑποφέρω, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη εἶδα τὸν Χάττον ἀτενίζοντά σε μὲ κατακτητικὸν ὄμμα; σέ ἔβλεπεν ἐκεῖνος, καὶ ἐγὼ ἠσθαιόμην ἀναβαῖνον δι' ὑποκώφων ἀναβρασμῶν ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὸ μέτωπόν μου, τὸ ὑποῖον ὀλέθριον πῦρ φωτίζει, ὅλον τὸ εἰς τὰ βῆθη αὐτῆς ἐναποτεταμιευμένον μῖσος καὶ τὴν ὀργὴν μου. Ἐκρατήθην, διότι ἐπ' ὀλίγον ἔφερε τὰ πάντα ἄνω κάτω. Δέν σέ ἀγαπῶ! . . . "Α! τεκνον, δι' ἐν σου φίλημα δίδω ὅλον σου τὸ αἷμα! Ῥηγινέλλα, εἶπέ μᾶλλον εἰς τὸν ἱερέα ἢ μὴν ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν του, εἶπέ εἰς τὸν ἐξόριστον νὰ

μὴν ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του, ἢ εἰς τὸν θαλασσινὸν νᾶ μὴν ἀσπάζεται τὴν ὠραίαν αὐγὴν, ὕστερον ἀπὸ τὰς τρικυμιώδεις νύκτας· πήγαίνε, εὔρε τὸν ἐπὶ τῆς θυμέλης τῆς ἀτιμώσεως ἀπχυδήσαντα τοῦ ζῆν κατάδικον, καὶ εἶπέ τον νᾶ μὴ ἀγαπήσῃ τὴν χεῖρα ἣτις τὸν ἐλευθερώνει, ἀλλ' εἰς ἐμὲ ποτὲ μὴν εἰπῆς ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ· διότι ἐν μέσῳ τοῦ σκοτούς, εἰς ὃ διευθύνονται τὰ βήματά μου, εἰς τὰ δεσμὰ ἅτινα αἰσθάνομαι κρατοῦντα δέσμιον ὀπίσω τὸν πόδα μου, σὺ εἶσαι δι' ἐμὲ κᾶτι τι περισσότερον παρὰ ἢ ἀπελευθέρωσις καὶ κᾶτι τι ἐπιθυμητότερον παρὰ τὸ φῶς. Εἶμαι διὰ βίου εἰς σὲ ἀφωσιωμένος, εἶμαι ὅλος ἰδικός σου, καὶ τὸ γνωρίζεις πολὺ καλὰ! "Ω! αἱ γυναῖκες ἀληθῶς εἶνε πάντοτε σκληραί, καὶ τίποτε δὲν τὰς ἀρέσει τόσον ὡς τὸ νᾶ πκίζωσι μὲ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν θλίψιν ἐνὸς ἀνδρός! Πλὴν, συγχώρησόν με Ῥηγινέλλα, σὲ ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἰδίου ἐαυτοῦ μου ἐνῶ σὺ πκσχεῖς, ὦ Θεέ μου! ἐνῶ ἔπρεπε γονυκλι-νῆς ἐνώπιόν σου νᾶ μὴ συγχίζω ποσῶς τὸ πνεῦμά σου, νᾶ ἀπομακρύνω τὴν ἀσθένειάν σου, καὶ νᾶ ἀσπάζωμαι τὰς χεῖράς σου ἀφίνων σε νᾶ ὁμιλῆς ὅσον θέλῃς!

ΡΗΓΙΝΕΛ.— Ἡ τύχη μου ὡς ἡ ἰδική σου, Ὁτ-βέρτε, ὑπῆρξε πλήρης θλίψεων. Τί εἶμαι; μίαν ὄρφανή, καθὼς καὶ σὺ εἶσαι ὄρφανός. Ὁ οὐρανός, ἐνόνων ἡμᾶς διὰ τῆς ὁμοιότητος καὶ τῶν κοινῶν θλίψεων, ἠδυνήθη νᾶ σχηματίσῃ ἐξ ἡμῶν τῶν δύο δυστυχῶν μίαν εὐδαιμονίαν. Ἀλλά . . .

ΟΤΒΕΡΤΟΣ (πίπτων γονυκλινῆς πρὸ αὐτῆς). — Ἀλλὰ θὰ σὲ ἀγαπήσω ἔτι περισσότερον, θὰ σὲ λατρεύσω καὶ θὰ σὲ ὑπηρετήσω, καὶ ἂν ἀκόμη ἀποθάνῃς θὰ ἀποθάνω καὶ ἐγώ! Ἀλλὰ θὰ φονεύσω τὸν Χάττον ἐὰν τολμήσῃ νᾶ σὲ λυπήσῃ! Ἀλλὰ θὰ ἀντικαταστήσω πλησίον σου τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου! ναι, καὶ τοὺς δύο, καὶ λαμβάνω ἀφόβως τὴν ὑποχρέωσιν

ταύτην ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἴδου ὁ πατήρ σου, ὁ βραχίων οὗτος· ἰδου ἡ μήτηρ σου, ἡ καρδία μου!

ΡΗΓΙΝΕΛ.—ὦ περιπόθητε, φίλε, σὲ εὐχαριστῶ! Βλέπω ὅλην σου τὴν καρδίαν, ζωηρότητα ἀναπτυσσομένην· ναί, βλέπω ἐν αὐτῇ ἰσχυρὰν θέλησιν γίγαντος καὶ ἀγάπην γυναικός. Εἶσαι, Ὀτβέρτε μου, ὀλόκληρος ἡ ἀφοσίωσις, ὁ ἔρωσ. Καὶ ὅμως, φεῦ! τίποτε δὲν θέλεις δυνηθῆναι νὰ πράξῃς ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΟΤΒΕΡΤ. (ἀνεγειρόμενος).—Πῶς;

ΡΗΓΙΝΕΛ.—Ναί, τίποτε· διότι δὲν πρόκειται νὰ μὲ διαφιλονεικήσῃς μετὰ τοῦ μνηστῆρος μου Χάττου, ὁ ὁποῖος ἴσως μὲ πκρήτει ἄνευ ἔριδος καὶ μάχης. Σὺ ὁ τόσον ἀνδρεῖος καὶ τόσον ὠρχῖος δὲν θέλεις δυνηθῆναι νὰ νικήσῃς τὸν ἀληθῆ μνηστῆρα μου, ὅστις εἶνε ὁ τάφος! Οἴμοι! ἐπειδὴ ὅσονοῦπω πλησιάζω εἰς τὸ βαθύτατον αὐτοῦ σκότος, πᾶν ὅ,τι ἔχω προσφιλέστερον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὸ χωρίζω εἰς δύο μέρη, τὸ ἐν διὰ τὸν Θεὸν καὶ τὸ ἄλλο διὰ σέ. Θέλω, φίλε, νὰ σὲ ἰδῶ πλησίον τῆς νεκρικῆς μου κλίνης διὰ νὰ σὲ εἶπω κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην καὶ ὑψίστην ὥραν, Ὀτβέρτε, σὲ ἀγαπῶ!

ΕΔΒΙΓΗ (εἰσερχομένη).—Κάποιος ἔρχεται, Κυρία.

ΡΗΓΙΝΕΛ. (πρὸς τὴν Ἐδβίγην.) — Πλησίασε. (Ἐγείρεται, κάμνει βήματὰ τινα πρὸς τὴν κρυφίαν θύραν ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τῆς Ἐδβίγης καὶ τοῦ Ὀτβέρτου· τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν εἰσέρχεται εἰς τὴν θύραν, σταματᾷ καὶ μεταστρέφεται). ὦ! τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις εἰς ἡλικίαν δεκαῆξ ἐτῶν εἶνε τραμερόν. Ὄταν συλλογίζωμαι Ὀτβέρτε μου, ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, εὐτυχεῖς καὶ ἀγαπώμενοι, ἐπιθυμῶ μᾶλλον τὴν ζωὴν. Ἄκουσε τὴν δέησίν μου, καὶ μὴ με ἀφήσῃς νὰ κατακλιθῶ ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τοῦ τάφου πλάκα! ὁ θάνατος μὲ προξενεῖ φρίκην! σῶσόν

με, φίλε μου! Τρώντι, δύνασαι νά με ἐλευθερώσης ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ θανάτου; εἶπέ μοι.

ΟΤΒΕΡΤ.—Θὰ ζήσης, φιλότατη Ῥηγινέλλα! (Ἡ Ῥηγινέλλα ἐξέρχεται μετὰ τῆς Ἐδβείγης, ἡ θύρα κλείεται ἐπ' αὐτῶν, ὁ δὲ Ὀτβέρτος φαίνεται ἀκολουθῶν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὀμιλῶν μετ' αὐτῆς, καίτοι ἀπομακρυνθείσης). Σὺ νὰ ἀποθάνης τόσον νέκ! σὺ ἢ τότον ὠραία καὶ τόσον ἀγνή νὰ γίνης βορὰ τοῦ τάφου! "Ὅχι, καὶ εἰς τὸν δαίμονα ἀκόμη ἂν πρόκειται νὰ παραδοθῶ, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ προσπαθῆσω νὰ σὲ σώσω. θὰ ζήσης! (Παρατηρῶν τὴν Γανουμάραν, ἥτις ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἴσταται ἀκίνητος εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου). "Α! εἰς τὴν ὥραν ἐπάνω, ἰδοὺ ἐκείνη τὴν ὁποίαν ζητῶ!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΟΤΒΕΡΤΟΣ, ΓΑΝΟΥΜΑΡΑ.

ΟΤΒΕΡ.—(προσερχόμενος πρὸς τὴν Γανουμάραν.)—Τὴν χεῖρά σου, Γανουμάρα· ἔχω ἀνάγκη τῆς βοήθειάς σου, ἔλθέ.

ΓΑΝΟΥΜΑΡΑ.—Σὺ ἔχεις ἀνάγκη ἐμοῦ; τὸν δρόμον σου!

ΟΤΒΕΡ.—"Ακουσόν με μίαν στιγμὴν, Γανουμάρα.

ΓΑΝΟΥΜ.—Πάλιν θὰ μὲ κατασκοτίσης μὲ ἐρωτήσεις περὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς οἰκογενείας σου, χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι ὅτι δὲν ἔχω τὴν παραμικρὰν ἰδέαν περὶ αὐτῶν; Ἡξεύρω ὅτι θὰ ἀρχίσῃς ἄλλιν νὰ μὲ ἐρωτᾷς ἂν τὸ ὄνομά σου ἦτον Ὀτβέρτος ἢ Γεώργιος, ἂν εἰς Κορσικὴν ἢ εἰς τὴν Μολδαβίαν σὲ ἤϊρα ἐγκαταλελειμμένον, γυμνόν, ἀσθενές βρέφος καὶ σὲ ἀνέθρεψα· διατί σὲ ἐπροσκάλεσα νὰ ἐλθῆς εἰς τὸ σπούριον τοῦτο, καὶ σὲ παρήγγειλα νὰ προσποιῆσαι ὅτι δὲν γνωρίζεις· διατί, καίτοι ἡ Ῥηγινέλλα ἐπέτυχε τὴν ἄφεσίν μου παρὰ τοῦ δεσπότη μου, ἐξκολοθῶ νὰ φυλάττω εἰς τὸν τρά-

χηλον τὴν ἄλυσόν μου, καὶ πόθεν προέρχεται ὥστε παντοῦ καὶ πάντοτε, καθὼς ὅταν ἐκπληροῦν ἐν τάξει μου, (δεικνύουσα τὴν πόδα της) φέρω τὸν κρῖνον τοῦτον μετὰ τὸν ὁποῖον με βλέπεις ἀκόμη. Τί σέ ἐνδιαφέρει; Ὅτθέρτε, ἂν ἤμῃ Κορσικανή, ἢ Σλάβια, ἢ Ἑβραία, ἢ Μαύρη; Ὅσον καὶ ἂν με βιάσῃς δὲν θὰ ἀποκριθῶ εἰς καμμίαν ἐρώτησίν σου· ἄλλως τε, εἶμαι ὑπερβεβαία ὅτι δὲν θὰ προδώσῃς ποτὲ ἐκείνην ἣτις σέ ἀνέθρεψε καὶ σέ περιεποιήθη ὡς μήτηρ, καὶ μολαταῦτα, ὁ θάνατος δι' ἐμὲ εἶνε μηδαμινὸν πρᾶγμα.

Κινεῖται διὰ τὰ ἀπέλθῃ, ὁ δὲ Ὅτθέρτος τὴν σταματᾷ.

ΟΤΒΕΡ.—Πλὴν δὲν θὰ σέ ἐμιλήσω περὶ ἐμαυτοῦ, Γανουμάρα. Εἶπέ με, σὺ ἣτις ἤξεύρεις τὰ πάντα, ἢ Ῥηγινέλλα . . .

ΓΑΝΟΥΜ.—Θὰ ἦνε ἀποθαμμένη πρὸ τοῦ μηνός.

Θέλει νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἐμποδίζει ἀκόμη.

ΟΤΒΕΡ.—Καὶ δύνασαι νὰ τὴν σώσῃς;

ΓΑΝΟΥΜ.—Τί με μέλει! (Ὡς ὄνειροπολοῦσα καὶ ὀμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν). Ναί, ὅταν ἦμην εἰς τὰς Ἰνδίας περιεπλανώμενη εἰς τὰ βῆθη τῶν δασῶν ὠχρόλευκος, ἐκπληκτικῆ, προξενούσα τρόμον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ θηρία, καὶ ἐσύχναζα τὴν νύκτα εἰς τοὺς δρόμους μελετῶσα καὶ καταγινόμενη εἰς ἔρευναν τῶν γόρτων, τῶν φαρμάκων καὶ τῶν φίλτρων, τὰ ὅποια ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν τὸν ἀποθαμμένον καὶ νὰ καταστήσωσιν ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα.

ΟΤΒΕΡ.—Δύνασαι νὰ τὴν σώσῃς; εἶπέ μοι.

ΓΑΝΟΥΜ.—Ναί.

ΟΤΒΕΡ.—ὦ! δι' ἀγάπην Θεοῦ, δι' ὅ,τι ἔχεις προσφιλέστερον ἐπὶ τῆς γῆς; διὰ τοὺς πόδας σου, τοὺς ὁποίους ἐναγκαλίζομαι καὶ καταφιλῶ, σῶσοι τὴν Ῥηγινέλλαν, θεράπευσέ την καὶ λάβε ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ζωὴν μου!

ΓΑΝΟΥΜ.—"Ακουσε, 'Οτβέρτε. 'Εάν αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμὴν καθ' ἣν συνωμίλεις περιπαθῶς μετὰ τῆς 'Ρηγινέλλας, εἰσῆρχετο αἰφνης ὁ Χάττος ὡς θύελλα, καὶ ἄγριος καὶ τρομερὸς ἐνταῦτῳ τὴν ἐφόρευε δι' ἐγχειριδίου πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, καὶ ἔρριπτε τὸ πτώμα τῆς ἔξω εἰς τὸν χεῖμαρρον, ὅστις βρυχᾶται ὡς λέων παρὰ τοὺς πόδας τοῦ πύργου τούτου. Κατόπιν, ἐὰν ἀρπάζων σε διὰ τῆς δολοφόνου χειρὸς του, σὲ ἐξώριζεν εἰς τὴν πλησιεστέρην πόλιν μὲ τὸν κρῖκον τῆς δουλείας εἰς τὸν πόδα, γυμνόν, θνήσκοντα, ἀλυσίδετον καὶ ἐκτεθειμένον ὡς κτῆνος διὰ πώλησιν, ἢ ἂν σὲ ἐπώλει σὲ τὸν στρατιώτην, σὲ τὸν γεννηθέντα διὰ τὴν ἐλευθερίαν, εἰς τοὺς σύροντας τὰ πλοιάριά ἐπὶ τοῦ Τιβέριος· ὕστερον ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὅτε, περιπλανώμενος ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην, μετὰ παρέλευσιν πεντήκοντα ἐτῶν καθ' ἃ ἤθελε λευκάνει τὴν κεφαλὴν σου ἢ συμφορὰ τῆς δουλείας, ἤθελες ἐπανέλθει πάλιν ἐνταῦθα, εἶπέ με, τί θὰ ἔμεινεν εἰς τὴν καρδίαν σου ;

ΟΤΒΕΡΤ.—'Η ἐκδίκησις, ὁ φόνος, ἡ δίψα τοῦ αἵματός του.

ΓΑΝΟΥΜ.—Λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι ὁ φόνος, ἐγὼ εἶμαι ἡ ἐκδίκησις· προχωρῶ, τυφλὸν φάντασμα, εἰς σκοπὸν προσγεδικασθέντα, καὶ εἶμαι ἡ δίψα τοῦ αἵματος ! Τί με ζητεῖς λοιπὸν νὰ λάβω οἶκτον, νὰ αἰστανθῶ εὐσπλαγχνίαν καὶ νὰ σώσω τοὺς ζῶντας ; γελῶ ὅταν σὲ ἀκούω ὁμιλοῦντα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Λέγεις ὅτι ἔχεις τὴν ἀνάγκην μου· ὁποῖα ἀπερισεψία ! 'Αλλ' ἐὰν καὶ ἐγὼ ἡ δύστηνος καὶ καταπαγωμένη κατὰ τὴν καρδίαν γυνὴ σὲ ἔλεγα ἐπίσης ὅτι ἔχω ἀνάγκην σοῦ ; ὅτι σὲ προσέλαβα νήπιον καὶ σὲ ἀνέθρεψα διὰ νὰ ὑπηρετήσης τοὺς σκοπούς μου ; ὅτι καθὼς ἐγὼ ὑπεχώρησα ἐνώπιον τῆς ἀθωότητός σου, θέλω νὰ ὑποχωρήσης καὶ σύ, παιδίον ἐγκαταλελειμμένον εἰς τὴν διάκρισιν τῆς

τύχης, ενώπιον τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς συμφορᾶς μου; Ἴδού, θὰ σὲ διηγηθῶ εἰς δύο λέξεις τὴν ἱστορίαν μου, ὅσον σπαρακτικὴ καὶ ἂν ᾔνε. Ἐφόνευσαν τὸν ἐραστήν μου, ἐμὲ δὲ μὲ ἐπώλησαν αἰσχυρῶς· ἐπέζησα, καὶ ὁ δολοφόνος ἐπιζῆ εἰσέτι· σὺ, τέκνον, δύνασαι νὰ χρησιμεύσης κάλλιστα εἰς τὰ ἐκδικητικὰ μου σχέδια. "ὦ! ἡμέραν καὶ νύκτα ἐθρήνουν ἀδιακόπως· ὅλον τὸ ὕδωρ τῶν νεφελῶν ἔρρευσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, καὶ ὅλη ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἠροτρίασε τὰς παρειάς μου καὶ μὲ κατέστησε δυσειδῆ καὶ ἀποτρόπαιον. Ἐζῆσα ἐξήκοντα ἔτη ἔχουσα εἰς τὴν καρδίαν τὸν θάνατον, τοῦτέστι, τὴν λύπην. Ἡ πείνα, ἡ δυστυχία, ἡ ἐξορία, ἔκαμψαν τὴν κεφαλὴν μου. Εἶδα τὸν Νεῖλον, τὸν Ἰνδόν, τὸν Ὀκεανὸν μὲ τὰς τρικυμίας του, καὶ τὰς ἀπεράντους νύκτας τῶν ἐνάστρων πόλων. Εἴκοσι διάφοροι Κύριοι, ἢ μᾶλλον τύραννοι, κακώσαντες τὸ σῶμά μου μὲ ποικίλα σημεῖα διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, μὲ μετεχειρίζοντο ὡς ὑποζύγιον ἢ κτήνος ὑπὸ τὴν βίαν τῆς μάστιγος, ἐμὲ τὴν ἀσθενῆ καὶ ἐγκταλελειμμένην γυναῖκα· εἰς μάτην τὰ δάκρυά μου, εἰς μάτην αἱ παρακλήσεις μου. Ἀλλ' ἤδη, τὸ πᾶν τετέλεσται! δὲν ἔχω πλέον τίποτε ἀνθρώπινον· (θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της)· τίποτε δὲν αἰσθάνομαι ἐδῶ ὅταν θέτω τὴν χεῖρά μου· εἶμαι φάντασμα, ἔχον κατοικίαν ἕνα τάφον! Χρόνος ὀλόκληρος γίνεται ἀφύτου ὡγρὰ καὶ ῥιγῶσα ἔφθασα εἰς τὸ ἀπόκεντρον τοῦτο φρούριον· ἦτον ἡ ὥρα κατ' ἣν διαχέεται τὸ σκότος, καὶ ὁ θύρυθος τῆς μυκωμένης καὶ ἀποσπώτης τοὺς κλάδους τῶν δένδρων καταιγίδος ἐμπόδισε τοῦ ἰσθμοῦ ἀκουσθῶσιν οἱ μαρμαρίνοι πύδες μου, κροτοῦντες ἐπὶ τοῦ ὀλεθρίου τούτου ἐδάφους. Ἴδού λοιπὸν ἐγώ, τῆς ὀπίσθεν τοῦ μῆσος ποτὲ δὲν ἐκοιμήθη, εὐρισκομένη ἀνελεῖσως ἐν μέσῳ τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ μου, καὶ ἔχουσα αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου οἷανδ' ἥποτε ὥραν θελήσω.

πλήν ἔρχεται ἡ ὥρα αὕτη ἡ τελευταία δι' αὐτόν, καθ' ἣν μία μόνη λέξις μου θέλει εἶσθαι ἀρκετὴ νὰ τὸν καταβάλλῃ, ἐν μόνον βῆμά μου ἱκανὸν νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐπιναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι, σὺ μόνος εἶσαι ἐκεῖνος ὅστις δύνασαι νὰ χρησιμεύσῃς πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐκδικήσεώς μου, τοιαύτην ὁποῖαν τὴν θέλω. Καὶ ὅμως, αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμὴν καθ' ἣν προσεγγίζω εἰς τὸν ὀλέθριον τοῦτον σκοπὸν, ἐγώ, ἡ καρδιά τῆς ὁποίας περιέχει τὸν ἄδην, αἰσθάνομαι ἐμκυτὴν ταραντευομένην, φρικῶσαν, καὶ δειλία μὲ καταλαμβάνει ἀναλογιζομένην τὸ τρομερὸν καὶ φρικῶδες τῆς ἐπιχειρήσεώς μου. Διὰ τοῦτο δὲν θέλω νὰ σὲ βιάσω, τέκνον, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς ἂν δὲν ἔχῃς εὐχαρίστησιν· μὴ ζῆτει τὴν βοήθειαν καὶ ἀντίληψίν μου, διότι ἂν ἀπεφάσιζες νὰ μὲ ὑπηρετήσῃς ἤθελα σὲ ζητήσῃ πράγματι ἀποτρόπαια. Εἰπέ με, εἶσαι ἱκανὸς νὰ σύρῃς τὸ ἐγχειρίδιόν σου ἀπὸ τὴν θήκην του καὶ νὰ γίνῃς δολοφόνος; λέγε. "Α! φρίττεις!" Ἐρρε λοιπὸν, καρδίκα ἀσθενής, βραχίων ἐκλελυμένη! δὲν σὲ ὀμιλῶ εἰς τὸ ἐξῆς περὶ οὐδενὸς πράγματος, καὶ ἄφες μὲ ἡσυχον!

ΟΤΒΕΡ. (ὠχρὸς καὶ χαμηλόνων τὴν φωνὸν).—Τί ζητεῖς λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ, ὦ γύναι; ὠμίλει.

ΓΑΝΟΥΜ.—Τίποτε, ἔσο ἀθῶος!

ΟΤΒΕΡ.—Πλήν, διὰ νὰ σώσω τὴν Ῥηγινέλλαν δίδω τὸ αἷμά μου.

ΓΑΝΟΥΜ.—Δὲν εἶνε ἀνάγκη, πῆγαινε!

ΟΤΒΕΡ.—Καὶ ἔγκλημα ἀκόμη ἂν πρόκειται νὰ πράξω θὰ τὸ πράξω! εἶσαι τῶρα εὐχαριστημένη;

ΓΑΝΟΥΜ.—Μὲ πειράζεις, δαίμων, καὶ μὲ σκανδαλίζεις! Κεχλὰ λοιπὸν, ἔστω, συγκτανεύω. Τούντεῦθεν ἀνήκεις εἰς ἐμέ· καὶ ὅμως; ὅτι καὶ ἂν συμβῆ, μὴ χάσης ποτὲ τὸν κειρὸν σου νὰ μὲ πρκακλῆς ματχίως διότι ἡ ψυχὴ μου εἶνε πεπληρωμένη σκότους, καὶ πᾶσα

πράξεις χάνεται εἰς τὴν καλύπτουσαν αὐτὴν πυκνο-
τάτην ἀχλύν. Σὲ τὸ ἐπικαλέω, εἶμαι καὶ θὰ ἤμακ
ἄνευ εὐσπλαγχνίας καὶ συνειδήσεως κκοῦργος, ἐνόσω
φέρω εἰς τὸν νοῦν μου τὸν προσφιλέστατόν μου ἐκεῖ-
νον Δονάτον, τὸν ὁποῖον εἶδκ ἀποθνήσκοντα πρὸ ὀ-
φθαλμῶν μου. Ἴδου λοιπὸν ὅ,τι ἔχεις νὰ πράξης· σὲ
τὸ λέγω διὰ τελευταῖαν φοράν ἐνόσω ἴστασαι ἀκόμη
εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, τὴν ὁποίαν μέλλεις νὰ ὑ-
περπηδήσης. Πρόκειται νὰ φονεύσης ἐδῶ ἐν ἄτομον, ὀ-
ποῖον ἤθελα ἐγὼ σὲ δείξει καὶ ὁπότε ἤθελα σὲ εἰπεῖ,
ἄνευ οἴκτου, ἄνευ συγχωρήσεως· ἀκούεις;

ΟΤΒΕΡ.—Ἐξακολούθει.

Γ'ΑΝΟΥΜ.—Πᾶν λεπτόν παρερχόμενον ὠθεῖ τὴν
'Ρηγινέλλαν σου πρὸς τὸν τάφον. Ἄνευ ἐμοῦ αὐτὴ θὰ
ἀποθάνῃ ἀφεύκτως, καὶ ἐγὼ μόνη δύναμαι νὰ τὴν σώ-
σω. Βλέπεις αὐτὴν τὴν φιάλην; ἐνκ μόνον σταλαγμὸν
ὄν θελήσῃ νὰ πῖν ἐξ αὐτῆς καθὲ ἐσπέραν θὰ ζήσῃ.

ΟΤΒΕΡ.—Δίκαιε Θεέ! ἀλήθειαν λέγεις; δὸς μὲ το
λοιπόν.

Γ'ΑΝΟΥΜ.—Ἄκουσε· ἐν αὔριον τὴν ἰδῆς, χάρις εἰς
τὸ ποτόν τοῦτο, ριπτομένην εἰς τὸν τράχηλόν σου μὲ
τὴν ζῶν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὴν καρ-
δίαν, ἄγγελον ἐξαναστάντα, εἰκόνα ἀναζωπυρωθεῖσαν
καὶ μειδιῶσαν, θὰ παραδοθῆς εἰς τὴν θέλησίν μου;

ΟΤΒΕΡ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὑπὸ χαρᾶς).—Ὅλαις δυ-
νάμεσι.

Γ'ΑΝΟΥΜ.—Μὲ τὸ ὑπόσχεσαι δι' ὄρκου;

ΟΤΒΕΡ.—Μὰ τὸν πατέρα ὅστις μὲ ἐγέννησε καὶ
τὴν μητέρα ἣτις μὲ ἀνέθρεψε, τὰ μύνα προσφιλέστερα
ἄντα ἐπὶ γῆς, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἔλαβα τὸ εὐτύχημά
ποτε νὰ γνωρίσω, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἤμακ ἰδικὸς σοῦ
βουγῆ τε καὶ σώματι καὶ ὅλος εἰς σὲ ἀφρωσιωμένος!

Γ'ΑΝΟΥΜ.—Πρόσεξε· διότι ἄλλως ἢ Ἐργινέλλα

Θὰ μὲ ἀποκριθῆ ἀντὶ σοῦ· αὐτὴ θὰ ἀποπληρώσῃ τὴν
πράξασιν τοῦ ὄρκου σου. Ἡξεύρεις ὅτι γνωρίζω καὶ
τὰς πλέον ἀπρόκέντρους γωνίας καὶ τὰς κρύπτας τοῦ
ἀρχαίου τούτου ἐνδικοιτημάτων τῶν υἱῶν τῶν ὀρέων· εἰς-
έρχομαι παντοῦ ἀπρακτῆρητος καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν, εἴ-
μιαι δὲ εἰς θέσιν νὰ βλέπω τὰ πάντα.

ΟΤΒΕΡΤ. (ἐκτείνων τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὸ
φιάλιον).—Λέγεις λοιπὸν ὅτι αὐτὴ θὰ ζήσῃ;

ΓΑΝΟΥΜ.—Ναί, πλὴν μὴ λησμονήσῃς τὴν ὑπό-
σχασίν σου, τὸν ὄρκον σου.

ΟΤΒΕΡΤ.—Λοιπὸν, τῶντι θὰ σωθῆ;

ΓΑΝΟΥΜ.—Ναί, πλὴν σκέψου ὅτι, ἀπὸ τῆς στιγ-
μῆς καθ' ἣν λαμβάνεις τὸ φιάλιον τοῦτο, μὲ δίδεις ὡς
ἀντάλλαγμα τὴν ψυχὴν σου.

ΟΤΒΕΡΤ.—Δός με τὸ λοιπὸν καὶ λάβε τὴν ψυ-
χὴν μου!

ΓΑΝΟΥΜ. (ἐγχειρίζουσα αὐτῷ τὴν φιάλην).—Εἰς
αὔριον!

ΟΤΒΕΡΤ.—Αὔριον.

Ἐξέρχεται ἡ Γανουάρα.

ΟΤΒΕΡΤ. (μόνος).—Δόξα τῷ Θεῷ! γύναι, ὅποιον-
δήποτε καὶ ἂν ἦνε τὸ σχέδιόν σου καὶ ὅποιονδήποτε
καὶ ἂν ἦσαι, σὲ εὐχαριστῶ! "Ω! ἡ Ρηγινέλλα μου
θὰ ζήσῃ! . . . Πλὴν ἄς σπεύσω γὰρ τῆς προσφέρω τὸ
σωτήριον φίλτρον. (Διευθύνεται πρὸς τὴν κρυφίαν θύ-
ραν, εἶτα ἵσταται μίαν στιγμὴν καὶ πρακτερεῖ τὸ φιά-
λιον). "Ω! καὶ ὁ ἄδης αὐτὸς ἄς λάβῃ τὴν ψυχὴν μου,
ἄρκεϊ αὐτῇ νὰ ζήσῃ.

Ῥίπτεται μεθ' ὀρυκτῆς πρὸς τὴν κρυφίαν θύραν, ἧτις
κλείεται ἐπ' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους
ἀκούονται γέλωτες καὶ ἔσματα, τὰ ὅποια φαίνονται πλησιάζοντα.
Ἡ μεγάλη θύρα τοῦ βάλθους ἀνοίγεται καθ' ὅλον τὸ
πλάτος αὐτῆς, καὶ εἰσέρχονται ἐν βορῶν χαρᾶς καὶ εὐθυ-
μίας οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ βυργράβοι ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ

Χάττον, ὄλοι ἐστεφανωμένοι με̄ ἄνω, ἐνδεδυμένοι χρυσίον
καὶ μέταξαν, ἄνευ ἀλυσιδωτῶν θωράκων, ἄνευ ἐφιστρίδων
καὶ ἄνευ χειρίδων, κρατοῦντες δε εἰς χειρας ποτήρια. Συν-
διαλέγονται, πίνουσι καὶ γελοῦν κατὰ ἀθροίσματα, ἐν μέσῳ
τῶν ὁποίων περιφέρονται ὑπῆρέται φέροντες φιάλας πλήρεις
οἴνου, χρυσᾶς ὑδρίας καὶ παροψίδας πλήρεις ὀπωρῶν. Εἰς
τὸ βάθος, ἴστανται λογχοφόροι σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι· παρ'
αὐτοῖς δέ, μουσικοὶ, αὐληταί, σαλπιγκταὶ καὶ ἀκόλουθοι.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΧΑΤΤΟΣ, ΓΟΡΛΙΟΣ, Ο ΔΟΥΞ ΓΕΡΑΡΔΟΣ, ΠΛΑΤΩΝ
ΟΥΤΤΕΡ, ΓΙΛΗΣ ΓΙΑΝΙΡΑΛΛΟΣ, ΔΑΡΕΙΟΣ, ΚΑ-
ΔΟΒΑΛΛΟΣ, ΔΟΥΠΟΣ (καὶ ἄλλοι πολλοὶ βυργρά-
βοι καὶ ἠγεμόνες, βωβὰ πρόσωπα. ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ,
ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΙ, ΦΡΟΥΡΟΙ.

Οἱ βυργράβοι, εἰσερχόμενοι ἐν τύμπανῳ καὶ αὐλῳ καὶ με̄
τὰ ποτήρια ἀνά χειρας, ψάλλουσιν ἐν χορῳ τὸ ἐξῆς παροί-
νιον ᾄσμα

Ὁ οἶνος εἶνε θεῖος

ἰατρός, (1)

χωρὶς κρασί ὁ βίος

οἰκτρός!

Ο ΧΟΡΟΣ.

Δοιπὸν!

Εἰς μελωδός.

Δοιπὸν ἄς τρέξῃ

κρασί,

Ο ΧΟΡΟΣ.

Κρασί! κρασί! κρασί! κρασί!

Εἰς μελωδός.

Ν' ἀκούσετε μιὰ λέξι

χρυσῆ!

ΕΤΕΡΟΣ ΜΕΛΩΔΟΣ.

Τῆς γῆς αὐτῆ ἡ σφαῖρα

σκιά,

θα σβύσῃ ἐν ἡμέρᾳ

μιᾶ.

(1) Ἐπὶ τοῦ ἤχου «Tout n'est dans ce bas monde, qu'un jou!» τοῦ μελοδράματος «La Reine de Chypre».

ΟΙ ΒΥΡΓΓΑΒΟΙ

ΧΟΡΟΣ.

Λοιπόν !

ΜΕΛΩΔΟΣ.

Λοιπόν ᾄς τρέξη . . . κτλ.

ΕΤΕΡΟΣ ΜΕΛΩΔΟΣ.

Τοῦ βίου μας τὸ νῆμα

βραχύ,

τὸ πρὸς τὸν τάφον βῆμα

ταχύ.

ΧΟΡΟΣ.

Λοιπόν !

Ο ΜΕΛΩΔΟΣ.

Λοιπόν ᾄς τρέξη . . . κτλ.

ΕΤΕΡΟΣ.

Μαραίνουσι αἱ φροντίδες,

παιδιά !

μᾶς πῆρασι αἱ ῥυτίδες . . .

καρδιά !

ΧΟΡΟΣ.

Λοιπόν !

Ο ΜΕΛΩΔΟΣ.

Λοιπόν ᾄς τρέξη . . . κτλ.

ΑΛΛΟΣ.

Ποῖος ξεύρει ἂν τοῦ χρόνου

ἐγώ,

μετὰ κλαυθμοῦ καὶ πόνου

ἐπιγῶ !

ΧΟΡΟΣ.

Λοιπόν !

Ο ΜΕΛΩΔΟΣ.

Λοιπόν ᾄς τρέξη . . . κτλ.

ΑΛΛΟΣ,

Τὰ πλούτη πεῦ θαυμάζουν

ἐς τὴν γῆν,

ποτὲ δὲν ἀγοράζουν

ζωήν.

ΧΟΡΟΣ.

Λοιπόν !

Ο ΜΕΛΩΔΟΣ.

Λοιπόν ἄς τρέξῃ . . . κτλ.

ΟΛΟΙ.

Ὁ οἶνος εἶνε θεῖος
 ἰατρός,
 ἄχωρίς κρασί ὁ βίος
 οἰκτρός !
 Λοιπόν, λοιπόν ἄς τρέξῃ
 κρασί !
 ἀκούσατε μιά λέξι
 χρυσῆ !
 Χρυσῆ, χρυσῆ, χρυσῆ, χρυσῆ !
 ἄς τρέξῃ, ἄς τρέξῃ τ' ἀθάνατο
 [κρασί !

ΓΙΑ. ΧΟΧΕΝΣΤ. (πρὸς τὸν Κόμητα Λοῦπον, βλέπων ἐκτὸς τοῦ πλαγίου παραθύρου).—Κόμη, ἡ μεγάλη θύρα τοῦ φρουρίου καὶ ὁ δρόμος ὅστις φέρει πρὸς αὐτὴν φλίνεται ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ παράθυρον.

ΠΛΑΤ. ΟΥΤΤΕΡ (παρατηρῶν τὴν φθορὰν καὶ γυμνότητα τῆς αἰθούσης).—Ὅποῖον πένθιμον μέρος ! νομίζει τις ὅτι εἶνε ἐτοιμόροπον !

Ο Λ. ΓΕΡΑΡΔ. (πρὸς τὸν Χάττον).—Νομίζει τις ὅτι εἶνε ἐν ἄντρον συγναζόμενον ὑπὸ φαντασμάτων !

ΧΑΤΤΟΣ (δεικνύων τὴν θύραν τοῦ πύργου).—Ἴδού δύο τὰ μεγαλύτερα ἐκεῖ μέσα· εἶνε ὁ πάππος μου καὶ ὁ πατήρ μου.

ΠΛΑΤ. ΟΥΤΤΕΡ.—Καὶ πῶς τὸ κατώρθωσες γὰρ ἀπαλλαγθῆς ἀπὸ αὐτούς ;

ΧΑΤΤΟΣ.—Περῆλθε πλέον ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἡ νεότης τοὺς ἔκαμνε γίγαντας· ἔπειτα, ἡ ἡλικία κατετάραξε τὰ πνεύματά των. Ἴδού, δύο μῆνες γίνονται μὲ αὐτόν, κρότου ὁ γέρον δὲν ἐπρόφερε οὔτε λέξιν· ἔχει

περασμένα τὰ ἑκατὸν τοῦ ἔτη, καὶ τὸ γῆρας φαίνεται ὅτι ἐξησθένησε τὸ λαλητικὸν τοῦ ὄργανον. Μὰ τὴν ζωὴν μου, ἀφοῦ αὐτοὶ ἀπέσύρθησαν, νομίζω πρέπον νὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὴν θέσιν των.

Εἰσέρχεται ὁ Φρούραρχος.

Ο ΦΡΟΥΡ. (πρὸς τὸν Χάττον).— Ἐξοχώτατε . . .

ΧΑΤΤΟΣ.— Τί τρέχει ;

Ο ΦΡΟΥΡ.— Ὁ Ἑβραῖος Τραπεζίτης Περὲς δὲν ἐπλήρωσεν ἀκόμη τὰ λύτρα του.

ΧΑΤΤΟΣ.— Ἄς τὸν κρεμάσουν !

Ο ΦΡΟΥΡ.— Οἱ χωρικοὶ τῆς Δίνζης, τῶν ὁποίων ὁ τρόμος ἐκορυφώθη σὰς ζητοῦν χάριν.

ΧΑΤΤΟΣ.— Λαφυραγωγῆσατέ τους καὶ κάταστρέψατέ τους.

Ο ΦΡΟΥΡ.— Τοὺς δὲ Ῥηησίους τί διατάττετε νὰ τοὺς κάμουν ;

ΧΑΤΤΟΣ.— Ὅλους διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου !

Ὁ φρούραρχος ἐξέρχεται ὑποκλινόμενος.

ΔΑΡΕΙΟΣ (πρόσερχόμενος εἰς τὸν Χάττον μὲ τὸ ποτήριον εἰς χεῖρας).— Ἡξεύρεις, Μαρκίων, ὅτι ἔχεις ἐν ἐξζίρετον κρασί ;

Κενώνει τὸ ποτήριον ἀπνευστί.

ΧΑΤΤΟΣ.— Εἶνε κρασί μοςχάτο, χρώματος κοραλλίου. Ἡ πόλις τοῦ Βίνγεν, ἣτις μὲ φοβεῖται καὶ μὲ κολακεύει, μὲ δίδει κατ' ἔτος δύο τόνους ἐξ αὐτοῦ.

Ο Δ. ΓΕΡΑΡ.— Καὶ ὄχι μόνον τὸ κρασί του, Δαρεῖε, ἀλλὰ καὶ ἡ μνηστή του Ῥηγινέλλα εἶνε ἐπίσης ὠραία.

ΧΑΤΤΟΣ.— Ἡξεύρετε, Κύριοι, ὅτι λαμβάνει τις συνήθως ὅ,τι ἔχει προχειρότερον ἄλλως τε, ἢ Ῥηγινέλλα μᾶς εἶνε συγγενῆς καὶ ἐκ μητρός.

Ο Δ. ΓΕΡΑΡ.— Καὶ ὅμως, αὐτὴ φαίνεται πᾶσχιουσα πάντοτε.

ΧΑΤΤΟΣ.—**Α** ! τίποτε γυναικεῖσι προσποιήσεις !
ΓΙΑΝΙΡΑΛ. (κρυφίως πρὸς τὸν Δοῦκα Γεράρδον).—
Τὸ κατ' ἐμέ, νομίζω ὅτι αὐτὴ σήμερον ἢ αὔριον ἀπο-
θνήσκει.

Εἰσέρχεται εἰς φρουρὰς.

* **Ο ΦΡΟΥΡ.** (χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Χάττον).—**Αὔ-**
ριον θὰ ἀπεράσουν ἀπὸ ἐδῶ ἔμποροι.

ΧΑΤΤ. (ὕψηλοφώνως).—**Ἐνεδρεύσατέ τους.** (Ὁ
φρουρὸς ἐξέρχεται, ὁ δὲ Χάττος ἐξακολουθεῖ ὁμιλῶν
πρὸς τοὺς ἄρχοντας). Βλέπετε, φίλοι μου, πόση δια-
φορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν πατέρων μας καὶ ἡμῶν ; Εἰς
τοιαύτας περιστάσεις, ὁ πατήρ μου πρῶτος εὕρισκετο
ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐκστρατεύοντος ἀποσπασμάτος, ἐνῶ
ἐγὼ μένω πλησίον σας· ἄλλοτε ἐμάχοντο, τῶρα δια-
σκεδάζουσι τότε ἦτον ἡ δύναμις, τῶρα ἐπικρατεῖ ὁ δό-
λος. Ὁ τυχὼν διαβάτης μὲ καταρᾶται, ἐμὲ τὸν βλα-
στὸν τοιούτων ἡρώων· ναί, ὁ διαβαίνων ἐντεῦθεν θὰ λέ-
γῃ ἀνκμφιβόλως : Ὁ Χάττος καὶ οἱ ἀδελφοὶ του εἶνε
ἡ καταισχύνη τοῦ γηραιοῦ τούτου καὶ μυστηριώδους
φρουρίου, τὸ ὁποῖον μόνον αἱ τρικυμῖαι τοῦ χεῖμωνος
δύνανται νὰ προσβάλλωσι, διότι αὐτὸς ἐξακολουθεῖ ἀντὶ
νὰ μάχεται νὰ δίδῃ ἑορτὰς εἰς τοὺς Μαγράβους καὶ τοὺς
Δοῦκας, καὶ θέτει εἰς ὑπηρεσίαν τῶν προσκεκλημέ-
νων, τοῦ ἡγεμόνων αἰχμαλώτους Πρίγκηπας, τῶν ὁ-
ποίων τὴν κεφαλὴν συνέτριψεν ὑπὸ τὴν πτέρναν του.—
Πλὴν, τί με μέλει ; ὕσον καὶ ἂν μὲ φθονοῦν, ἐννοῶ ὅτι
ὁ φθόνος τῶν προέρχεται ἀπὸ ζηλοτυπίαν καὶ φόβον·
ἐγὼ εἰς ταῦτα γελῶ, καὶ οἱ πύργοι μου καταφρονοῦν
τοὺς πάντας. Μετασχηματίζω τὸ φρούριόν μου εἰς τό-
πον εὐωχίας, καὶ ἀπίνω τὴν φροντίδα τῆς ὑπερασπίσεώς
του εἰς ἄλλους· στέλλω τῆδε κάκεισε τοὺς ληστές μου,
ὡς ὁ κυνηγὸς τοὺς θηρευτικούς του κύνας, ἐνῶ ἐγὼ ἀ-
μέριμνος διάγω βίον εὐδαίμονα καὶ ὡς ἐν παραδείσῳ·

ἔχω καὶ μνηστὴν ὠραίαν, καθὼς εἶπατε. — Ἀληθινά, δὲν μᾶς λέγεις, Δούξ, τί ἀπέκαμες μὲ τὴν Κόμησάν σου Ἰσαβέλλαν; τὴν νυμφεύεσαι;

Ο Δ. ΓΕΡΑΡΔ.—Ὅχι.

ΧΑΤΤ.—Πλὴν σὺ ἔλαβες τὸ παρελθὸν ἔτος ὡς προῖκα τὴν πόλιν τῆς, καὶ τὴν ὑπεσχέθης νᾶ τὴν νυμφεύθῃς ἐπισήμως.

Ο Δ. ΓΕΡΑΡΔ.—Οὔτε τὸ συλλογίζομαι κᾶν. (Γελῶν). Ναί, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὠρκίσθην ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, πλὴν ἀδιάφορον· περὶ τὴν νέαν καὶ κρατῶ τὴν πόλιν τῆς.

Γέλως γενικός· οἱ πλείοτεροι τῶν ξένων ἐξακολουθοῦν νᾶ κενώνουν τὰ ποτήριά των.

ΧΑΤΤ. (γελῶν).—Πλὴν τί λέγει ἡ Δίαιτα δι' αὐτὴν τὴν σκάνδαλώδη ὑπόθεσιν;

Ο Δ. ΓΕΡΑΡΔ. (ἐξακολουθῶν νᾶ γελᾷ).—Σιωπᾷ.

ΧΑΤΤ.—Ἀλλ' ὁ ὄρκος τὸν ὁποῖον ἔκαμες;

Ο Δ. ΓΕΡΑΡΔ.—Ἄ! μικρὰ πράγματα!

Ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ θύρα τοῦ πύργου ἀνείγεται καὶ δεικνύει βαθμίδας τινὰς σκοτεινῆς κλίμακος, ἐφ' ἧν ἐμφανίζονται δύο γέροντες, ὁ εἷς ὑπερβαίνων τὰ ἐξήκοντα ἔτη μὲ κόμην καὶ γενειάδα λευκόφαιον, ὁ δὲ ἄλλος πολὺ γηροντότερος, σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου φαλακρὸς μὲ μακρὰν γενειάδα λευκὴν. Καὶ οἱ δύο φοροῦν χαλυβδίνους θώρακας, περιχνημίδας καὶ περιχειρίδας, μὲ μέγα ξίφος ἑκάστος ἐπὶ τῆς ὀσφύος, καὶ ἐπ' αὐτῶν τὴν πολεμικὴν γλαϊνάν των. Ὁ γηροντότερος φορεῖ λευκὸν ποδήρη γιτῶνα μὲ διπλοῦς γύρους ἐξ ἀλουροβαφοῦς ἐριούχου, καὶ ὁ ἄλλος μέγα δέρμα λύκου, τοῦ ὁποῖου τὸ ρύγχος ἐφαρμόζεται ὡς πῖλος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ὁπισθεν τοῦ γηροντοτέρου ἴσταται ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα εἷς λευκογένειος ὑπασπιστῆς σιδηρᾶν φορῶν πανοπλίαν, καὶ κρατῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ γέροντος μεγάλην μελκνήν σημαίαν ἄνευ πολεμικοῦ τινος παρατήμου· πλησίον του δέ, ὀλίγον ὀπισθεν, ἴσταται ὁ Ὀτβέρτος χαμαὶ νεύων ἰσοῦς ὀφθαλμούς, καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ ἔχει τεθειμένην ὁ

γέρων τὴν δεξιάν του χειῖρα. Ὅπισθεν ἑνὸς ἑκάστου τῶν δύο γερόντων Ἰπποτῶν, φαίνονται ἐν τῇ σκιά δύο ὑπασπισταὶ σιδηρωπλασμένοι ὡς οἱ κύριοί των καὶ ἐπίσης γέροντες, φέροντες σιδηρᾶς περικεφαλαίας· οἱ ὑπασπισταὶ οὗτοι φέρουσιν ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου τὰς περικεφαλαίας τῶν δύο γερόντων, ὑπερμεγέθη κράνη παραδόξου σχήματος, τῶν ὁποίων οἱ λόφοι σχηματίζουσι τὰ ρύγχη φαντασιωδῶν θηρίων. Οἱ δύο γέροντες ἴστανται ἀκίνητοι καὶ ἀκροάζονται σιωπηλῶς· ὁ ἥττον γηραλαῖος ἐπιστηρίζει τὸν πώγωνα ἐπὶ τῶν δύο ἠνωμένων βραχιόνων του, καὶ τὰς δύο του χειῖρας ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ στειλεοῦ πελωρίου τινὸς Σκωτικοῦ πελέκεως. Οἱ συμποσιάζοντες νέοι, ἀπησχολημένοι εἰς τὰς μεταξὺ ἀλλήλων συνομιλίας, δὲν τοὺς παρατηροῦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΙΩΒ, ΜΑΓΝΟΣ, ΟΤΒΕΡΤΟΣ.

ΜΑΓΝΟΣ.— Ὑπῆρξε κχιρός, νέοι φίλοι μου, καθ' ὃν οἱ ὄρκοι οἵτινες ἐγένοντο εἰς τὴν γηραιάν Γερμανίαν ἦσαν χαλύβδινοι, ὡς αἱ πκνοπλίαι καὶ τὰ πολεμικὰ ὄπλα μας. Ναί, πληροῦμαι ὑπερηφανείας ἀνυπολόγιστος ὅτι ὁ ὄρκος ἦτο πρᾶγμα τι ἱερόν, ἀπαράβατον καὶ ἀνεξάλειπτον πάντοτε ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ἀτόμου, καὶ τὸ ὑποῖον δὲν ἠθετεῖτο χωρὶς νὰ χυθῆ αἷμα. Ἐκαστος ἐθεώρει αὐτὸν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, οἱ εὐπκτρίδαι εἶχον αὐτὸν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ὑπὸ τὸ προσκεφαλαίον των, καὶ ἂν ἀκόμη πκρεβάνετο ἐκ συμπτώσεως ἢ ἐξ ἀνάγκης, οὐχ ἦττον ὅμως ἦτον ἐξίσου σεβαστὸς καὶ ἰσχύων. Ὁ ἥρωϊς ἀποθνήσκων ἐκοιμᾶτο ἀτάραχος ἐντὸς τοῦ ἀμολύντου τάφου του ἀκουμβῶν ἐπὶ τοῦ ὄρκου του ὡς ἐπὶ τῆς πκνοπλίας του, καὶ ὁ χρόνος, ὅστις κατατρώγει καὶ ζῶντας καὶ νεκρούς, ἐνίστε συνέτριβέ τὴν πκνοπλίαν ποτὲ ὅμως τὸν ὄρκον. Πλὴν σήμερον ἡ πίστις, ἡ τιμὴ καὶ ὁ λόγος, ἔλαβαν τὴν νέαν πορείαν τοῦ Ἰσπκνικοῦ συρμοῦ, καὶ σύγκεινται ὡς αὐτοὶ ἀπὸ ὀρείχαλκον καὶ μέταξον, εἰς δὲ ὄρκος διαρκεῖ ὅσον καὶ

ἐν ὄρεμα² πολὺ συχνὰ διὰ τοὺς σημερινούς φθείρεται ταχέως, καὶ δὲν εἶνε πλέον ἄλλο τι εἰμὴ ἄχρηστον ῥάκος, τὸ ὁποῖον καταξέσχίζουσι καὶ ρίπτουν θεωροῦντες αὐτὸ ὡς τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ!

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Μάγνου ὅλοι μεταστρέφονται μετ' ἐκπλήξεως. Διὰ τινὰς στιγμὰς ἐπικρατεῖ σιωπὴ μεταξύ τῶν συμποτῶν.

ΧΑΤΤΟΣ (ὑποκλινόμενος πρὸ τῶν γερόντων).— Πάτερ μου! . . .

ΜΑΓΝ.—Νέοι, ὁ θόρυβός σας κατήνησεν ἀνυπόφορος· ἀφήσατε τοὺς γέροντας νὰ ὄνειροπολήσουν ἡσυχῶς ἐν τῷ σκότει καὶ ἐν τῇ νυκτί, διότι ἡ λάμψις τῶν εὐωχιῶν πληγώνει τοὺς σκυθρωποὺς ὀφθαλμοὺς των. Οἱ γονεῖς σας συνέκρουον τὰ ξίφη, σεῖς δὲ τὰ τέκνα συγκρούετε τὰ ποτήρια! πλὴν ἀπέλθετε μακρὰν ἡμῶν τοῦλάχιστον!

ΧΑΤΤ.—Συγγνώμην, πάτερ μου! . . . (Παρητητηρῶν τὰς ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνας ἀνεστραμμένως). Πλὴν, ποῖος ἐτόλμησε νὰ στρέψῃ τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων μας; ποῖος . . .

ΜΑΓΝ.—'Εγώ.

ΧΑΤΤ.—Σεῖς!

ΜΑΓΝ.—Ναί, ἐγὼ ἔστρεψα πρὸς τὸν τοῖχον τὰς εἰκόνας ταύτας τῶν ἀθανάτων προγόνων μας, διὰ νὰ μὴ βλέπωσι τὸ αἶσχος τῶν ἀπυγόνων των.

ΧΑΤΤ. (ἐρεθιζόμενος).—'Αλλ' ὁ Βαρβερούσος ἐτιμώρησε τὸν θεῖόν του Λουδοβίκον διὰ προσβολὴν μικροτέρων ταύτης . . .

ΜΑΓΝ. (ἡμιστρεφόμενος, πρὸς τὸν Χάττον).—Μὲ φαίνεται νὰ ἤκουσα τὸ ὄνομα τοῦ Βαρβερούσου; Ποτὲ πλέον ἐνώπιόν μου ἂς μὴ προφερθῇ αὐτὸ τὸ ὄνομα!

Ο Κ. ΛΟΥΠΟΣ (γελῶν).—Καὶ τί σὲ ἔκχμεν αὐτός, καλὲ ἄνθρωπε;

ΜΑΓΝ.—ὦ ἔνδοξοι πρόγονοί μου, μείνατε, μείνατε κεκαλυμμένοι ὡς εἴσθε!—Θέλεις νὰ μάθης τί με ἔκαμε, μικρὴ Κόμη τῆς Μόντης; Ἄρχισε νὰ καταβαίνης τὰς ὕψους τοῦ Ῥήνου ἀπὸ τῆς λίμνης μέχρι τῶν ἑπτὰ Ὀρέων, καὶ ἀρίθμησε τὰ καταστραφέντα ἰφρούρια ἐπὶ τῶν δύο ἀκτῶν· αὐτὸς τὰ κατέστρεψεν ὅλα! Θέλετε νὰ μάθετε τί με ἔκαμε, Κύριοι; Ἐσυρεν ὡς ἀνδράποδα τὰς ἀδελφάς καὶ τὰς θυγατέρας μας εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, ἔσφαξεν ἀνηλεῶς τοὺς καλητέρους μας εὐπατρίδας καὶ ἐξέθηκε τὰ σώματά των ἐπὶ ἀγχονῶν, κατασκευασθεισῶν ἐπὶ τῶν βράχων μας ἐξ αὐτῶν τῶν πετρῶν τῶν πύργων μας! Ἴδου τί ἔκαμε καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς σᾶς ἀκόμη. Τριάκοντα ἔτη κατὰ συνέχειαν ὑπὸ τὸν τυραννικὸν ζυγὸν τοῦ ἀλαζόνος τούτου Καίσαρος καὶ ὑπὸ τὸν ἄγριον θρίαμβόν του ὑπεφέραμεν ἐφόδους, σφαγὰς, πυρκαϊὰς, λεηλασίας, καταστροφάς, εἰρκτάς, βασανιστήρια, τρομερωτάτους θανάτους. Θεέ μου! ζῶντες ὡς ἄλλοι Ἑβραῖοι ἐξόριστοι, ὡς ἄλλοι αἰχμαλωτοὶ, ἠνεχόμεθα ἀγογγύστως τύσον καιρὸν τὰς ὕβρεις ταύτας, καὶ πᾶς νέος θρίαμβος, πᾶσα νίκη τοῦ ἀκατασγέτου τούτου Μονάρχου, νῆαν ἐπηύξανεν εἰς ἡμᾶς θανάτου ἀγωνίαν. Τὰ πάντα ἔκλινον τὸν αὐχένα ἐνώπιόν του, πάντες ἐτρέμαμεν ὑπὸ τὸν σιδηροῦν βραχίονά του, οἱ δὲ ἐξευτελισθέντες υἱοί μας φαίνονται λησμονοῦντες τὰς αἰματηρὰς ταύτας ἱστορίας! Ὄταν Φρεϊδερίκος ὁ Α', φέρων προσωπίδά καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν κεκαλυμμένος ὑπὸ πανοπλίας ἐκ χρυσοῦ, φθᾶσας εἰς τὴν ὑψίστην βαθμίδα τῆς ὕβρεως ἐπροκάλει περιφρονῶν ἅπαντας τοὺς γενναίους μαχητάς μας, πάντες ἔτρεμον καὶ ἔφευγον κατακυριεύμενοι ὑπὸ τρόμου. Μόνος ὁ πατήρ μου μίαν ἡμέραν, (δεικνύων τὸν ἄλλον γέροντα), ἀποκλείσας τὴν ὕδόν του ἐντὸς μικροῦ τινος πύργου, τοῦ διεπέρασε τὴν δεξιὰν χεῖρα διὰ πεφυρα-

λον! (Ἀτενίζων πάντας κατὰ πρόσωπον). Εἰς τὸν καιρὸν μου, Κύριοι, εἶχαμεν καὶ ἡμεῖς ἐπίσης τὰς τρέλλας μας, τὰ συμπόσιά μας, τὰ ἄσματα μας . . . πᾶν ἄρτυμα τέλος τῆς νεότητος! Ἄμα ὅμως πικρουσιάζετο ἐν μέσῳ τῶν εὐωχιῶν μας κἀνεὶς γέρων κατὰβεβλημένος ὑπὸ τῶν ἐτῶν καὶ τῆς πείνης, ἀποκαμωμένος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ψύχους καὶ ζητῶν ἄσυλον, ἀμέσως παρκαίτουντες πᾶσαν ματκιολογίαν ἐγεμίζαμεν ἀπὸ νομίσματα μίαν σιδηρᾶν περικεφαλαίαν ἐκ συνεισφορᾶς, καὶ ἐφοδιάζοντες αὐτὸν μὲ ἀξιόλογον μερίδα φαγητοῦ καὶ μὲ ποτήριον ἐκλεκτοῦ οἴνου, ἀπεπέμπκαμεν μὲ τὴν μεγαλειτέραν φιλοξενίαν τὸν διαβάτην τοῦτον, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλεν ἴσως! Μετὰ ταῦτα ἐπανελαμβάνομεν τὰ ἄσματα καὶ τὴν εὐθυμίαν μας πλήρεις χαρᾶς, διότι ὁ γέρων μὲ ὀλίγον χρυσίον εἰς τὰς χεῖρας καὶ χορτασθεὶς φαγητοῦ καὶ ποτοῦ ἠκολούθει τὴν ὕδοιπορίαν του μειδιῶν. Τώρα, παρκατηρήσατε μὲ ποῖον βάρβαρον τρόπον ζητεῖτε νὰ κάμετε σεῖς ὅ,τι ἡμεῖς ἐκάμναμεν τότε μὲ πᾶσαν γενναϊότητα!

ΙΩΒ (ἀνορθῶν τὴν κεφαλὴν, προχωρῶν ἐν βῆμα καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μάγνου. — Σιώπη, νέε! Εἰς τὸν ἰδικόν μου καιρὸν, ὅταν εἰς τὰς ἐορτάς μας ἐπίναμεν ψάλλοντες δυνατώτερα ἀπὸ ὑμᾶς καὶ καθήμενοι πέριξ ὀλοκλήρου βοῶς τεθειμένου ἐντὸς χρυσοῦ δίσκου, ἂν συνέβαινε κἀνεὶς πτωχὸς γέρων, γυμνόπους, ρακένδυτος καὶ ἰκέτης, νὰ ἀπεράσῃ πρὸ τῆς θύρας μας, ἀπεστέλλετο πᾶραυτα συνοδίχαις τις νὰ τὸν ὑποδεχθῆ, καὶ ἄμα εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου ἐκρότουν εἰς τιμὴν του τὰ μουσικὰ ὄργανα. Ἐβλεπέ τις ἀνεγειρομένους μὲ σέβας τοὺς ἄρχοντας· οἱ νέοι χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν ἢ νὰ γελῶσιν ὑπεκλίνοντο πρὸ αὐτοῦ, καὶ υἱοὶ αὐτοκρατόρων ἂν ἦταν ἀκόμη, οἱ δὲ γέροντες ἔκαμνον τὰς χειραψίας τῆς φιλοξενίας μὲ τὸν γέροντα λέ-

γοντες, Χαῖρε, ὦ ξένε, καλῶς μᾶς ἤλθες ! (Πρὸς τὸν Γόρλιον.) Πήγαινε ἀμέσως νὰ παραλάβῃς τὸν ξένον καὶ γὰρ τὸν ὀδηγήσης ἐδῶ !

ΧΑΤΤΟΣ (ὑποκλινόμενος.) — Πλὴν . . .

ΙΩΒ (πρὸς τὸν Χάττον.) — Σιωπὴ !

Ο ΔΟΥΞ ΓΕΡΑΡΔΟΣ (πρὸς τὸν Ἰώβ.) — Ἐξοχώ-
τατε...

ΙΩΒ. — Πυῖος λοιπὸν τολμᾷ νὰ ὑμιλῇ ἐνῶ ἐγὼ ἐπιτάττω σιωπὴν !

“Ολοι ὑπισθοδρομοῦν καὶ σιωπῶσιν, ὁ δὲ Γόρλιος ὑπακούει καὶ ἐξέρχεται.

ΟΤΒΕΡΤΟΣ (καθ' ἑαυτόν.) — ὦ γηρκιὲ λέον, παρατήρησε μετὰ φρίκης ὅποῖσι αἰλουρόμορφοι τίγρεις ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἐσέ ! Πολλάκις τὰ ἄθλια ταῦτα ἐξαμβλώματτα τολμοῦν νὰ σὲ ἀβθαδιάζωσιν, πλὴν ἀρκεῖ ἐν ἀνόρθωμά τῆς φοβερᾶς χαίτης σου διὰ νὰ τοὺς κέρμης ὄλους νὰ φρίζουν !

ΓΟΡΛΙΟΣ (εἰσερχόμενος, πρὸς τὸν Ἰώβ.) — Ἀναβαίνει τὰς βαθμίδας τοῦ πύργου, Ἐξοχώτατε !

ΙΩΒ (πρὸς τοὺς εἰσέτι καθημένους ἄρχοντας.) — Ἐγέρθητε ὅλοι ! (Πρὸς τοὺς υἱούς του.) Καὶ σεῖς, συναχθῆτε περὶ ἐμέ ! (Πρὸς τοὺς κήρυκας καὶ τοὺς μουσικούς.) Σαλπίσατε ὡς ἐάν ἔρχεται βασιλεύς !

Ἦχος τὸν ὀργάνων. Οἱ βυργάθοι καὶ οἱ λοιποὶ ἄρχοντες παρατάσσονται δεξιόθεν τοῦ γέροντος, οἱ δὲ υἱοὶ του καὶ ἔγγονοὶ του ἀριστερόθεν περὶ αὐτοῦ· οἱ ὑπισπισταὶ ἵστανται εἰς τὸ βάθος, κρατοῦντες ὑψηλὰ τὴν σημαίαν. Διὰ τῆς ἐν τῷ βάθει σταῆς εἰσέρχεται εἰς ἐκλίτης, ὅστις φαίνεται σχεδὸν ἐπίσης γέρων ὡς ὁ Ἰώβ· ἡ λευκὴ του γενειὰς κατέρχεται μέχρι τῆς κοιλίας του· φορεῖ ἔνδυμα ἐκ φιοῦ ὑφάσματος καταντήσαν βᾶκος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ μέγαν μανδύαν κατατετροπημένον· εἰς ἀσκιπῆς, ἔχει περιεζωσμένην τὴν ὄσφην μὲ σχοινίον ἀφ' οὗ ἐξαρτᾶται μέγα κομβολόγιον, καὶ φέρει εἰς τοὺς γυμνοὺς πόδας του σανδάλια πλεκτὰ ἐκ σχοινίου. Ἴσταται εἰς τὴν πρώτην τῶν ἐξ βαθμίδων, μένων ἀκίνητος καὶ ἐπιστηριζόμενος ἐπὶ μακρᾶς ὀζώδους βάθρου.

Οἱ ὑπασπισταὶ τὸν χαιρετοῦν διὰ τῆς σημαίας καὶ οἱ μοῦσιχοὶ διὰ σαλπιστικοῦ τινος βραχέος πλήν ζωηροῦ μέλους, ἐπιβομβοῦντων τῶν αὐλῶν καὶ τῶν κεράτων. Ἀπὸ τινων στιγμῶν, ἡ Γανουμάρα ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ πατώματος τοῦ μακρουαρίου, καὶ παρευρίσκειται καθ' ὅλην τὴν σκηνήν.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Ο ΕΠΑΙΤΗΣ.

ΙΩΒ (ὄρθιος ἐν μέσῳ τῶν τέκνων του, πρὸς τὸν ἐπαίτην μένοντα ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου). — ὦ ξένε, ὅποιοςδὴποτε καὶ ἂν ἦσαι, θὰ ἤκουσες βέβαια νὰ λέγουν ὅτι, εἰς τὸν Γαῦνον ποταμὸν μεταξὺ Κολωνίας καὶ Σπύρας ἐπὶ ἀποτομοῦ τινὸς βράχου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὰ λοιπὰ ὄρη φαίνονται ὡς γήλοφοι, ὑψοῦται ἐν φρούριον χαῖρὸν τὴν μεγαλητέραν φήμην μεταξὺ τῶν λοιπῶν φρουρίων, καὶ ὅτι εἰς τοὺς πύργους αὐτοῦ, ὑποδομημένους ἐπὶ σωροῦ τιτανωδῶν λίθων, διατρέβει εἰς βυργράβος, περίφημος μεταξὺ ὄλων τῶν βυργράβων. Ἴσως σὲ διηγήθησαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, πεφορτισμένος ἀνομιῶν καὶ ἐγκλημάτων πλήν διαπρέπων ἐπὶ ἀνδραγαθήμασι, καὶ ὑπὸ μὲν τῆς ἐν Φραγκφούρτη Διαιτήτης κηρυχθεὶς ἀπόβλητος ἐκ τοῦ ἱεροῦ Κράτους, ὑπὸ δὲ τῆς ἐν Πίσῃ Συνόδου γενόμενος ἀποσυνάγωγος καὶ ἀφορισθεὶς ἐκ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας, μεμονωμένος, φέρων ἐπ' αὐτοῦ τὸ βᾶρος διπλοῦ ἀναθέματος, πολιτικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ, καταδεδικασμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς ἄλλος Κάϊν καὶ ἐπικατάρατος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς ὁ Ἰούδας, πλήν ἐγκαρτερήσας ἀκλόνητος εἰς τὸ ὄρος του, ἀντέστη προκαλούμενος κατὰ τοῦ Κόμητος Παλατίνου, καὶ ἀπὸ ἐξήκοντα ἤδη ἐτῶν ἀπωθεῖ γενναίως ἀμυνόμενος τὴν ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου του προσαρμολομένην κλίμακα τοῦ Κράτους. Θὰ ἤκουσες ἴσως ὅτι μ' ὅλην τὴν κακὴν φήμην του εἶναι τὸ ἄσυλον παντὸς γενναίου πολεμιστοῦ, ὅτι τὸν πλούσιον μετασχηματίζει εἰς πένητα καὶ τὸν Κύριον εἰς αἰχμάλωτον.

καὶ ὅτι ἐνώπιον τῶν Δουκῶν, τῶν βασιλέων καὶ τῶν αὐτοκρατόρων, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς τῆς Γερμανίας περὶ δεδουμένης εἰς τὴν διάκρισιν τῶν δημοβόρων παθῶν των, ἔχει ἀνυψωμένην ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ ὡς πρόσκλησιν μίσους, ὡς πένθιμόν τι ἀνακλητήριον εἰς τοὺς λαοὺς οὓς αὐτοὶ ἀλυσοδέουσι, μίαν μεγάλην πένθιμον σημαίαν, τρομερὸν ῥάκος τὸ ὅποῖον ἡ καταιγὶς συστρέφει διὰ τοῦ σφοδροῦ ἀνεμοστροβίλου τῆς. Σὲ εἰπαν ἴσως ὅτι πλησιάζει εἰς τὸ ἑκατοστὸν ἔτος του, καὶ ὅτι τίποτε δὲν ἠδυνήθη κατὰβάλλη μέχρι τοῦδε τὴν ἰσχύν του, οὔτε τρομερὰ ἔροδοι κατὰφερόμεναι ἐπὶ τῶν χωρίων καὶ τῶν φρουρίων του, οὔτε ὁ φροβερὸς καὶ παντοδύναμος Καῖσαρ, οὔτε ἡ Ῥώμη, οὔτε τὰ ἔτη, φορτίον ἐπαχθὲς βαρύνον ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε αἱ λόγγαι τῶν πολεμίων ἢ καὶ αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ χρόνος· ἀλλ' ἐμμένων πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν του ἰσχυρὰν θέλησιν, περιφρονῶν τὸν οὐρανὸν καὶ ἀψηφῶν τὴν εἰμαρμένην, ὁ γέρον οὗτος γίγας τοῦ Ρήνου ἠδυνήθη γὰρ μείνῃ ἀναπόσπαστος ἐπὶ τῶν αἰμακτηρῶν βράχων του. Τὰ γνωρίζεις αὐτὰ ὅλα;

Ο ΕΠΗΙΤ.—Μάλιστα.

ΙΩΒ.—Εἰς τὸ φρούριον λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκεισαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ὃ γέρον, ὅστις σὲ ὑποδέχεται μόνος καὶ σὲ ἐκφωνεῖ τό, καλῶς ἦλθες! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰὼβ ἐκεῖνος ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀφωρισμένος. (Δεικνύων τὸν Μάγνον γονυκλινηὴ πρὸ αὐτοῦ). Ἰδοὺ ὁ υἱὸς μου. (Δεικνύων τὸν Χάπτον, τὸν Γόρλιον καὶ τοὺς ἄλλους) Ἰδοὺ καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἱῶν μου, οἵτινες δυστυχῶς εἶνε ἤττον μεγάλοι ἀπὸ ἡμᾶς, διότι πολλάκις αἱ ἐλπίδες μας μένουσιν ἀπραγματοποίητοι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὁ πατήρ μου ἀποθνήσκων μὲ ἀφῆκε κληρονομίαν τὸ γηραιὸν του ξίφος· διὰ τοῦ ξίφους του ἀπέκτεσσα ἐν τρομερώτατον ὄνομαι, καὶ ὡς μητρικὸν μου κληροδότημα ἔχω τὸ κτήμα τοῦτο τοῦ

Χέππενχερ. Ὄνομα λοιπόν, ξίφος καὶ φρούριον, τὰ πάντα τίθενται εἰς τὴν διάθεσίν σου, ξένε μου, καὶ δύνασαι νὰ ἐκφράσῃς ἐλευθέρως ὅ,τι ἐπιθυμῆς.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ.— Ἠγεμόνες, Κόμητες, Ἄρχοντες, καὶ σεῖς αἰγμάλωτοι ἀκόμη, σᾶς χαιρετῶ ἐκ βάθους καρδίας, τολμῶν ὡς γεροντότερος πάντων αὐτὴν μόνον τὴν προκτῆρησιν νὰ κἀμω πρὸς ὑμᾶς. Ἄν αἰσθάνεσθε ἡρεμον καὶ καθαρὰν τὴν συνειδήσιν σας, καὶ τίποτε ἂν δὲν ταράττῃ τὰ βάθη τῶν καρδιῶν σας ὅταν ἀναλογιζέσθε τὰς παρελθούσας πράξεις σας, ἀλλ' εἴσθε καθαρὸι ὡς ὁ γαλακτὸς οὐρανός, χαρῆτε, γελάσατε, ψάλλετε! ἄλλως, νέοι καὶ γέροντες ἐτοιμοθάνατοι, σκέρθητε ὀλίγον ὅτι ὑπάρχει Θεός! Τόσον σεῖς οἱ στεφανωμένοι μὲ ἄνθη ὅσον καὶ σεῖς οἱ στεφανωμένοι μὲ ἔτη, ἐὰν ὅλος σας ὁ βίος περιορίζεται εἰς τὸ πρᾶττειν τὸ κακὸν ἐν τῷ κόσμῳ, κλίνετε τὰς κεφαλὰς, ρίψατε χιμαὶ τοὺς ὀφθαλμούς σας καὶ ἐστὲ κατηρεῖς, διότι πολλὰ βραχεῖα καὶ ἀμυρίβολοι εἶνε αἱ στιγμαὶ ζωῆς ὡς ἡ ἰδικὴ μας, καὶ τοὺς μὲν προορᾷνει ἡ ἡλικία διὰ τοὺς δὲ προώρισταὶ ὁ τάφος. Νέοι, ὅσον ἰσχυροὶ καὶ πνυτοδύναμοι καὶ ἂν ᾔσθε, σκέπτεσθε διὰ τοὺς γέροντας, καὶ σεῖς, γέροντες, σκέπτεσθε διὰ τοὺς νεκρούς. Ἐστὲ πρὸ πάντων οἰλόξενοι, διότι αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος ἡδύτατος νόμος ἐπὶ γῆς· καὶ βασιλεῖς ἀκόμη ἂν ᾔσθε, ἔστω δι' ὑμᾶς ἱερὸν τὸ ἄτομον τοῦ πτωχοῦ. Ὅταν διώκετε καὶ ἀποβάλλετε εἷς γέροντα ὁδοιπόρον, ἠξεύρετε ποῖος εἶνε; ἠξεύρετε πόθεν ἔρχεται; Ἐνίοτε ὁ Θεός, ὅστις μὲ μίαν πνοὴν του κατὰβάλλει τοὺς ὑψικόμους κέρδους τῶν δασῶν καὶ τὰς δρυὲς τῶν ὀρέων, ἐπλίζει μὲ συμβεβηκότα, μὲ ἀστραπὰς καὶ μὲ κερκυνούς, τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν εἰς ἐπικίτης κρύπτει ὑπὸ τὰ ῥάκη! Γιοὶ ἀνθρώπων, γρηγορεῖτε· ἰδοὺ, ὁ κερκυνὸς τῆς θείας δικαιοσύνης ἀκούεται μουγκρίζων εἰς τὰ νέφη καθ' ἣν στιγμὴν ἀκόμη σᾶς ὁμιλῶ!

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ.

Λίθουσα τῶν πανοπλιῶν ἐν τῷ φρουρίῳ Χέππενχεφ. Δεξιόθεν, μεγάλη θύρα. Πρὸς τὸ βάθος, στοὰ λήγουσα εἰς δοντωτὰς ἐντομάς ὡς αἱ τῶν ἐπάλξεων στεφάναι, καὶ διατεμνομένη ὑπὸ πολλῶν κιόνων ἐκ μέλανος βρσανίτου λίθου ὡς καὶ οἱ γυμνοὶ τοῖχοι. Ἐπὶ τῶν κιόνων κρέμανται διάφοροι ἐντελεῖς τανοπλῖαι, τὸ δὲ ὄλον παρέχει θεῶν κατηφῆ καὶ σκυθρωπῆν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνυψοῦται τὸ παραπέτασμα, ὁ ἐπαίτης φαίνεται ἰσταμένου ὄρθιος ἐπὶ τοῦ προσκηλίου, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἔχων καταγῆς, ἐπακουμβῶν ἐπὶ βακτηρίας, καὶ ὡς κατακυριευμένος ὑπὸ πενθίμων ἀναμνήσεων.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ.

Ἐσήμανε τέλος πάντων ἡ ὥρα, καθ' ἣν εἶνε ἀνάγκη νὰ καταφερθῆ τὸ μέγα τοῦτο τραῦμα! Ναί, διὰ νὰ σώσῃ τις τὰ πάντα, τὰ πάντα πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύσῃ πλὴν, ὁ Θεὸς εἶνε ὁ ἐν κινδύνοις βοηθὸν! ὦ πατρίς μου Γερμανία, τῆς ὁποίας τὰ γνήσια τέκνα ἐγένοντο ἐκπτώτα, καὶ κατὰ τῆς ὁποίας τὰ τρομερώτερὰ κατεφέρθησαν τραύματα, ἰδοὺ σὲ ἐκνευρίσκω πάλιν ὕστερον ἀπὸ πολυχρόνιον ἀπουσίαν, πλὴν φεῦ! οὐχὶ πλέον συνηνωμένην καὶ παντοδύναμον ὡς πρότερον, ἀλλ' ἀποκεχωρισμένην καὶ εἰς μυρία καταξεσχισμένην τεμάχια! ὦ τρομερὰ καὶ ὀλεθρὰ πτώσις, ὦ μέγας ἐξευτελισμὸς! Βλέπω εἰς τοὺς τόπους τούτους, ἄλλοτε χρησιμεύοντας ὡς κοιτῆς τῶν ἠρώων, πικροπερμίαν χαμερπῶν ἐθνικῶν, Φλαμανδούς, Σάξωνας, Μοραβούς, Βαβαρούς, πλὴν οὐδένα Γερμανόν· καὶ ὄλους αὐτοὺς ἐπιπίπτοντας ὡς Ἀρπυίας ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς ἐκπνεούσης πατρίδος, καὶ ἀπομυζώντας τὸ αἷμα αὐτῆς! Δυστυχίκα! ἕκαστος, ὡς

τισδήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, ἕνα μόνον ἔχει στο-
 χασμόν, ὧ πατρὶς μου, νὰ καταξεσγίζη ἀπηνῶς τὰς
 σάρκας σου καὶ νὰ καταβροχθίζη τὰ ἐντόσθιά σου !
 πανταχοῦ βασιλεύει τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου, ὁ
 νόμος τῆς πυγμῆς, τοῦ τρόμου καὶ τῆς βίας. Τὸ ὄνιον
 τοῦ ἀρότρου, τὸ ὁποῖον καταπατεῖται ὑπὸ τοὺς πό-
 δας, μεταβάλλεται εἰς σιδηρᾶν λόγχην, καὶ τὰ δρέπα-
 να τῶν θεριστῶν χρησιμεύουσι πρὸς ἀλληλοσφαγίας καὶ
 ὄχι διὰ τὸ θέρος· αἱ πυρκαϊαὶ νέμονται τὰς ὠρτίας πό-
 λεις σου, καὶ πανταχοῦ εἰς πᾶσαν ἀγυιάν σου βλέπει
 τις διέρχόμενον τὸν λωποδύτην Βοεμόν τερερίζοντα τὸ
 ἄσμά του, καὶ θέτοντα ἐπιτηδεῖως τὸ πῦρ εἰς τὴν πα-
 ρατυχοῦσαν οἰκίαν. "Α ! ὅποια ἀπόγνωσις ! οἱ Βάνδα-
 λοι ἐκυρίευσαν τὸ Βερολίνον, οἱ εἰδωλολάτραι εἰσῆλ-
 θον εἰς τὴν Δανζίκην, καὶ στίφη ἀγρίων Μογγόλων νέ-
 μονται τὴν Βρεσλαβίαν ! "Ω φρίκη ! ὦ καταισχύνη ! ὅλα
 αὐτὰ μοῦ ταράττουσι τὸν νοῦν, καὶ συγκεχυμένως πῶς
 πλημμυροῦσι τὸ πνεῦμά μου. Πλὴν πῶς νὰ γίνῃ ; οὔ-
 τε χρήματα ὑπάρχουσιν, οὔτε ἐθνισμὸς ἔμεινε ! τὸ πᾶν
 ἀπώλετο ! Αἱ μεγάλαι πόλεις καὶ ἐπαρχίαι αἵτινες ἐχρη-
 σίμευον ὡς ὑποστηρίγματα τοῦ Κράτους κατεκρημνί-
 σθησαν· ἀπώλετο ἡ Ὀλλανδία, τὸ Λουξεμβούργον, ἡ
 Πολωνία καὶ ἡ Λομβαρδία, καὶ τὸ γιγάντιον ἔργον
 Καρολομάγνου καὶ Ὁθωνος τοῦ Εὐσεβοῦς κατέρρευσε
 ἀθρόον ! Ποῦ εἶνε αἱ Γευτονικαὶ ἐκεῖναι ἀρειμάνιοι Ὀρ-
 δαί ; ποῦ τὰ ἡρωϊκὰ στίφη τῶν Ἰπποτῶν ; Οἴμοι !
 Ἑβραῖοι πλουτήσαντες ἐκ τῶν ἐμφυλίων πολέμων καὶ
 σπαραγμῶν φέρουσι τὰς σημαίας τῶν πόλεων ! ὦ φρίκη
 καὶ βδελυρότης ! Ἐν τούτοις ἡ Δανιμαρκία μᾶς ἐπα-
 πειλεῖ, ἡ Γαλλία ἐμβάλλει διχονοίας καὶ σκάνδαλα με-
 ταξὺ Γιβελίνων καὶ Γέλφων, καὶ τραμερὰ ἔκρηξις ἐπα-
 πειλεῖται ἐκ τοῦ Ταυρίνου· ὁ Φίλιππος Αὐγουστος αἰ-
 σθάνεται ἑαυτὸν ἰσχυρὸν χωρὶς τίποτε νὰ πράττῃ, οἱ

ἰκπρωτοὶ ἠγεμόνες διέρχονται ὅλον τὸ Κράτος διὰ πυλῶνα καὶ σιδήρου, καὶ ὁ ἅγιος Πατήρ εἰς τὴν Ῥώμην, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ κατὰ φαντασίαν θρόνου του, ὄνειροπολεῖ περὶ δεδομένους εἰς ἀβεβαιότητα καὶ διατηρῶν τὸ ἀγέρωχον ἐκεῖνο ἠθὸς του· καὶ ἐνώπιον μιᾶς τοιαύτης εἰμαρμένης, οὐδεὶς ὑπάρχει ἀρχηγός, οὐδεὶς ἀναμορρωτής! Πάντες κοιμῶνται τὸν ὀλέθριον τῆς ἀδιανοητικῆς ὑπνον, πάντες ῥέγχουσιν ἀσυνειδήτως πρὸ τοῦ ἐπαπειλοῦντος τὴν πατρίδα κινδύνου. Οἱ ἐκλέκτορες διεσπαρμένοι τῆδε κάκεῖσε ἀνοίγουσιν ἀνὰ μίαν οὐλὴν, ἀφροσιούμενοι ἕκαστος εἰς ἐκεῖνον παρὰ τοῦ ὁποίου πληροῦνται. Καὶ καθὼς εἰς μάρτυς καταβασανιζόμενος, ὅστις αἱματόφυρτος καὶ καταξέσχισμένος ἀποθνήσκει διαμελιζόμενος βραδέως ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς Ἀμβέρσης μέχρι τῆς Ῥατισβόνης, ἀπὸ τῆς Λυβέκκης μέχρι τῆς Σπύρας, τὸ Κράτος κατασπαράσσεται μεληθὲν ὑπὸ τεσσάρων Αὐτοκρατόρων! Γερμανία, Γερμανία! ἀλλοίμονον!

Ἡ κεφαλὴ του πίπτει ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἐξέρχεται μὲ βραδέα βήματα διὰ τοῦ βάθους τοῦ θεάτρου. Ὁ Ὀτβέρτος, ὅστις εἰσῆλθεν ἀπὸ τινῶν στιγμῶν, τὸν ἀκολουθεῖ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ δὲ ἐπλήρης γίνεται ἄφαντος ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῆς στοᾶς. Πάραυτα, τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀτβέρτου ἐξαστράπτει ὑπὸ ἐκφράσεως χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως. Ἡ Ρηγινέλλα ἐμφανίζεται εἰς τὸ βᾶθος τοῦ θεάτρου πλήρης χαρᾶς καὶ υγιείας.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΤΒΕΡΤΟΣ, ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ.

ΟΤΒΕΡΤ.— Τί βλέπω! εἶσαι σύ, Ῥηγινέλλα, ἢ μὲ ἀπατοῦν οἱ ὀφθαλμοί μου;

ΡΗΓΙΝΕΛ.— Ὀτβέρτε, Ὀτβέρτε! Χαρὰ καὶ Ἀγγελῶν! ζῶ, ὁμιλῶ, ἀναπνέω. Οἱ πόδες μου δύνανται νὰ βελτίωσι, τὸ στόμα μου δύναται νὰ μειδιάσῃ, καὶ οὔτε πόνους αἰσθάνομαι οὔτε θανατηφόρον ῥίγος· εἶμαι

πλήρης ζωῆς καὶ εὐτυχίας, καὶ ἀνήκω ὅλη εἰς σέ!

ΟΤΒΕΡΤ. (θεωρῶν αὐτὴν ἀπλήστως). — ὦ εὐδαιμονία!

ΡΗΓΙΝΕΛ. — Ἀπόψε ἐκοιμήθην ἡτύχος καὶ χωρὶς νὰ προσβληθῶ ὑπὸ τοῦ πυρέτου, καὶ ἂν καθ' ὕπνον ὡμίλησα, ἤνοιξα τὰ χεῖλη μόνον διὰ νὰ προσφέρω τὸ ὄνομά σου ὁποῖος γλυκὺς ὕπνος! Ὄταν ὁ ἥλιος ἀνατείλαί με ἐξύπνησεν, Ὄτβέρτε, ἤσθάνθην ἐμχυτὴν ἀναγεννωμένην· οἱ λάλοι σποργῖτσι ἐκελάδουν εὐθύμως ὑπὸ τὸ πικράθυρόν μου, καὶ τὰ ἄνθη ἤνοιγον τοὺς κλύκας των διὰ νὰ προσφέρωσι τὴν πρώτην εὐωδίαν των εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς ὄρον πρωϊνῆς λατρείας. Πεπληρωμένην χαρᾶς τὴν καρδίαν ἔχουσα, ἐζήτησον νὰ ἐννοήσω τίς με ἔστειλε μίαν τόσον καθαρωτάτην πνοήν, τίς ἐθεράπευσεν τὴν ἀγωνιῶσαν ψυχὴν μου· καὶ ἡ φύσις ὀλόκληρος διὰ τῶν καλλικελάδων ψαλτῶν της μοὶ ἀπεκρίνετο, ὁ Ὄτβέρτος σου, ὁ Ὄτβέρτος! Τότε οἱ ὀρθαλμοί μου ἐπληρώθησαν δακρύων χαρᾶς, καὶ ἤσθάνθην ἐμχυτὴν ἐλαφρὰν ὡς τὰ πτηνὰ τῆς πρωΐας. (Ἐξάγουσα τὸ ριάλιον ἐκ τοῦ στήθους της, καὶ ῥιπτομένη εἰς τοὺς βραχίονάς του). Ἡ ριᾶλη αὕτη, Ὄτβέρτε, εἶνε ἡ ζωὴ, εἶνε ἡ υἰεία. Σὺ, φίλε, με τὴν ἔστειλες καὶ με ἀνεκάλεσας δι' αὐτῆς εἰς τὴν ζωὴν, ἀποσπάσας με ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ σκληροῦ θανάτου. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! Τώρα, Ὄτβέρτε μου, ὑπερσπίσθητί με καὶ ἐνκντίον τοῦ Χάπτου.

ΟΤΒΕΡΤ. — Ῥηγινέλλα, ἀγάπη μου, ἄγγελε ἀκτινοβόλε, χαρὰ τῆς καρδίας μου! Ζῆς, πλὴν καὶ ἐγὼ βλέπω ἀναπτυσσομένην πρὸ ὀρθαλμῶν μου νέαν ἡμέραν ζωῆς! Ζῆς, πλὴν αἰσθάνομαι καὶ ἐγὼ ἐν ἐμχυτῶ νέαν ψυχὴν! Ναί, θὰ προσπαθῆσω νὰ ἀποτελειώσω τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἤρχισα, καίτοι αἰσθάνομενος ὅτι δὲν ἔχω οὔτε γενναϊότητα, οὔτε ἀνδρείαν, διότι εἶμι ὅλος κατὰ

βεβλημένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ἄλλ' ἀτένισόν με ὀλίγον κατὰ πρόσωπον, Ῥηγινέλλα· ὦ Θεέ μου! πόσον εἶσαι ὠραία! Λοιπὸν, τίποτε δὲν ὑποφέρεις πλέον;

ΡΗΓΙΝΕΛ.— Τίποτε, δόξα τῷ Θεῷ!

ΟΤΒΕΡΤ.— Θεέ μου παντοδύναμε, σέ εὐχαριστῶ!

ΡΗΓΙΝΕΛ.— Ὅτβέρτε μου, σέ εὐχαριστῶ!

Μένουσιν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐνηγκαλισμένοι ἐν σιωπῇ, ἕως οὗ ἡ Ῥηγινέλλα πρῶτη ἀποσπᾶται ἀπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ Ὅτβέρτου.

ΟΤΒΕΡΤ.— Λοιπὸν, χαρὰ τῆς καρδίας μου, φεύγεις;

ΡΗΓΙΝΕΛ.— Δυστυχῶς ναί, Ὅτβέρτε, διότι ὁ καλὸς ἀγαθὸς Κόμης Ἰὼβ με περιμένει ἀκριβέ μου φίλε, ἦλθον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σέ εἰπῶ ὅτι σέ ἀγαπῶ. Χαῖρε!

ΟΤΒΕΡΤ.— Μὴν ἀργοπορήσης, Ῥηγινέλλα. Αἰὼν βλόκληρος θὰ μὲ φανῇ ἐν λεπτὸν ἀπουσίας σου!

ΡΗΓΙΝΕΛ.— Ἐντὸς ὀλίγου, Ὅτβέρτε, θὰ ἦμαι πλησίον σου.

Ἀπέρχεται τρέχουσα.

ΟΤΒΕΡΤ. (πίπτων εἰς τὰ γόνατα, καὶ ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν).— Σέ εὐχαριστῶ, Κύριε καὶ Θεέ μου, διότι ἠδύκησας νὰ τὴν σώσης! Ἄς ἦνε ὑλογημένον τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, διότι τὴν ἀπέδωκες ἰς τὴν ζωὴν! Ποίου ἀσθενοῦς ὀνητοῦ ἡ λαλιὰ εἶνε ἰκαρὴ νὰ σοὶ ἀποδώσῃ ἐπιξίαν εὐχαριστίαν, παντοδύναμε Ἰουητὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς!

Ἡ Γανουμάρα ἐμφανίζεται εἰς τὸ βᾶθος τοῦ θεάτρου.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΟΤΒΕΡΤΟΣ, ΓΑΝΟΥΜΑΡΑ.

ΓΑΝΟΥΜ. (θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ὅτβέρτου).— Εἶσαι τῶρα πλέον εὐχαριστημένος;

ΟΤΒΕΡΤ. (πλήρης ἐκπλήξεως).— Γανουμάρα!

ΓΑΝΟΥΜ.— Βλέπεις ; ἐφύλαξα τὴν ὑπόσχεσίν μου ;
 ΟΤΒΕΡΤ.— Καὶ ἐγὼ θὰ ἐκπληρώσω τὸν ὄρκον μου ;
 ΓΑΝΟΥΜ.— Χωρὶς εὐσπλαγχνίαν ;
 ΟΤΒΕΡΤ.— Χωρὶς οἶκτον. (Καθ' ἑαυτόν). Καὶ
 τόπιν φρονέομαι.

ΓΑΝΟΥΜ.— Λοιπόν, περιμένεσαι ἀπόψε τὰ με
 νουκτα.

ΟΤΒΕΡΤ.— Εἰς ποῖον μέρος ;

ΓΑΝΟΥΜ.— Ἐμπροσθεν τοῦ πύργου τῆς μακί
 σημαίας.

ΟΤΒΕΡΤ.— Τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου πύργου, τὸν
 ποῖον κάνεις δὲν τολμᾷς νὰ πλησιάσῃ ; Λέγουσιν ἰ
 ἐπὶ τοῦ βράχου ὑπάρχει μέχρι τῆς σήμερον ἶχνος ἀ
 ξηραμένου αἵματος.

ΓΑΝΟΥΜ.— Τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ περραθύρου καὶ
 χεται καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ τοίχου μέχρι τῶν ὀχθ
 τοῦ χειμάρρου.

ΟΤΒΕΡΤ. (φρίσσω).— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ αἶ
 κηλιδώνει πάντοτε καὶ φλογίζει καὶ κατκαίει, μέ
 ἀνεξάλειπτον ;

ΓΑΝΟΥΜ.— Ἐξ ἐναντίας, ἀποπλύνει καὶ σβύ
 τὴν δίψαν.

ΟΤΒΕΡΤ.— Λοιπόν, πρόσταξε τὸν δοῦλόν σου
 ἔχει ἐκεῖ νὰ πράξῃ. Ποῖόν θὰ εὔρω εἰς τὸ προσδιοριστ
 μέρος ;

ΓΑΝΟΥΜ.— Θὰ εὔρης μόνον ἓνα ἄνθρωπον φέρον
 προσωπίδα.

ΟΤΒΕΡΤ.— Κατόπιν ;

ΓΑΝΟΥΜ.— Θὰ ἀκολουθήσῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ;

ΟΤΒΕΡΤ.— Ἐχει καλῶς σύμφωνος.

Ἡ Γανουμάρα ἀρπάζει ζωηρῶς τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖ
 ὁ Ὀτβέρτος φέρει εἰς τὴν ζώνην του, τὸ ἐξάγει ἐκ τῆς θ
 κης, καὶ προσηλώνει ἐπὶ τῆς λεπίδος βλέμμα τρομερόν, ἰ
 τα δὲ ὑψώνει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

ΓΑΝΟΥΜ.— ὦ εὐρύχωροι οὐρανοί, ὦ ἀκαταμέτρητος ἄβυσσος! ὦ νύξ, μήτηρ τῶν μελανοπτερύγων ὄνειρων, τῆς ὁποίας ἡ κατῆφεια ἔχει ἀπερίγραπτόν τι μεγαλεῖον, καὶ σύ, παλαιέ κρῖκε τῆς ἀλύσου μου, μόνε πιστέ σύντροφε τὸν ὁποῖον ποτέ δὲν παρήτησα καθ' ὅλον τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ἐξορίας μου, σᾶς προσλαμβάνω ὡς μάρτυρας! Ἀκούσατέ με καὶ σεῖς, τείχη, φρούρια καὶ δρυς, αἵτινες γύνετε τὴν σκιάν εἰς τοὺς πόδας τοῦ διαβάτου! Προορίζω διὰ τὴν ἐκδικητικὴν ταύτην μάχαιραν Φόσκον τὸν βαρύνον τῶν δασῶν, τῶν βράχων καὶ τῶν πεδιόδων. Φόσκον τὸν ἀδελφοκτόνον, κατηφῆ καὶ στυγνὸν ὡς σέ, ὦ μαύρη νύξ, γέροντα ὡς ὑμᾶς, μεγάλαι καὶ προαιώνια δρυς!

ΟΤΒΕΡΤ.— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Φόσκος;

ΓΑΝΟΥΜ.— Ἐκεῖνος ὅστις πρέπει νὰ ἀποθάνῃ (δίδουσα αὐτῷ τὸ ἐγχειρίδιον) διὰ τῆς χειρὸς σου καὶ διὰ αὐτοῦ τοῦ ἐγχειριδίου. Λοιπὸν, ἀπόψε ἀφεύκτως.

Ἐξέρχεται διὰ τῆς ἐν τῷ βάθει στοᾶς, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν Ἰώβ καὶ τὴν Ῥηγινέλλα, οἵτινες εἰσέρχονται ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΟΤΒΕΡΤΟΣ, ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ, ΙΩΒ.

ΡΗΓΙΝΕΛ. (εἰσερχομένη δρομώως, εἶτα δὲ στρεφόμενη πρὸς τὸν Κόμητα Ἰώβ, ὅστις τὴν ἀκολουθεῖ βραδυπορῶν). — Ναί, πάτερ μου, τώρα πλέον δύναμαι νὰ τρέχω ἐλευθέρως. Βλέπετε; (Πλησιάζουσα πρὸς τὸν Ὀτβέρτον, ἐκπληκτον εἰσέτι διατελοῦντα ἐκ τῶν λόγων τῆς Γανουμάρας καὶ μὴ παρατηρήσαντα αὐτούς). Εἴμεθα ἡμεῖς, Ὀτβέρτε.

ΟΤΒΕΡΤ. (ὡς ἐξεγερθεὶς ἀπὸ ληθῆργου). — Ἐξοχώτατε . . . Κυρία Κόμισσα . . .

ΙΩΒ.— Σήμερον ἀπὸ πρώϊας ἠσθανόμην διπλασιασθεῖσαν τὴν θλίψιν μου· οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἐπρόφε-

ρε χθές ὁ ἐπίτις ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον φιλοξενῶ, μοὶ ἐπῆρ-
χοντο κάθε στιγμὴν ὡς ἀστραπή. (Πρὸς τὴν Ῥηγινέλλα-
ν). Εἶτα ἐσκεπτόμην περὶ σοῦ, τὴν ὁποῖαν μὲ ἀπει-
ρίγραπτον ἀγωνίαν ἔβλεπα ἀποθνήσκουσιν, ἐσυλλογι-
ζόμεν τὴν μητέρα σου, ἧς ἡ πένθιμος σκια περιφέρε-
ται πλανωμένη πέριξ ἡμῶν. (Πρὸς τὸν Ὀτβέρτον). Πά-
ραυτα εἰσέρχεται εἰς τὸν θάλαμόν μου ἡ ὠραία αὐτὴ κό-
ρη, σφριγῶσα ὑπὸ ζωῆς, ῥοδοκόκκινος, ζωηρὰ καὶ μετῆ-
θος θριάμβου. Θαῦμα τρώντι! Ἐγέλασα, ἔκλαυσα, ὀ-
λίγον ἔλειψε νὰ σαλεύσῃ τὸ λογικόν μου ὑπὸ τῆς χα-
ρᾶς. Ἐλθὲ νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Κύριον Ὀτβέρτον ἦτον
ἡ πρώτη λέξις τὴν ὁποῖαν ἐπρόφεραν τὰ κοράλλινά της
χείλη, καὶ εὐθύς, τέκνον, ἔσπευσα νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ (γλυκερῶς καὶ χαριέντως). — Ἴδου
λοιπὸν ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ σωτῆρός μας.

ΙΩΒ (πρὸς τὸν Ὀτβέρτον). — Πλήν, τί μυστήριον εἶ-
νε αὐτό; ἡ Ῥηγινέλλα νὰ ἰατρευθῆ τόσον παρὰδόξως! Τίποτε δὲν πρέπει νὰ μὲ κρύψῃς. Εἰπέ μοι, πῶς κα-
τώρθωσες νὰ τὴν σώσῃς;

ΟΤΒΕΡΤ. — Διὰ τινος φίλτρου, τὸ ὁποῖον μὲ ἐπώ-
λησε μυστικῶ τῷ τρόπῳ μίᾳ αἰχμαλώτου ἐκ τῶν τοῦ
φρουρίου.

ΙΩΒ. — Ὅποιονδήποτε καὶ ἀνῆθελεν εἶσθαι αὐτὴ τῆς
χαρίζω τὴν ἐλευθερίαν της, καὶ περιπλέον, ἑκατὸν χρυ-
σᾶς λίβρας, γῆπεδον καὶ ἄμπελον· παρέχω δὲ πλήρη
ἄφεσιν εἰς τοὺς καταδικασθέντας εἰς θάνατον, καὶ χο-
ρηγῶ ἐλευθερίαν εἰς χιλίους χωρικοὺς αἰχμαλώτους κατ'
ἐκλογὴν τῆς Ῥηγινέλλας. (Λαμβάνων τὰς χεῖρας καὶ
τῶν δύο). Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον ἡ καρδίᾳ
μον εἶνε πεπληρωμένη χαρᾶς! (Παράτηρῶν αὐτοὺς μετὰ
τρυφερότητος). Ἀρκεῖ νὰ σᾶς βλέπω καὶ τοὺς δύο διὰ
νὰ αὐξάνῃ ἡ εὐδαιμονία μου! (Κάμνει βήματά τινα εἰς
τὰ ἔμπροσθεν τοῦ θεάτρου, καὶ φαίνεται παρὰδοθεὶς εἰς

βαθείας ὄνειροπολήσεις). Πόσον εἶνε ἀληθές ὅτι εἰμαι ἀφω-
 ρισμένος ἢ μόνος, ἔρημος καὶ γέρον, εὐρισκόμενος εἰς τὴν
 ἀθλιωτέραν ἐποχὴν τῆς ζωῆς μου, κλείομαι εἰς τὸν πύρ-
 γον τὸν ὁποῖον κατέκουν οἱ πρόγονοί μου, καὶ διάγω
 ἐν αὐτῷ ὅλας τὰς ἡμέρας μου κατηφῆς, ἄρηνος, παρκτη-
 ρῶν τὴν ἐπιχειυμένην περίε ἐμοῦ σκοτεινοτάτην ἀχλύν.
 Οἶμοι ἢ τὰ πάντα εἶνε ζοφώδη περί ἐμέ ἢ Περιφέρω τὰ
 βλέμματά μου μακρὰν ἐπὶ τῆς Ἰερμχνίαις, πλὴν καὶ
 ἐκεῖ δὲν βλέπω ἄλλο τι εἰμὴ τυράννους, δημίους, δο-
 λυφόρους, τὴν μανίαν συνασπιζομένην μετὰ τοῦ ἀγκλή-
 ματος. Δυστυχῆς πατρίς μου ἢ ὠθυμένη πρὸς τὴν ἄ-
 ευσσον ὑπὸ ἑκατὸν σύγχρόνιος βρκαχύνων, ὅα πέσῃς
 ἀργὰ ἢ ὀγγίγωρα ἐντὸς αὐτῆς, ἄν ὁ Θεὸς δὲν ἀποστεί-
 λῃ γίγαντά τινά ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου διὰ νὰ σοὶ ἐκτείνῃ
 χεῖρα βοηθείας ἢ Ζητῶ τὸν τοιοῦτον ἐπικυρρωτὴν ἐντὸς
 τῆς γενεᾶς μου, πλὴν αὐτὴ ὀλόκληρος μὲ προξενεῖ φρι-
 κὴν· μίση, χαμέρπεια, αὐθόδεια, ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι βασι-
 λείει ἐν τῇ ἀποτροπαίῳ ταύτῃ διακρονῇ ἢ Ὁ Χάττος
 ἐπανάσταται ἐναντίον τοῦ Μάγνου, ὁ Ἰόρλιος ἐναντίον
 τοῦ Χάττου· διαπληκτισμοὶ συγγότατοι, ἐριδες, ἀθλι-
 ὄτητες ἢ Οἱ λύκοι προσπαθοῦν νὰ σπυράξωσι τὰ λυκό-
 πουλα, ἄτινα καὶ αὐτὰ ῥίπτονται ἐπὶ τῶν λύκων· καὶ
 τοὺς κταξισχίζουσιν. ἢ Γενεᾶ μου μὲ προξενεῖ τρά-
 μον ἢ Ἀτινίζω καὶ εἰς τὸν ἴδιον ἐμυτὸν μου, εἰς τὴν
 ζωὴν μου· πλὴν, Θεὸς μου, τρέμω, καὶ τὸ πρόσωπόν
 μου ἀποβαίνει πηλιδνὸν εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς ἢ Ἰθ-
 κᾶστη ἀνάμνησις τὴν ὁποῖαν ἀνακκλεῖ ὁ τρόμος μου,
 λαμβάνει ἀποτρόπιόν τινα μορρῆν διερχομένη πρὸ τοῦ
 νοῦς μου· Ναί, τὰ πάντα εἶνε μαῦρα καὶ ὀλίθηρα ἢ Δαί-
 μονες καταπλημμυροῦσι τὴν φλογιζομένην πατρίδα
 μου, θηρᾶ τὴν οἰκογένειάν μου καὶ φρικώδη φάσμα-
 τα τὴν ψυχὴν μου ἢ . . . Ὁταν δὲ τέλος τὸ βαβίαρυ-
 μένον ὄμμα μου, ἀποστραφὲν ἀπὸ τοῦ τριπλοῦ ἐκείνου

δράματός τῆς περιστοιχιζούσης με νυκτός, ὑψοῦται ἐν ἡσυχίᾳ ζητοῦν τὴν ἡμέραν καὶ τὸν Θεόν, καὶ ἐξέρχομαι ἐκ τῆς ἀβύσσου εἰς ἣν εἶμαι βεβυθισμένος, αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ βλέπω πλησίον μου ὡς δύο διαυγεστάτας ἀκτίνες, ὡς δύο φώτεινὰ φαινόμενα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς κολάσεως, τὰ δύο δὲ ταῦτα τέκνα, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα περιαστρέφονται ὑπὸ θείας λάμψεως· σέ, γενναϊόψυχε νέε, καὶ τὴν θελκτικωτάτην ταύτην κόρην, οἵτινες μοὶ φαίνεσθε, ὅταν ρίπτω ἐφ' ὑμῶν τὰ βλέμματά μου, ὡς δύο ἰλαρώτατοι ἄγγελοι κεκλιμένοι ἐπὶ τοῦ Σατάν!

ΟΤΒΕΡ. (καθ' ἑαυτόν). — Ἀλλοίμονον! ἔχει δίκαιον!

ΙΩΒ. — Πλησιάσατε, τέκνα μου, διὰ νὰ σᾶς σφίγξω καὶ τοὺς δύο εἰς τοὺς βραχίονάς μου. (Πρὸς τὸν Ὀτβέρτον, περὶ τῆς αὐτοῦ κατὰ πρόσωπον μετὰ τρυφερότητος). Πόσον εἰλικρινές εἶνε τὸ βλέμμα σου! ἀναγινώσκει τις ἐν αὐτῷ ὅτι εἶσαι πιστὸς εἰς τὰς ὑποσχέσεις καὶ εἰς τοὺς ὄρκους σου, ὡς ὁ ἀετὸς εἰς τὸν ἥλιον καὶ ὁ σίδηρος εἰς τὸν μαγνήτην. "Ὅ,τι ὑπεσχέθη ἄπὸς αὐτὸ τὸ παιδίον τὸ ἐκτελεῖ, Ῥηγινέλλα· δὲν ἔχει οὕτω;

ΡΕΓΙΝΕΛΑ. — Ἴδου ἡ ἀπόδειξις, πάτερ μου, τῷ χρεωστῷ τὴν ζωὴν μου.

ΙΩΒ. — Οἴμοι! πρὸ τῆς πτώσεώς μου, ἤμην ὅμοιος μὲ αὐτόν· σοβρὸς, καθαρὸς, ἀγνὸς ὡς πρῆβενος καὶ ὑπερήφανος, ὡς τὸ ξίφος. (Πλησιάζων εἰς τὸ παράθυρον). "ὦ! πόσον δροσερὸς εἶνε ὁ ἀήρ οὗτος! ὁ οὐρανὸς μειδιᾷ, καὶ ὁ ἥλιος ζωογονεῖ τὴν φύσιν. (Ἐπανερχόμενος πρὸς τὴν Ῥηγινέλλα, καὶ δεικνύων αὐτῇ τὸν Ὀτβέρτον). Βλέπεις, Ῥηγινέλλα μου, τὴν εὐγενῆ ταύτην φυσιογνωμίαν; μὲ ἐνθυμίζει ἐν τέκνον μου, τὸ ὁποῖον ὁ οὐρανὸς μοὶ ἔδωκεν ὡς δῶρον εἰς τὸ γῆρας μου. Ἡλόγησα τὸν Θεὸν ἀπὸ καρδίας, καὶ

ἐνόμισα ἐξίλεωθεῖσαν τὴν ὀργὴν τοῦ καὶ ἐμαυτὸν συγ-
χωρηθέντα. Ὑπήγαίνα συνεχῶς εἰς τὸ λίκνον τοῦ, καὶ
ὅταν ἐκοιμᾶτο ἀκόμῃ ἤθελα νὰ τὸ ὀμιλῶ, διότι ὅταν
γηράσῃ τις πολὺ γίνεται ἄλλο βρέφος. Εἴκοσι σωστὰ
ἔτη γίνονται μὲ αὐτό, ἐποχὴ καθ' ἣν σὺ δὲν ἦσο ἀ-
κόμῃ εἰς τὸν κόσμον. ἤρχισε νὰ ψελλίζῃ ἤδη μερικὰς
λέξεις καὶ νὰ ὑπομειδιᾷ τὸ ἀθῶον μειδιάμα τῶν Χερου-
θεῖμ, μόλις, δὲ ἔγεινεν ἐνὸς ἔτους ἤρχισε νὰ μὲ γνωρί-
ζῃ καὶ βλέπον με νὰ γελᾷ· ἐγὼ δὲ βλέπων αὐτό, ἤσθα-
νόμην ἐμαυτὸν κατὰ τριάκοντα ἔτη νεώτερον. Ἦθελα
νὰ τὸ καταστήσω ἄνδρα γενναῖον, ἥρωα, νικητὴν, καὶ
τὸ ὄνόμασα Γεώργιον. . . Μίαν ἡμέραν—ὦ πικρὰ ἀ-
νάμνησις!—ἐνῶ ἔπικιζεν εἰς τὸν αγρόν,—ὦ ! ὅταν καὶ
σὺ θὰ γίνῃς μήτηρ μὴν ἀφήσῃς ποτὲ τὰ τέκνα σου νὰ
παίζου μακρὰν σου!—μου τὸ ἔκλεψαν Βοεμοὶ τινες,
ἢ, ὡς ἄλλοι μὲ εἶπαν, Ἐβραῖοι διὰ νὰ τὸ θυσιάσωσιν
εἰς τὸ Πάσχα των ! Κλαίω, κλαίω ἀπὸ τότε μέχρι τῆς
σήμερον, καὶ τὰ παρελθόντα εἴκοσιν ἔτη μὲ φαίνονται
ὡς μία στιγμή. Ἀλλοίμονον, ἠγάπων τὸ παιδίον τοῦ-
το, τὸν μικρόν μου βασιλέα, ὡς πικράφρων, καὶ ἤσθα-
νόμην ἐν ἐμαυτῷ πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεται μία ψυχὴ εἰς ἣν
ἀποκαλύπτεται ὁ οὐρανός, ὅταν αἱ μικραὶ χεῖρές του
ἔψκυσον τὴν γενειάδα μου. Τὸ ἔχασα, οἴμοι ! ἄνευ ἐλ-
πίδος νὰ τὸ ξαναἰδῶ ! ὦ ! ἡ καρδία μου συντρίβε-
ται. (Πρὸς τὸν Ὀτβέρτον). Πλησίασε νὰ σὲ ἐναγκαλι-
σθῶ, καλέ μου νέε ! θὰ εἶχε τώρα καὶ αὐτὸ τὴν ἡλι-
κίαν σου, τὸ ὠραῖόν σου πρόσωπον, καὶ θὰ ἦτον ἀθῶον
ὡς σὺ. (Ἐναγκαλίζεται περιπαθῶς τὸν Ὀτβέρτον καὶ
κλαίει). Ἐνίστε, ναί, ἐνίστε βλέπων σε λέγω κατ' ἐ-
μαυτὸν, αὐτὸς εἶνε ὁ Γεώργιός μου. Διὰ παραδόξου τι-
νὸς καὶ θελκτικωτάτου ταύτοχρόνως θαύματος τὸ πᾶν
ἐν σοί, ἡ ἀφέλειά σου, τὸ ἦθός σου, οἱ ὀφθαλμοί σου,
ἡ φωνή σου, ἀναμιμνήσκουσιν εἰς τὴν ἐξασθενημένην

καρδίαν μου τὸ τέκνον τοῦτο τῶν πόθεν μου, καὶ αὐτοχρόνως κἀμνον νὰ τὸ λησμονῶ ὅταν σὲ βλέπω . . . Ὅτι θέρτε, ἔσο υἱὸς μου!

ΟΤΒΕΡΤ.— Ἐξοχώτατε!

ΙΩΒ.— Ναι, ἔσο τέκνον μου, σὺ ὁ γενναῖος καὶ πλήρης ἀρετῆς καὶ τιμῆς, ὁ μὴ γνωρίζων οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα! σὺ, ἔξοχος καὶ μεγάλη καρδίᾳ πεπληρωμένῳ οὐρανῶσις! Ἡξέυρεις τί ἐννοῶ ἀποκαλῶν σε τέκνον μου; ἰδοὺ τί ἐννοῶ ἀκούσκατέ με καὶ σὶ δύο σας . . . Ἐννοῶ ὅτι, ἐνὰς καλὸς νεανίας καὶ μία κέρη ἐξαισίως ὀφαιότητος νὰ διέρχωνται τὰς ἡμέρας τῶν πλησίον ἀθλείου τινὸς γέροντος, τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἔγγισαν εἰς τὸν τάρον, καὶ νὰ ζῶσιν ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἕως τὸ ἐσπέρας ὡς ἐν οὐλακῇ, ἔθελεν εἰσθε πρᾶγμα ἀνυπόρουρον καὶ ἐκνυτίον τῆς οὐσεως, ἐὰν ἐν μέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ τοῦτου θαλάμου δὲν ἔθελον ἔχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπωνται ἐνίοτε ὑπερᾶνω τῆς κεφαλῆς τοῦ γέροντος, παρατηροῦντος τὰ κρύσια παίγνιά των, καὶ νὰ μειδιῶσι χριέντως. Λέγω ἔτι, ὁ γέρον οὗτος ὁ ἐτοιμοθάνατος, αἰσθάνεται τὴν καρδίαν του συγκεκλινημένην, ὅτι βλέπει πολὺ καλὰ τὰ ἀμοιβαῖα αἰσθημάτων καὶ τὸν ἔρωτα ἀμροτέρων, καὶ διὰ τοῦτο σας ἐνώνει διὰ του γάμου!

ΡΗΓΙΝΕΛ. (παράφορος ὑπὸ χροᾶς).— Οὐρανό!

ΙΩΒ (πρὸς τὴν Ῥηγινέλλαν).— Θέλω, τέκνον μου, νὰ συμπληρώσω τὴν θεραπείαν σου ἐγὼ ὁ ἴδιος!

ΟΤΒΕΡΤ.— Πῶς;

ΙΩΒ (πρὸς τὴν Ῥηγινέλλαν).— Ἡ μήτηρ σου ἦτις ἦτον ἀνεύχᾳ μου ἀποθνήσκουσα σὲ ἀμέρωσεν εἰς ἐμέ, καὶ με ἐπεφόρτισε κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν τοῦ θανάτου τῆς νὰ σὲ κληροδοτήσω ἐν ἀσφαλῆς καὶ εὐτυχῆς μέλλον. Οἴμοι! εἶδα καὶ ἐγὼ ὡς αὐτὴν θνήσκοντας πρὸ ὀφθαλμῶν μου ἐπτά ἐκ τῶν καλύτερων

μου υἱῶν, τὸν Γεώργιον, τὸ γλυκύτατόν μου τέκνον, ἄρπαγέν διὰ παντός, τὴν τελευταίαν σύζυγόν μου καὶ πᾶν ὅ,τι ἠγάπων ἐν τῷ κόσμῳ! Φεῦ! τοιαύτη εἶνε ἡ πικρὰ μοῖρα ἐκείνων, οἵτινες εἶνε προωρισμένοι νὰ ζήσωσι πολὺν καιρὸν εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, τὸ νὰ βλέπωσιν ἀκαταπαύστος τὸ πένθος ἀνανεούμενον ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ των ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, καὶ μελανὰ φορέματα τὰ διαδεχόμενα τὰ ὀλιγοχρόνια ἐνδύματα τῆς χαρᾶς! Σεῖς τούλάχιστον, τέκνα μου, ἐστὲ εὐτυχῆ! σᾶς νυμφεύω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐλευθερόνω τὸ πτωχὸν πολῦτιμόν μου τοῦτο ἄνθος ἀπὸ τὰς μεμολυσμένας χεῖρας τοῦ Χάπτου! Ὅταν ἡ μήτηρ σου ἀπέθνησκε, τῇ εἶπα: Κοιμήθητι ἐν εἰρήνῃ· ἡ θυγάτηρ σου εἶνε τέκνον μου, καὶ ἂν ποτε γίνῃ ἀνάγκη καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά μου θὰ προσφέρω προθύμως πρὸς ἀντικατάστασίν τῆς.

ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ.— ὦ ἀγαθέ μου πάτερ!

ΙΩΒ.— Καὶ ἐπεβεβαίωσα τὸν λόγον μου δι' ὄρκου! (Πρὸς τὸν Ὀτβέρτον). Καὶ σύ, υἱέ μου, αὐξάνου καὶ ἔσο μέγας διὰ τοῦ πολέμου. Εἶσαι ὄρφανός καὶ δὲν ἔχεις τίποτε, ἀλλ' ἐγὼ ὡς προῖκα σέ δίδω τὸ ἐν Καμεμ-Ἐέργῃ ὑποστατικόν μου, τιμᾶριον ὑποτελές τοῦ φρουρίου Χέππενχεφ. Ἀκολουθήσον τὰ ἔγνη τοῦ Νεμρώδ, τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Πομπηίου, καὶ προσπύθησον νὰ ἀποβῆς μέγας. Καὶ ἐγὼ ἔπραξα οὕτως· εἶμαι μὲν νόθος υἱὸς ἐνὸς Κόμητος, πλὴν νόμιμος υἱὸς τῶν ἀνδραγαθημάτων μου· εἶχα δύο μητέρας, τὴν μητέρα ἣτις μὲ ἐγέννησε καὶ τὸ ξίφος μου ὅπερ μὲ ἀνεγέννησεν. Ἔσο λοιπὸν τίμιος καὶ γενναῖος, τέκνον μου. Πρὸ πολλοῦ συνέλαβα κατὰ νοῦν τὴν ἰδέαν αὐτοῦ τοῦ συνοικεσίου, καὶ δὲν εἶδα κάμμίαν δυσαναλογίαν ὃ ἐθελοντῆς λοχαγὸς Ὀτβέρτος νὰ συγγενεύσῃ μὲ τὸν τοξότην Ἰώβ. (Χαμηλιόνων τὴν φωνήν). Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ οἰκονο-

μηθῆ τὸ πρᾶγμα μὲ σιωπὴν καὶ ἄνευ θορύβου. Φο-
 βούμαι τὸν Χάττον, καὶ προβλέπω ὅτι ἂν ἐννοήσῃ τὸ
 πρᾶγμα θὰ λάμψουν ξίφη εἰς τὸν ἥλιον. Ἴδου πῶς τ-
 κτυποεῖται αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Ὁ πύργος ὅπου διατρέ-
 βω συγκοινωνεῖ μὲ τὰς τάφρους τοῦ φρουρίου καὶ ἐγὼ
 μόνος κρατῶ τὰ κλειδιά τῆς ἐξόδου. Ἀπόψε λοιπὸν,
 Ὀτβέρτε, θὰ ἀναχωρήσῃς μυστικῶς τῷ τρόπῳ καὶ μετ'
 ἐπιφυλάξεως μετὰ τῆς συζύγου σου· τὰ λοιπὰ ἐναπό-
 κεινται εἰς τὴν φροντίδα σου!

ΟΤΒΕΡΤ.—Πλὴν, Ἐξοχώτατε . . .

ΙΩΒ (μειδιῶν). —Μήπως δὲν ἔχῃς εὐχαρίστησιν; . .

ΟΤΒΕΡΤ.—Ἄ! ἀξιολέβαστέ μοι Κόμη, σεῖς μὲ
 ἀνοίγετε τὸν παράδεισον!

ΙΩΒ.—Τότε λοιπὸν κάμει ὡς σὲ λέγω· οὔτε λέξιν
 περισσότερον! Ἄμα δύση ὁ ἥλιος, εἶνε ἀνάγκη νὰ φύ-
 γετε καὶ οἱ δύο, καὶ ἐγὼ θέλω ἐμποδίσει τὸν Χάττον
 νὰ τρέξῃ εἰς καταδίωξίν σας. Φθάσαντες εἰς τὴν Κόβην,
 νυμφεύεσθε ἐκεῖ.

Ἡ Γανουμάρα ἣτις ἤκουσε τὰ πάντα, ἐξέρχεται σπεύ-
 δουσα χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ

ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ.—ὦ πάτερ μου, πόσον εἶσθε καλός!

ΙΩΒ (λαμβάνων καὶ τῶν δύο τοὺς βραχίονας ὑπὸ
 τοὺς ἰδικούς του, καὶ θεωρῶν αὐτούς μετὰ τρυφερότη-
 τος.—Τώρα βέβαια, οἴλτατα ἀντικείμενα τῆς καρδίας
 μου, θὰ ἦσθε εὐτυχεῖς, ἐνῶ ἐγὼ φεῦ! μείνης ἐδῶ μόν-
 ος θὰ αἰσθανθῶ ἐπιβαρυνούσας ἐπ' ἐμὲ τὰς θλιβεράς
 ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος μου· τὰ δεινά μου κατα-
 βαρύνοντα τὴν γηραιάν κεφαλήν μου θέλουσιν ἐπανα-
 ληφθῆ. Πρέπει νὰ ἀκούσω τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ στόμα
 σας μίαν τελευταίαν ἐρωτικὴν λέξιν σας, πρέπει νὰ ἴδω
 παρήγορον μειδιᾶμά σας.

ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ.—Πάτερ μου, καλέ μου πάτερ! Μόν-
 ος ὁ Θεὸς δίδει τὴν παρηγορίαν εἰς τὴν βαρυκαλοῦσαν

καὶ τεθλιμμένην καρδίαν τοῦ πλάσματός του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

ΙΩΒ (καθ' ἑαυτόν).— Οἶμοι ! μεταξὺ τῆς θεότητος καὶ ἐμοῦ χάσμα μέγα ἤνοιξαν τὰ ἐγκλήματατά μου ! (Πρὸς τὸν Ὀυθέρτον). Ὁ ἐφημέριος τοῦ πύργου Βάν Δάελ θὰ σὰς συνοδεύσῃ, διὰ νὰ σὰς δώσῃ τὴν εὐλογίαν τοῦ γάμου ὅταν φθάσετε εἰς τὴν κωμόπολιν τῆς Κόβης· ἐλπίζω ὅλα νὰ οικονομηθοῦν ἡσυχῶς καὶ κατὰ ῥοῦν. Κατοπιν, θὰ ἐλθῆς μίαν ἡμέραν νὰ με ἐπισκεφθῆς, Ὀυθέρτε μου, πρὶν ὅμως καταβῶ εἰς τὸν Ἄδην.—Μὴν κλαίετε ! ἐνισχύσατε τὴν ὑπὸ τοῦ γῆρατος παραλυθεῖσαν καρδίαν μου διὰ τῆς γενναιοψυχίας σας ! Τί πρὸς ὑμᾶς τὰ δάκρυα ἐνὸς γέροντος, ὅταν εἴσθε εὐτυχεῖς καὶ ἐρῶντες εἰς μίαν τοιαύτην ἡλικίαν ; Ἄ ! εἴσθε καὶ οἱ δύο εἰκοσαετείς ! σὰς εὐχομαι νὰ φθάσητε τὰ ἔτη μου, ὅχι ὅμως καὶ τὰς συμφορὰς μου ! (Ἀποσπώμενος ἐκ τῶν βραχιόνων τῶν). Ἐν τούτοις, περιμείνατέ με ἔδῳ μίαν στιγμὴν· θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὰ κλειδιά τῆς θύρας τοῦ πύργου διὰ νὰ σὰς τὰ φέρω.

Ἐξέρχεται διὰ τῆς ἀριστεροῦθεν θύρας.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΟΥΒΕΡΤΟΣ, ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ.

ΟΥΒΕΡΤ. (βλέπων αὐτὸν ἐξερχόμενον μετὰ παραφορᾶς).— Δίκαιε Θεέ ! ὁ νοῦς μου τεταραγμένος ὑπὸ τῶν σφοδροτέρων περιπετειῶν, πλανᾶται εἰς λαβύρινθον ἰδεῶν. Νὰ φύγω μετὰ τῆς Ῥηγινέλλας, νὰ φύγω τὸ ἔρημον τοῦτο φρούριον ! ὦ ! λάβετε οἶκτον πρὸς ἐμέ ; Κυρία, καὶ συγχωρήσατέ με ἐὰν παραλαλῶ . . . Πλὴν τί λέγω ; σὺ εἶσαι ὁ φύλαξ ἄγγελός μου, φύγωμεν πρὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης, φύγωμεν ἀμέσως, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ! . . . Ἄλλ' ἄφρον, ποῦ ὑπάγω ; Ἐκεῖ ἡ κτινοβόλος Ἐδέμ, ὀπισθὲν μου ἢ ἄβυσσος ! τρέχω

πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν, πλὴν παρεκλογουθοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἐγκλήματος! "Ω! ἂν ἤξευρες, Κυρίε! . . .

ΡΗΓΙΝΕΛ.—'Οτβέρτε, τί λέγεις;

ΟΤΒΕΡΤ.—Μὴν ἔχῃς τὸν παρεκμικρότερον φόβον; 'Ρηγινέλλα μου, θὰ φύγωμεν. 'Αλλ' ὁ ὄρκος μου; δίκαιε Θεέ! Εἶμαι δεδεμένος δι' ἰσχυροῦ ὄρκου, 'Ρηγινέλλα! καὶ ὅμως, ἀδίκροτον θὰ φύγω, θὰ δραπετεύσω χάριν τοῦ καλοῦ καὶ σεβασμίου τούτου γέροντος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, χάριν σοῦ, ἄγγελέ μου! 'Ἐλθέ, ἅς φύγωμεν! Τὸ πᾶν μᾶς βοηθεῖ πρὸς τοῦτο, καὶ τίποτε δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν φυγὴν μας . . .

'Ἐνῶ ὁ 'Οτβέρτος προφέρει τοὺς λόγους τούτους, ἡ Γανουμάρα εἰσέρχεται διὰ τῆς ἐν τῷ βάθει στοᾶς, ὀδηγοῦσα τὸν Χάττον διὰ τῆς χειρὸς καὶ δεικνύουσα αὐτῷ τοὺς δύο νέους, οἵτινες κρατοῦνται ἐνηγκαλισμένοι. 'Ο Χάττος κάμνει σημεῖόν τι καὶ εὐθὺς εἰσέρχεται πλῆθος ἡγεμόνων, βυργγάβων καὶ στρατιωτῶν. 'Ο Μαρκίον δεικνύει πρὸς αὐτοὺς μετ' ἀγωνιώδους χειρονομίας τοὺς δύο ἐραστάς, οἵτινες βεβυθισμένοι εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους συνομιλίαν, τίποτε ἐκ τῶν συμβαινόντων οὔτε βλέπουν οὔτε ἀκούουν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ 'Οτβέρτος κρατῶν τὴν 'Ρηγινέλλαν μεταστρέφεται, ὁ Χάττος ἵσταται πρὸ αὐτοῦ καὶ τῷ ἐμποδίζει τὴν ἔξοδον. 'Ἡ Γανουμάρα γίνεται ἄφαντος.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΟΤΒΕΡΤΟΣ, ΡΗΓΙΝΕΛΛΑ, ΧΑΤΤΟΣ, ΜΑΓΝΟΣ, ΓΟΡΛΙΟΣ, ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ καὶ ΒΥΡΓΓΑΒΟΙ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

Κατόπιν Ο ΕΠΙΑΙΤΗΣ, εἶτα Ο ΙΩΒ.

ΧΑΤΤΟΣ (πρὸς τὸν 'Οτβέρτον).—"Ωρα καλή, φίλε μου!

ΡΗΓΙΝΕΛ.—Οὐρανέ! ὁ Χάττος!

ΧΑΤ.—Ναί, Κυρίε μου, ὁ Χάττος. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Συλλάβετέ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα!

ΟΤΒΕΡΤ. (σύρων τὸ ξίφος του, καὶ διὰ τινος χειρ

ρονομίας στρατιῶν τούς στρατιώτας). — Μαρτίων Χάττε, μέχρι τοῦδε ἐνόησα ὅτι εἶσαι ἕνας ἄτιμος, χαμερπηής, προδότης, βδελυρὸς καὶ ἀποτρόπαιος ἄνθρωπος· θέλω τώρα νὰ μάθω ἂν εἰς τὸ βῆθος τῆς διεθαρμένης ψυχῆς σου, τοῦ δοχείου τούτου πάσης ἀκαθαρσίας, ἐμφολεύη καὶ ὁ φόβος, ὡς ῥυπρὸν τι ἀποστάλαγμα ὄλων τῶν κακιῶν. Πολὺ ὑποπτεύομαι μήπως ὑπὸ τὴν προσποιητὴν σου ταύτην αὐθάδειαν ὑποκρύπτεται ἡ ἀγενεστέρη δειλία, καὶ ὅτι ὅλοι οὗτοι οἱ Κύριοι, ἀσύγκριτως καλλήτεροί σου, ὅταν ἀποσπᾶσω τὸ ψευδὲς τοῦτο προσωπεῖόν σου, θέλουν ἰδεῖ τὴν γαυρότητά σου ζωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου σου! Ἀντιπροσωπεύω ἐν ταῦθα, Κύριοι, καθ' ὑψίστην αὐτῆς ἐκλογὴν καὶ θέλῃσιν, τὴν Ῥηγινέλλαν, νέαν ἐξ εὐγενῶν καὶ Κόρησαν τοῦ Ῥήνου, ἣτις μισεῖ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ ἣτις ἐξελέξατο ἐμὲ διὰ σύζυγόν της. — Χάττε, Πρίγκηψ ὑπερήφανε μὲ καρδίαν αἰλούρου, σὲ προκλήθω εἰς μονομαχίαν ἐδῶ πλησίον, εἰς τὸ λιβάδιον τοῦ Βίσπερ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, μὲ πᾶν εἶδος ὄπλου, χωρὶς συμπάθειαν καὶ οἰκτόν, μὲ ἀνοιχτὸν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἀσπίδων καὶ περικεφαλίας· τὸ κῦμα τοῦ ποταμοῦ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς τάφος τοῦ φονευθέντος. Ἐμπρὸς λοιπόν, ζωὴ ἢ θάνατος! (Ἡ Ῥηγινέλλα πίπτει λειποθυμήσασα, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν φέρουσι ἐκτὸς τῆς αἰθούσης). Ὁ Ὀσβέρτος ἀποκλείει τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς στρατιώτας, πειρωμένους νὰ τὸν πλησιάζωσι). Κάνεις δε μὴ τολμήσῃ οὔτε ἐν βῆμα νὰ κίμῃ εἰς τὰ ἐμπρός! (Πρὸς τοὺς Πρίγκηπας). Ἀκούσατε ὅλοι, Μαρτίωνες καὶ λοιποὶ βυργγάβοι, ἀδελφαστοὶ υἱοὶ τῶν ὀρέων· προσβάλλω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας τὸν ἄνδρον τοῦτον βαρονίσκον, καὶ θέλων νὰ τιμωρήσω τὴν ἀγκισχυρίαν του καὶ νὰ ἀποσπᾶσω ἄπ᾽ ἐξ διὰ πικρῶς τὸ ἄτιμον προσωπεῖόν του, ἐπικλωῶμι τὸ δικίωμά ὑπὲρ χεῖρι πᾶς ἐλεύθερος

στρατιώτης ἐνώπιον τοῦ μεγαλητέρου Κόμητος.

Ῥίπτει τὸ χειρόκτιόν του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χάττου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσέρχεται ὁ ἐπαίτης, ὅστις χάνεται εἰς τὸ πλῆθος τῶν παρευρισκομένων.

ΧΑΤΤΟΣ.—"Α ἰ τὸν ἀθάδίστατον, σκύλον ! (Πρὸς τοὺς ἄρχοντας). Κύριοι, μαρτύρομαι τὸν Ὑψιστον ὅτι τὸ ξίφος μου τρέμει ἐντὸς τῆς θήκης του, ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἀγενοῦς τούτου τυχοδιώκτου ! (Πρὸς τὸν Ὀτβέρτον). Μήπως ἐνόμισες, ἥρωά μου, ὅτι εἶσαι υἱὸς κἀνενοῦ βασιλέως ἢ Δουκός, ἢ κἀνεῖς βυργγράφος, καὶ ὅτι ἔχεις τὸ ἐλεύθερον νὰ προκαλῆς τὸν τυχόντα ; Ἡξεύρεις τίς εἶσαι, ποία εἶνε ἡ πατρίς σου, ποῖον τὸ ὄνομά σου ; Ὀνομάζεσαι Ὀτβέρτος ὁ τοξότης, πλὴν ψεύδεται. — Ναι, ψεύδεται, Κύριοι ! — Τὸ ὄνομά σου, εὐγενέστατέ μου, δὲν εἶνε Ὀτβέρτος ἀλλὰ Γεώργιος Σπαδακκέλλης, καὶ οὔτε ἀπλοῦς κἀν εὐπκτριδῆς εἶσαι· ὁ πάππος σου ἦτο Κορσικανὸς ἢ δε μήτηρ σου Σλαῦα. Βλέπεις πολὺ καλὰ ὅτι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸ ὑψηλὸν ὑποκείμενόν σου, καὶ ὅτι δὲν εἶσαι ἄλλο τι εἰμὴ εἰς ψεύστης, νόθος καὶ δοῦλος υἱὸς δούλων. Ὀπίσω ! (Πρὸς τοὺς περιεσπόμενους). Κύριοι, ὅστις ἐξ ὑμῶν τῶν εὐγενῶν θελήσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν δοῦλον τοῦτον καὶ νὰ λάβῃ τὸ μέρος του, δέχομαι εὐχαρίστως νὰ μονομαχήσω μετ' αὐτοῦ παντοῦ ὅπου θέλῃ, εἴτε ἐδῶ εἴτε εἰς ἄλλο μέρος μὲ ξίφος ἢ μὲ ἐγχειρίδιον καὶ μὲ τὰ στήθη ἀκόμη γυμνά. (Πρὸς τὸν Ὀτβέρτον). Πλὴν σύ, ἄθλιε Κορσικανὲ πειρατῆ, ἀπόγονε πιθήκων, πήγαινε νὰ ρίψῃς τὸ χειρόκτιόν σου πρὸς τοὺς δούλους, τοὺς ὁμοίους σου !

Ἀπωθεῖ ξιὰ τοῦ ποδός τὸ χειρόκτιον τοῦ Ὀτβέρτου.

ΟΤΒΕΡΤ.—"Ανανδρε !

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ (ἐπερχόμενος, πρὸς τὸν Χάττον). — Μαρκίων ! εἶμαι ὑπερεννενηκοντούτης, καὶ ὅμως θὰ σὲ ἀντισταθῶ. — Ἐν ξίφος !

Ῥίπτει τὴν βακτηρίαν τοῦ καὶ ἀποσπᾶ ἓν ξίφος ἐκ μιᾶς τῶν κρεμασμένων εἰς τὸν τοῖχον πανοπλιῶν.

ΧΑΤ. (διαρρηγνύμενος εἰς γέλωτα).— Εἰς γελοῖος ἔλειπεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκηνήν, ἰδοὺ καὶ αὐτός, Κύριοι: Ἀπὸ ποῦ μᾶς ἐφύτρωσεν αὐτὸς ὁ Μαθουσάλας; ἀπὸ τὸν Βοεμόν πίπτομεν εἰς τὸν ζήτουλαν. (Πρὸς τὸν ἐπίτιν). Τὸ ὄνομά σου, νεανία μου;

Ο ΕΠΑΙΤ.—Τὸ ὄνομά μου, αὐθάδη νέε, εἶνε κεφυνὸς πρόσβάλων τὸν ἀκούοντα! Ἄς σέ τὸ εἶπω, ἀφοῦ θέλεις νὰ τὸ μάθῃς. Εἶμαι Φρειδερίκος ὁ ἐκ Σουάβης, Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας.

ΟΛΟΙ.—Ὁ Βαρβεροῦσος!

Θάμβος καὶ ἔκπληξις γενικὴ. Ὅλοι ἀπετύρονται καὶ σχηματίζουσι μέγαν κύκλον περὶ τὸν ἐπίτιν, ὅστις σύρει ἐκ τοῦ στήθους τοῦ σταυρὸν κρεμάμενον εἰς τὸν τράχηλόν του, καὶ ὑψώνει αὐτὸν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐνῶ μὲ τὴν ἀριστερὰν κρατεῖ τὸ ξίφος ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν γῆν.

Ο ΕΠΑΙΤ.— Ἴδου καὶ ὁ σταυρὸς τοῦ Καρολομάγνου! (Ὅλων τὰ βλέμματα προσηλοῦνται ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Διέρχονται στιγμὴν τινεσ σιωπῆς, εἶτα ἐξακολουθεῖ.) Ἐγώ, ὁ Φρειδερίκος Βαρβεροῦσος, ἄρχων τῶν ὑρέων ὅπου ἐγεννήθην, κατὰ γενικὴν ἐκλογὴν αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης καὶ ἐστεμμένος βασιλεὺς τῆς Βουργωνίας καὶ τῆς Ἀρλῆς, καταχρῶμενος τοῦ δικαίωματος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ὅπερ μοὶ ἐχορηγήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ, κατήντησα ἕως καὶ νὰ βιάσω τῶν τάφον ἐντὸς τοῦ ὑποίου ἀνεπύετο ὁ μέγας Κάρολος. Μετενόησα διὰ τὴν ἱερόσυλον ταύτην πράξιν μου ἀκολούθως, καὶ καταφυγὼν εἰς τὴν ἔρημον εἴκοσι κατὰ σειράν ἔτη διήγον ἐν αὐτῇ κλίνων γύνυ, κακουχούμενος, κλαίων καὶ προσευχόμενος, ζῶν μόνον μὲ τὰ χόρτα τῆς γῆς καὶ πίνων τὸ ὕδωρ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ κόσμος ὅλος μὲ ἐνόμιζε καταβάντα εἰς τὸν Ἄδην, οἱ δὲ ποιμένες σταυροκοπού-

μενοι ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον διαβαῖνον εἰδεγθῆς φάντασμα. Πλήν, εἰς τὴν φωνὴν τῆς καλούσης με πατρῖδος, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀνθέξω ἐπὶ πλέον· ἐθελοντῆς ἐξέριστος, ἀπεφάσισα νὰ ἐξέλθω πλέον τοῦ σκόπου ἐν ᾧ ὑπνωτῶν, καὶ νὰ ὑψώσω τὴν κεφαλὴν μου τὴν βεβαρυνμένην ὑπὸ τῶν χρόνων ἐκτὸς τῆς γῆς, εἰς ἣν πλησιάζει νὰ ἐμπέσῃ ἅπαξ διὰ παντός. Μὲ γνωρίζετε λοιπόν, Κύριοι ;

ΜΑΓΝΟΣ (πλησιάζων).— Δεῖξόν μοι τὸν βραχίονά σου, Ῥωμαῖε Καῖσαρ !

Ο ΕΠΑΙΤ. (δεικνύων τὸν βραχίονά του).— Διὰ νὰ ἰδῆς βέβαια ἂν σώζεται ἡ οὐλὴ τοῦ βέλους, μὲ τὸ ὄποϊον εἰς ἐξ ὑμῶν μου διεπέρασε τὴν χεῖρα. Ἴδου.

Ὁ Μάγνος κύπτει, ἐξετάζει μετὰ προσοχῆς τὸν βραχίονα τοῦ ἐπαίτου, εἶτα ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν του.

ΜΑΓΝΟΣ (πρὸς τοὺς παρισταμένους).— Κύριοι, ἡ ἀλήθεια μὲ παρακινεῖ νὰ διακηρύξω ἐνταῦθα ὅτι τῶν ὄντι, ὅτι ἰδοὺ ὁ αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος ὁ Βαρβεροῦσος.

Ἐκπληξίς γενικῆ· ὁ κύκλος εὐρύνεται. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιστηριζόμενος ἐπὶ τοῦ μεγάλου ξίφους στρέφεται πρὸς τοὺς παρισταμένους καὶ περιφέρει ἐπ' αὐτῶν βλέμματα τρόμου.

Ο ΑΥΤΟΚΡ.— Ἀλλόττε, ὅταν μὲ ἠκούσατε διαβαίνοντα τὰς πεδιάδας, μόνος ὁ κρότος τῶν χρυσῶν πτερινιστήρων μου ἤρκει διὰ νὰ μὲ γνωρίσετε, βυργγράβοι. Ἴδου ὁ Κύριός μας, ἐκράζατε ὅλοι ἐκπληκτοὶ, ἰδοὺ ἐκεῖνος ὃν ἡ Γερμανία ἐξελέξατο διὰ ὑπέρτατον κριτὴν τῆς μετὰ Θεὸν καὶ ὡς καλὸν αὐτοκράτορα καὶ ἄριστον εὐπατρίδην, ὅστις κατέστρεψεν ἀλληλοδιαδόχως θρόνους καὶ βασιλεία, ὑπέταξεν ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην ὑπὸ τὸν κραταιὸν βραχίονά του, ἠλευθέρωσε τὴν Γερμανίαν, ἀπέπνιξε τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, ἐμπόδισε τὴν ἀνωφελῆ γύσιν τοῦ αἵματος καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν στιβαράν

του γεῖρα τὴν Ἰταλίαν μὲ τὰς ἐκατὸν πόλεις τῆς. Ναί, ἐγὼ αὐτὸς εἶμι· ὅστις σὰς ὁμιλῶ, Κύριοι, καὶ ἐμφανίζομαι ἐνώπιόν σας διὰ νὰ προφέρω τὴν ὑστάτην καθ' ὑμῶν ἀπόφασίν μου! (Προχωρεῖ ἐν βῆμα, ὅλοι δὲ ὀπισθοδρομοῦσιν.) Ἡδυνήθην γὰρ καθυποτάξω ἰσχυροὺς μονάρχας, ἐκρέμασα τοὺς ἀρχηγοὺς ἑπτὰ Λομβαρδικῶν πόλεων, κατέστρεψα τοὺς δεκακισχιλίους τοξότας τοὺς ὁποίους ἀντέταξε κατ' ἐμοῦ Ἀλβέρτος ὁ Ἄρκτος, καὶ κατεσπάρξα μὲ τὰς ἰδίας γεῖρας μου Ἐρρίκον τὸν λέοντα, ἀποσπάσας ἀπ' αὐτοῦ τὰς πολυπληθεῖς δουκατίδας καὶ ἐπικρίας του. Τέλος, τεσσαράκοντα κατὰ συνέχειαν ἔτη, κατεκρήμνισα μὲ τοὺς σιδηροῦς βραχίονάς μου πέτρην πρὸς πέτρην τὰ ἐπὶ τοῦ Ῥήνου φρούριά σας. Πιστεύω λοιπὸν γὰρ μὲ γνωρίσετε τῶρα, ληστικὸν ὄρεινοί, ὅποτε λαθῶν οἴκτον πρὸς τὰς συμφοράς τοῦ Κράτους, ἔρχομαι γὰρ ἀποσβέσω τὰ ὀνόματά σας ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ζώντων, καὶ γὰρ διασκορπίσω τὴν ἄτιμον κόνιν σας εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους! (Στρεφόμενος πρὸς τοὺς λογγοφόρους.) Οἱ στρατιῶταί σας εἶμι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ ὑπακούσωσι, διότι ἐσυνείθησεν εἰς τὴν δόξαν πρὶν ὑποκύψωσιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ αἰσχους· ὑπὸ τὴν ἰδικήν μου ἀρχηγίαν ἐμάχοντο ἀνδρείως πρὸ τῶν χρόνων τούτων τοῦ αἰσχους, καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς ὁ ὁποῖος γὰρ μὴν ἐνθυμῆται τὸν γέροντα αὐτοκράτορά του—Δὲν ἔχει οὕτω, ἀρχαῖοί μου στρατιῶται, ἀπόμαχοι γεγηρακότες ἐν τῇ δόξῃ; (Πρὸς τοὺς βυργράβους.) Ἄ! ἄπιστοι καὶ ἀσυνείδητοι ἐκποσθηταὶ τῶν πόλεων, ὁ θάνατός μου σὰς ἔκαμε γὰρ ἀναγεννηθῆτε! καλὰ λοιπὸν, ἡ παρουσία μου ὡς σὰς κερκυνώση πάλιν! Πλησιάσατε, ἐγγίσατέ με καὶ ἴδαστε ὅτι εἶμι ἐγὼ . . . (Περιφέρεται μὲ γοργὰ βήματα ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἐνῶ ὅλοι ὑποχωροῦσι πρὸ αὐτοῦ.) Βέβαια, θὰ ἔγεται τὴν μαρὰν ἰδέαν καὶ τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἰσθε

Ἰππόται υἱοὶ καὶ ἀπόγονοι μεγάλων βαρόνων καὶ γενναίων εὐπατριδῶν· πλήν πόσον ἐσφαλμένη καὶ παράλογος εἶναι ἡ ἰδέα σας αὕτη! Οἱ πατέρες σας, ἀληθεῖς γίγαντες, ἐχώρουν γενναίως εἰς τὰς μάχας, πάντοτε ὑπερήφανοὶ καὶ ἀψηφοῦντες τὸν θάνατον ὅσον προσηκῆς καὶ ἂν ἦτο· περιφρονοῦντες πληθὺν λογγῶν καὶ τάγματα ὀλόκληρα τοξοτῶν, ἐξώρμουν ἀλαλάζοντες εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος καὶ τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἀντιπαρετάττοντο πρὸς ὀλόκληρον στρατιάν, καὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους ἐμάχοντο ὀλίγοι πρὸς πολλούς. "Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κυριεύσωσι φρούριόν τι ἢ τεῖχος ἢ πύργον, ὅσον ὑψηλὸν καὶ ἂν ἦτο, δὲν εἶχον ἀνάγκην ἄλλου ἐργαλείου εἰμὴ σιδηρῆς πινος κλίμακος, τὴν ὁποίαν στήνοντες εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ πολιορκουμένου τείχους ἐσώρμουν ὑπὸ τὴν χάλαν τῶν βελῶν καὶ ἀκοντίων καὶ ὑπὸ τὴν βροχὴν τοῦ θεοῦ, τοῦ ζέοντος ἐλαίου καὶ τοῦ ἀναλελυμένου μολύβδου. "Ἄλλοτε δέ, κρεμάμενοι ἐπὶ σχοινίου τινὸς ἔχοντος χονδροὺς κόμβους, ἐταλαντεύοντο μᾶλλον δαίμονας ὁμοιάζοντες παρὰ ἀνθρώπους ὑπεράνω τῶν ἀχνῶν βαράθρων, ἕως οὗ ἐκολλῶντο ἀναποσπᾶστως εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου, εἰς ἐναντίον εἰκοσιν ἀντιπραταπτόμενοι. Τίς δὲν θαυμάζει τὰς τολμηροτάτας ἐφόδους τῶν; τίς δὲν ἐκπλήττεται βλέπων τὰ γιγαντιαῖα πολεμικὰ τῶν κατορθώματα; Οὕτω λοιπὸν, αἷμα ἀντὶ ἰδρωτός χύνοντες, ἐκυρίευσαν φρούρια, πόλεις καὶ γαίαις, καὶ οὕτω ριψοκινδυνεύοντες ἀπέβαιναν βαρόνοι, δοῦκες καὶ πολλάκις βασιλεῖς. . . Πλὴν σεῖς; ὡς ἄλλοι θῶες καὶ νυκτινόμοι ὄρνιθες, κρυπτόμενοι εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰς λόγχμας, ἀνάνδρσι, βωβοί, ἔρποντες ὑποούλως ὡς ὄφεις καὶ ἐξιπαζόμενοι καὶ ἀπὸ τῆς ὑλακῆς ἀκόμη τῶν κυνῶν, ἐνεδρεύετε τὸ ἐσπέρας παρὰ τὴν ἀκραν ἐρήμου τινὸς μονοπατίου μὲ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς χεῖρας τὸ βῆμα τοῦ ἀποπλανηθέντος ὁδοπόρου· ὀρμᾶτε ἐκατὸν διὰ νὰ λαφυραγωγῆσθε ἕνα μόνον ἄνθρωπον,

καὶ ἅμα καταφέρετε τὸ ἄνανδρον τραϊμά σας, τρέπεσθε εἰς φυγὴν ὅλαις δυνάμεσι καὶ σπεύδετε πρὸς τὰ καταγωγιά σας. Καὶ ἀκόμη τολμᾶτε νὰ ἀναφέρετε τοὺς γονεῖς σας ! οἱ γονεῖς σας γενναῖοι μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν, φοβεροὶ μεταξὺ τῶν μεγάλων, ἦσαν κατακτηταὶ ἐνῶσεῖς εἰσθε λησταί ! (Οἱ βυργράβοι χαμηλώνουσι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ ἄλγος ἐξευτελισμοῦ, ἀγανακτήσεως καὶ ἐκπλήξεως. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐξακολουθεῖ). Ἄν τῶνόντι εἶχατε καρδίαν, ἂν εἶχατε ἐντός σας ψυχὴν ἢ αἴσθημα, ἠδυνάμην νὰ σᾶς ὁμιλήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ; Τῶνόντι πολὺ ἄτιμοι εἰσθε ! ποίαν στιγμὴν ἐκλέγετε, ἄνανδροι λησταί, διὰ νὰ μετέλθετε τὸ ἀξιότιμον ἐπάγγελμά σας ; τὴν ὥραν καθ' ἣν ἡ προσφιλεστάτη πατρίς μας ἐκπνέει ! Ὡ ἀχάριστα καὶ ἀγνώμονα τέκνα, τολμᾶτε νὰ λαφυραγωγῆσέτε τὴν ἀγωνιῶσαν μητέρα σας, ἐνῶ αὐτὴ ὑψώνουσα πρὸς οὐρανὸν τὰς κατεσκληκυίας χεῖράς της, κράζει μὲ τὴν ἀσθενῆ καὶ σβυσμένην φωνὴν της, ἐστὲ κατηραμένα ! Ὅ,τι δὲ αὐτὴ λέγει χαμηλοφώνως, ἐγὼ, καθὸ αὐτοκράτωρ καὶ Κύριός σας, τὸ ἐπαναλαμβάνω γεγωνυῖα τῇ φωνῇ. Ναί, βυργράβοι, ἐστὲ κατηραμένοι ! Σήμερον ἀναλαμβάνω τὰ χρέη μου, καὶ ἀφοῦ ἐτιμώρησα τὸν ἑαυτὸν μου ἔργουμι νὰ τιμώρησω καὶ ἄλλους· δὲν εἶμαι πλέον ὁ φιλοξενούμενός σας, ἀλλ' ὁ δικαστής σας ! (Στρεφόμενος πρὸς ἕνα ἕκαστον). Τί ζητεῖτε ἐδῶ, τέκνα τῆς ἐνέδρας καὶ τοῦ δόλου ; ἀμέριμνοι συμποσιάζετε ἐνταῦθα μετὰ τῶν ληστῶν τούτων, ἐνῶ ἡ ἀνθρωπότης στενάζει ὑπὸ τὰς ἀλύσεις σας καὶ τὰ αἰσχροὺς δεσμὰς σας ! Ὅλαι αἱ ὄχθαι τοῦ Ῥήνου ἐξέρρασαν εἰς τὸ φρούριον τοῦτο τὰ περιετώματά των, καὶ ὅλοι οἱ τυχοδιώκται τοῦ κόσμου συνήχθησαν ἐνταῦθα ! νεότης μεγάλη βασιλεύει μεταξὺ σας, πλὴν καὶ μοχθηρία οὐκ ὀλίγη ! Ἀπέλθετε, εἰσθε πλέον μηδέν, καὶ ὑπάγετε νὰ ἐνεδρευέτε εἰς τοὺς

τάφους σας, ἐνῶ ἡμεῖς θέλομεν φρουρεῖ τὰ χαρκώμα-
τα καὶ τὰς ἐπάλλξεις σας! (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Ἐ-
λευθερώσατε τοὺς αἰχμαλώτους, γεννητοί μοι φίλοι, καὶ
αἱ μέχρι τοῦδε δέσμιαι χεῖρες ἂς θέσωσι τὰς ἀλύσεις
των ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν ὑπερβιάλων τούτων ἀρχον-
τίσκων! (Πρὸς τοὺς βυργγάρους) Ἄ! δὲν ἐπροσμένετε
βέβαια τοιαύτην ἀρύπνισιν! δὲν ἔχει οὕτω; Μὲ τὰ
ποτήρια εἰς χεῖρας καὶ μὲ τὸν ἔρωτα εἰς τὰ χεῖλη ἐ-
ψάλλετε τὴν ὠραιότητα τῶν συμποσίων σας, καὶ ἐν μέ-
σῳ τῶν εὐθυμιῶν σας ἐδυθίζετε τοὺς ὄνυχάς σας εἰς τὰς
σάρκας τῶν θυμάτων σας, κατεσπαράττετε θεῦ! τὸν
λαόν μου ὅστις μὲ εἶνε τόσον ἀκριβής, καὶ διενέμεσθε
τὰ σπαίροντα μέλη του! Ἄλλ' αἰφνης . . . αἰφνης ὁ
γηρυὸς αὐτοκρατορικὸς ἀετός, τρομερὸς καὶ ἀπίσιος
κλαγγάζων, πετᾷ πελώριος ἐκ τῶν ἀπροσίτων βράχων
του, καὶ μένεα πνέων ἔρχεται νὰ τιμωρήσῃ τοὺς βρω-
μεροὺς γύπας!

Ὅλοι φρίνονται προσβεβλημένοι ὑπὸ ἐκπλήξεως συνάμα
καὶ τρόμου. Ἀπὸ τινων στιγμῶν ὁ Ἰῶβ εἰσελθὼν μι-
γνύεται μετὰ τῶν Ἰπποτῶν μόνος δὲ ὁ Μάγνος ἀκούει ἀ-
ταράχως τὸν αὐτοκράτορα, καὶ δὲν παύει νὰ τὸν θεωρῇ
ἀτενῶς καὶ κατὰ πρόσωπον ἐνῶ ὁμιλεῖ. Ὅταν ὁ Βαρβεροῦ-
σος ἐτελείωσεν, ὁ Μάγνος τὸν θεωρεῖ ἀκόμη μίαν φορὰν
ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, εἶτα τὸ πρόσωπόν του λαυθάνει
θλιβεράν τινα ἐκφρασιν χαρᾶς καὶ φρίκης. Ἀπομακρύνει διὰ
βιαίας τινὸς χειρονομίας τοὺς ἀρχοντας καὶ τοὺς στρατιώ-
τας, διασχίζει τὸν κύκλον αὐτῶν, τρέχει πρὸς τὸ βῆθος
τοῦ θεάτρου, διασκελίζει τὰς ἐξ βαθμίδας τῆς κλίμακος,
κρεμάται μὲ τοὺς δύο του βραχίονας εἰς τὰς ὀδοντωτὰς ἐ-
πάλλξεις τῆς στοᾶς, καὶ φωνάζει πρὸς τὰ ἔξω μὲ καταπλη-
κτικὴν φωνήν.

ΜΑΓΝ. (κράζων ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἐπάλλξεων).—
Τριπλασιάσατε τὰς φρουράς! Οἱ λογχοφόροι εἰς τὸν
πύργον ἀμέσως, καὶ οἱ σφενδονισταὶ εἰς τὰς δύο πτε-
ρυγὰς τοῦ φρουρίου! Ὑψώσατε τὴν γέφυραν, καταβι-

ἔασατε τὰς σιδηρᾶς κιγκλίδας ! Εἰς τὰ ὄπλα ὅλοι ! χί-
 λιοι ἄνδρες εἰς τὰς τάφρους καὶ χίλιοι εἰς τὰ ὀχυρώμα-
 τα ! Στρατιῶται, τρέξετε εἰς τὰ δάση ἀμέσως, κόψατε
 τὰ μεγαλήτερα δένδρα καὶ τοὺς ὑψηλοτέρους κορμούς,
 καὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου, τὸ ὁποῖον διασπείρει τὸν
 τρόμον ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἀνεγείρατε μίαν ἀγγλὴν
 ἀξίαν ἐνὸς αὐτοκράτορος, (καταβαίνων) ὁ ὁποῖος μόνος
 του παρὰδίδεται εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του, καὶ συνε-
 λήφθη πλέον εἰς τὴν παγίδα ! (Σταυρόνων τοὺς βραχί-
 νας, καὶ θεωρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν αὐτοκράτορα). Σὲ
 θαυμάζω τῶντι ! ποῦ εἶνε οἱ στρατιῶταί σου ; ποῦ εἶνε
 οἱ ἐπιτελεῖς σου ; ποῦ ὁ θριαμβευτικὸς ἐκεῖνος ἤχος τῶν
 σαλπύγγων σου ; Ἐνόμισες βέβαια ὅτι ἀτιμωρητὶ θὰ
 ἔλθῃς ἐδῶ νὰ σπείρῃς ἄλλας ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ φρου-
 ρίου τούτου, τὸ ὁποῖον ἐμελλες νὰ κατακρημνίσῃς, ὡς
 εἰς τὴν Λυβέκκην, ἢ κάρναβιν ὡς εἰς τὴν Πίσαν· καὶ
 ὅμως, πρᾶγμα παράδοξον ! τί βλέπω ; εἶσαι ἐδῶ μόνος
 ἄνευ οὐδενὸς ὑπασπιστοῦ, ὦ Καῖσαρ, καὶ εἰς τὴν διά-
 κρισιν τῶν ἐχθρῶν σου. Ἐξεύρομεν ὅλους τοὺς τρομέ-
 ρους θριάμβους σου, καὶ ὅτι μία σου μόνον πλοῆ ἰ-
 σχυε νὰ κατακρημνίσῃ ὀλόκληρον πόλιν ἐκ θεμελίων·
 πλὴν παρῆλθεν ὁ κειρὸς ἐκεῖνος τῶν θαυμάτων. (Δει-
 κνύων τοὺς στρατιώτας). Ἦκουσα νὰ ὁμιλῆς πρὸ ὀ-
 λίγου περὶ τῶν ἀνδρείων τούτων, καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλῆς
 στρατιώτας καὶ γηραιοὺς ἀπομάχους, πλὴν, παρατη-
 ρεῖς ; κἀνεὶς δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τοῦτο
 θὰ εἶπῃ ὅτι ἐδῶ δὲν εἶσαι τίποτε, καὶ ὅτι μόνον τὸν
 πατέρα μου ἀγαποῦν καὶ φοβοῦνται εἰς τὸ φρούριον τοῦ-
 το καὶ ὅτι καὶ πρὸ τοῦ Θεοῦ ἀκόμη εἶνε ἀφωσιωμένοι
 εἰς τὸν Κόμητα Ἰώβ. Μόνος ὁ ξένος εἶνε ἱερὸς διὰ τὸν
 ληστήν, ὦ Καῖσαρ· πλὴν σὺ δὲν εἶσαι πλέον οὔτε ξέ-
 νος μας, διότι ὁ ἴδιος τὸ εἶπες. (Δεικνύων τὸν Ἰώβ).
 Ἰδοῦ, ὁ γέρον αὐτὸς τὸν ὁποῖον βλέπεις εἶνε ὁ πατήρ

ἐν ἐπιτακτικὸν νεῦμα τοῦ γέροντος πατρός· του ρίπτειται εἰς τὰ γόνατα. Ὁ Ἰὼβ ἐξκκολουθεῖ). Πάντοτε βάρνοι καὶ τιμωριῶται, κύνηγοὶ καὶ γεωργοί, πᾶσαι τάξεις ἀνθρώπων ἀντήλλαξαν μίση μετὰ τῶν τὰ ὄρη ἐπολέμησαν τὰς πεδιάδας, καὶ αἱ πεδιάδες τὰ ὄρη καὶ ὁμως ἐπῆλθεν ἡ πολυπόθητος εἰρήνη, καὶ αἱ τέως ἀλληλοσφραγούμεναι χεῖρες ἔκκμαν τὴν χειρὸς τῆς συμφιλίωσης καὶ ἀγάπης. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας, ἀνίστάμενος). Ἐλευθερώσατε ἀμέσως τοὺς αἰχμαλώτους! (Οἱ στρατιῶται ὑπακούουν καὶ ἀποσπῶσι σιωπηλῶς τὰς ἀλύτους τῶν αἰχμαλώτων, οἵτινες πρὸ τινος εἰσελθόντες συνεσωρεύθησαν εἰς τὴν ἐν τῷ βῆθει τοῦ θεάτρου στοάν. Ὁ Ἰὼβ ἐξκκολουθεῖ.) Σεῖς δέ, βυργγάβοι, λάβετε τὰς ἀλύτους καὶ τὰ δεσμά των· τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησις τοῦ σεβαστοῦ μας Κυριάρχου. (Οἱ βυργγάβοι ἀνίστανται πλήρεις ἀγανακτήσεως, ὁ δὲ Ἰὼβ τοὺς ἀτενίζει ἐπιτακτικῶς). Μὴν κινήθητε! ἰδού, ἐγὼ πρῶτος δίδω τὸ σημεῖον τῆς ὑπακοῆς.

ΜΑΓΝΟΣ.—Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Ὁ Ἰὼβ νεύει εἰς ἓνα στρατιώτην νὰ τῷ θέσῃ περὶ τὸν τράχηλον ἓνα ἐκ τῶν σιδηρῶν κρίκων· ὁ στρατιώτης χαμηλώνει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποστρέφει τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ Ἰὼβ νεύει ἐπιτακτικώτερον, καὶ ὁ στρατιώτης ὑπακούει. Οἱ λοιποὶ βυργγάβοι ἀφίρουν νὰ τοὺς δέσωσιν ἄνευ ἀντιστάσεως. Ὁ Ἰὼβ ἀλυσίδετος στρέφεται πρὸς τὸν αὐτοκράτορα.

ΙΩΒ.—Ἰδού ἡμεῖς δέσμοι, κατὰ τὰς ὑψηλὰς θελήσεις σου, τρισέβαστε Αὐτοκράτωρ· ὁ γέρον Ἰὼβ γίνετα αἰχμάλωτός σου ἐντὸς τοῦ ἰδίου τοῦ παλατίου, καὶ σοὶ προσφέρει ὁ ἴδιος τὴν κεφαλὴν. Τώρα, ἂν κρίνης ἡμᾶς ἀξίους εὐσπλαγγνίας, εἰσάκουσον τὴν τελευταίαν αἰτησίαν μας, ὧ ἡγεμόνων. Ὅταν θὰ σπεύσῃς νὰ ἀνανεώσῃς τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ στέμματος σου μάχας, σύγκρατᾶξον καὶ ἡμᾶς μετὰ τοῦ στρατοῦ

σου, καὶ κατὰ τάξιν μὲς ἀλύσιδέτους πλήν ὠπλισμένους κατὰ πρόσωπον τῶν τολμηροτέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐγθρῶν σου. Ἔστο δὲ βέβηκος, ὡς Καῖσαρ, ὅτι ὅποιοι δῆποτε καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι αὐτοί, καὶ πολυαριθμότεροι ἀκόμη ἂν ἦνε ἀπὸ τούς στάχυας τῶν σιτοφόρων πεδίων, θέλεις μᾶς ἰδεῖ, προθύμους ὑπὸ τὰ βλέμματά σου καὶ τὴν καρδίαν πλήρη ἔχοντας τῆς φοβερᾶς ἐκείνης πικρίας ἣτις μεταβάλλεττι εἰς ὀργήν, νὰ σαρώνωμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου τὰς ὀρδὰς ταύτας, τρομεροί, βεβαρμένοι εἰς τὸ αἷμα, αἰχμάλωτοι διὰ τῶν σιδηρῶν δεσμῶν μᾶς καὶ ἥρωες διὰ τῆς σπάθης μᾶς.

Ο ΦΡΟΥΡ. (προχωρῶν πρὸς τὸν Ἰώβ, καὶ ὑποκλινόμενος διὰ νὰ λάβῃ τὰς διατράχυστου). — Ἐξοχώτατε.

ΙΩΒ (δεικνύων τὸν αὐτοκράτορα, μένοντα σιωπηλὸν καὶ ἀκίνητον ἐν μέσῳ τοῦ θεάτρον). — Ἴδου ὁ Κύριός μᾶς.

Ο ΦΡΟΥΡ. (στρεφόμενος πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, καὶ χαιρετῶν αὐτὸν ἐδαφιαίως). Μεγαλειότατε, ποῖαι εἶνε αἱ διαταγαί σας;

Ο ΛΥΤΟΚΡ. (δεικνύων τοὺς βυργράβους). — Εἰς τὴν φυλακὴν ὄλους!

Οἱ στρατιῶται ἀπάγουσι δεσμίους τοὺς βαρόνους, ἐκτὸς τοῦ Ἰώβ ὅστις μένει εἰς ἐν σημεῖον τοῦ αὐτοκράτορος. Ὅλοι ἐξέρχονται, ὅταν δὲ μείνωσιν οἱ δύο μόνοι, ὁ φρειδερϊκος πλησιάζει εἰς τὸν Ἰώβ καὶ ἀποσπᾷ τὰ δεσμά του· ὁ Ἰώβ ὑπακούει μὲτ' ἐκπλήξεως. Σιωπὴ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

Ο ΛΥΤΟΚΡ. (θεωρῶν κατὰ πρόσωπον τὸν Ἰώβ). — Φρόσχε!

ΙΩΒ (σκιρτῶν ὑπὸ ἐκπλήξεως). — Οὐρανέ!

Ο ΛΥΤΟΚΡ. (θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός). — Σιωπὴ! μὴν κέρμης τὸν περριμικρὸν ὄρυβον!

ΙΩΒ (καθ' ἑαυτόν). — Δίκαιε Θεέ!

Ο ΛΥΤΟΚΡ. — Πήγαινε ἀπόψε νὰ μὲ περιμένῃς ἐκεῖ ὅπου συγνάξεις καθε ἑσπέρας.

ἐκπλήξεως τὸ θαῦμα καὶ τὴν καταστροφὴν ταύτην εἰς τὸν Γερμανικὸν κόσμον, καὶ ὁποῖαν ἔκβασιν ἔλαβεν ἡ τοῦ γέροντος λύκου τῶν ὁρέων Ἰώβ μετὰ τοῦ γέροντος λέοντος τῶν πεδιάδων Βερβερούσου πάλῃ. Αὔριον δὲν θὰ ἔχω πλέον οὔτε υἱούς, οὔτε ὑποτελεῖς τιμωριώτας, οὔτε πύργους. Ὑγιαίνετε, ποθηταί μου διαμάχαι καὶ ἀγῶνες, καὶ σεῖς τρομεραὶ ἔροδοι! Ὑγιαίνε, δόξα μου! Αὔριον οἱ διαβάται θὰ ἐκφέρωσι σαρδόνιον γέλωτα διὰ τὸ συμβάν, καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἰδῆ τὸν Ἰώβ τοῦτον, τὸν ἀνδρεῖον Κόμητα, ὅστις ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη δὲν ἔπλευσεν ὑπερσπιζόμενος λίθον πρὸς λίθον ἕκαστον βράχον τοῦ Ῥήνου, ὑποκύψαντα ζωντανὸν ὑπὸ τὴν χηλὴν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀετοῦ, καὶ τὸν κατκρημνισθέντα τοῦτον κολοσσὸν καὶ ἔσχατον βυργγάβον κερρωθέντα ἐπὶ τῶν ἰδίων βράχων του.

Ἐγείρεται.

Καὶ πῶς! τῶντι, ἐγὼ εἶμιχι ὁ γίγας ἐκεῖνος Κόμης Ἰώβ ὅστις ὑποκύπτω; . . . Ἄ! σιώπη, αἰσχροὺν πάθος τῆς οἰήσεως! γίνου βωθὸν τοῦλάχιστον ἐντὸς τοῦ τάφου τούτου! (Περιφέρει ὀλόγυρα τὰ βλέμματά του). Ἐδῶ, εἰς αὐτοὺς τοὺς τοίχους μίαν παρομοίαν νύκτα. . . ὦ! ἀρκετὸς χρόνος περῆλθεν ἔκτοτε, καὶ ἐν τούτοις, ὦ φρίκη, νομίζω ὅτι ἦτο χθές! (Ἐπικυλίπτει ἐπὶ τοῦ πετρίνου ἔδωλιου, κρύπτει τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν καὶ κλαίει). Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τὸ ἔγκλημα μου σταλάζει ἀπὸ τοῦ θόλου τούτου κατὰ σταγόνάς τὸν αἱματηρὸν ἐκεῖνον ἰδρῶτα, τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦν συνείδησιν ἀπὸ τῆς ὑλεθρίας ἐκείνης νυκτός, ὦ Θεέ μου, ἡ ἀϋπνία ὀλοκλήρους νύκτας κατὰ σειρὰν ἔθεσε τοὺς μολυβδίνους δακτύλους τῆς ἐπὶ τοῦ κοιλώματος τῶν βλεφάρων μου. Καὶ ἐν καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ἠθικῆς ὀδύνης ἤθελα κοιμηθῆ ἀκόμη,

δύο σκιαί κατχιματωμέναι διακόπτουσιν ἀκαταπαύστως τὸν ὕπνον μου.

Ἀνίσταται καὶ προχωρεῖ εἰς τὰ ἐμπροσθεν τοῦ θεάτρου.

Ὁ κόσμος μὲ ἐνόμιζε μέγαν· τὰ ὄρη ταῦτα εἶδον τὸν ἐκκτοντούτη ληστήν των λευκινόμενον, καὶ ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρος μὲ ἐθαύμασεν ἀμυνόμενον ἐπὶ τῶν ἐπάλξεών μου· πλὴν, ὅ,τι καὶ ἂν πράξῃ εἰς δολοφόνος, ποτὲ ἡ πενθοῦσα συνείδησίς του δὲν δύναται νὰ γίνῃ πλίγνιον τῆς δόξης του. Ὁ κόσμος μὲ ἐνόμιζε μεθυσθέντα ἐκ πῶν νικῶν μου, πλὴν ἀπὸ ἐξήκοντα ἤδη ἐτῶν ἐγὼ δὲν κάμνω ἄλλο τι εἰμὴ νὰ κάμπτω τὰ ἀμαρτωλά γόνατά μου, καὶ βωβὸς καὶ ἄφωνος νὰ ζητῶ συγγνώμην· πλὴν οἱ τοῖχοι οὗτοι, μαῦραι πτυχαὶ τοῦ περιφήμου τούτου φρουρίου, ἔβλεπον τὸ πανιχρὸν καὶ ἀποτρόπκιον ἐσωτερικὸν τοῦ ψευδοῦς μεγαλείου μου πλήρες κόνεως. Δι' σάλπιγγες ἔχυνον πρὸ ἐμοῦ τοὺς φρόγγους των, ἤμην ἰσχυρὸς, καὶ ἐβάδιζα, προπορευομένης τῆς προξενούσης τρόμον εἰς τοὺς βασιλεῖς σημαίας μου, ὡς λέων εἰς τὸ ἄντρον του. Καὶ ὅμως, ἐνῶ τὸ πᾶν ἦτον ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου, τὸ ἔγκλημά μου, εἰδεχθῆς νάννος, ἔζη ἐν ἐμοὶ τῷ γίγαντι, παραδιδόμενον εἰς γέλιωτα ὁσάκις ἐγκωμιάζον τὸ ἀξιοσέβαστον ἄτομόν μου, καὶ δάκνον τὴν καρδίαν μου μὲ ἀπικάλει ἄθλιον!

Ἦψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

Δονάτε καὶ Γινέβρα, θύματα τῆς φιλοδοξίας μου, ἴδε κάμετε ἄρά γε χάριν εἰς τὸν δῆμιόν σας, ὅταν ὁ Θεὸς μ.θ.ε. προσκαλέσῃ ὅλους ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου του; Ἐὶ κάλλιστα αἰσθάνομαι ὅτι, οὔτε πτώσις κατὰ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν, οὔτε γονυκλισία, οὔτε δάκρυα, οὔτε προσευχαὶ ἰσχύουν νὰ καθησυχάσωσι τὴν συνείδησίν μου! Τίποτε δὲν ἰσχύει πρὸς ἐξαγνισμόν μου, ὄχι! εἶμαι ἀφωρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναθεματισμένος!

ὕπο τῶν ἀνθρώπων! (Ἐπανακάθεται). Εἶχα ἀπογ
ὡς εἶχα καὶ προγόνους· ἀλλ' εἰς μίαν ἡμέραν τὸ
ριόν μου καταρρέει, ὁ υἱός μου περιστοιχίζεται ὑπὲρ
προδοτῶν καὶ χαύνων υἱῶν του καὶ ἐγγόνων μου·
σχατος βλαστὸς τοῦ γήρατός μου καὶ τελευπιῶν
σαυρός μου ἐχάθη· ὁ Ὀτβέρτος καὶ ἡ Ῥηγιπέλλο
δύο ὄντα τὰ ὅποια ἠγάπησα ἐξ ὅλης καρδίας, —
ἡ ψυχὴ καθὸ θεῖα ἀπόρροια πρέπει νὰ ἀγαπᾷ πάντ
— διεσκορπίσθησαν ἀναμφιβόλως εἰς τὸν ἐπενεγκ
τὴν καταστροφὴν μου ἀνεμῶν· τοὺς ἐζήτησα χθές, ἡ
καὶ οἱ δύο ἐγειναν ἄφαντοι. Λοιπὸν, τί με χρησιμ
πλέον ἡ ζωὴ ; ὡς ἀποθάνω!

Σύρει ἐκ τῆς ζώνης τοῦ ἐγχειρίδιον!

Ναί, ἀπόθανε γηραιὸς λύκε τῶν ὁρέων, ἀπόθανε
γνωστός ἐν τῷ σκότει καθὼς σὲ ἀρμόζει πρὸς ἀντί
νον τῶν ἀνομιῶν σου! κἀνὲν χεῖλος δὲν θέλει προφ
ἐπὶ τοῦ τάφου σου τὴν εὐχὴν τοῦ μακαρισμοῦ, οὐδὲ
δάκρυον θέλει ρεύσει εἰς τὴν μνήμην σου! — Ἐν τ
τοις, ὁσάκις ἔρχομαι εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦτο, ἡ καρ
μου μὲ λέγει ὅτι κάποιος μὲ ἀκούει. (Στρεφόμενος π
τὰ βῆθη τοῦ ὑπογείου). Λοιπὸν, σκιαὶ περιπτάμε
εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τούτους θόλους, σᾶς ἐξορκίζω αὐτ
τὴν ὥραν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πλάστην σας, φανῆτε
μενεῖς πρὸς ἐμέ! Ἐλεος, ὦ Δονάτε, ἔλεος διὰ τὸν Φ
σχον ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ τάφου του ἰστάμενον! χ
ρις εἰς τὸν Ἰὼβ πρὶν ἀποθάνη!

ΦΩΝΗ ΤΙΣ (ἐν τῇ σκιᾷ ὡς ἀσθενὴς ψίθυρος) — Κἀ

ΙΩΒ (τετραγαγμένος). — Ἦκουσα φωνήν, ἀν δὲν ἀπι
τῶμαι! πλὴν ὄχι, εἶνε ἡ ἠχώ. Οὐδεὶς ἄλλος δύναται
μὲ ὁμιλήσει ἐδῶ, εἰμὴ τὰ ὑπὸ τὰ μάρμαρα ταῦτα κρ
πτόμενα κρανία τῶν νεκρῶν· διότι ἡ εἴσοδος εἰς τὴν κρ
φίαν ταύτην κατακόμβην εἶνε μυστικὸν ἀπόρητον, τ
ὅποῖον ἐκτὸς ἐμοῦ κἀνεὶς θνητὸς δὲν γνωρίζει μέχρι τῆ

σήμερον, ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες τὸ ἐγνώριζαν ἀπέθαναν ἀπὸ
ἐξήκοντα ἤδη ἐτῶν. (Προχωρεῖ βήματά τινά πρὸς τὸ
βάθος τοῦ θεάτρου καὶ γονατίζει). Αἱ χεῖρές μου συν-
νηωμέναι ὑψοῦνται ἰκέτιδες πρὸς σέ, ὦ μάρτυς ! Χά-
ριν εἰς τὸν Φόσκον !

Η ΦΩΝΗ.—Κάϊν !

ΙΩΒ (ἀνιστάμενος ὅλος ἐκπληκτος).—Ἄ ! φρίττω !
ἤκουσα πραγματικῶς φωνὴν ἀνθρωπίνην !—Καλὰ λοι-
πόν, τῶρα ὅποιονδήποτε ὄν καὶ ἂν ἦσαι σκιά ἢ φάν-
τασμα, σὲ ἐπικηλοῦμαι· πείδουσόν με, κατάφερε κατὰ
τῆς κεφαλῆς μου τὸ φοβερόν τῆς ἐκδικήσεως τραῦμα !
ᾠ ! προτιμῶ μυριάκις τὸν θάνατον παρὰ νὰ ἀκούω
τὴν ἡχώ, τὴν τρομερὰν ἡχώ τοῦ μαύρου τούτου ὑπο-
γείου, ὅταν ἐγὼ κράζω τὸν Δονάτον νὰ ἀποκρίνεται . .

Η ΦΩΝΗ.—Κάϊν ! (Ἐξασθενοῦσα ὡς ἀπομακρυνο-
μένη). Κάϊν ! Κάϊν !

ΙΩΒ.—Δίκαιε Θεέ ! τὰ γόνατά μου κλονίζονται !
ἡ λύπη μεταβαλλομένη εἰς μανίαν κατακαίει τὴν καρ-
δίαν μου ὡς φλόξ τῆς κολάσεως. ᾠ ! ἀκούω ἐντός μου
τὸν πικρὸν γέλωτα τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως !
Ναί, τρομερὸν φάντασμα, φρικώδης σκιά μὲ ἀκολουθεῖ
καὶ μὲ βασανίζει ! ᾠ ὕλεθρία φωνή, ἣτις ἐξέρχεται ἐκ
τοῦ βάθους τοῦ τάφου, ἰδοὺ ἐγὼ· εἰς ποίαν ἐρώτησίν
σου νὰ ἀπαντήσω ; ποίαν ἐξήγησιν ἐπιθυμεῖς ; ᾠμί-
λει, χωρὶς πλειότερον νὰ μὲ καταβασανίσης· λέγε, καὶ
σὲ ἀποκρίνομαι !

Γυνή τις κεκαλυμμένη ὑπὸ μαύρου πέπλου καὶ κρατοῦσα
φάρον εἰς χεῖρας, ἐμφανίζεται ἐν τῷ βάθει τοῦ θεάτρου·
ἐξέρχεται δὲ ἔπισθεν ἑνὸς ἐκ τῶν πρὸς ἀριστερὰ κίωνων.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΙΩΒ, ΓΑΝΟΥΜΑΡΑ.

ΓΑΝΟΥΜ. (κεκαλυμμένη).— Τί ἔκαμες τὸν ἀδελ-
φόν σου ;

τὰ τρία ταῦτα σίδηρα. (Ἀρπάζει τὴν χεῖρά του ἐκ νίου). Ἡ χεὶρ δὲ αὕτη, ἡ ἄλλοτε στιβαρὰ καὶ σήμερον τρέμουσα περισσότερον ἀπὸ τὸν κάλαμον ἰδοῦ, Κόρη, εἶνε αὕτη.

ΙΩΒ.---Ἐλεος ἰ ἔλεος ἰ

ΓΑΝΟΥΜ.—Ἀλλὰ καὶ ἄλλος τις ἐπίσης ἐζήτει χάριν ἀπὸ σέ. Μία γυνὴ ἦτις, ὡ φρίκη ἰ ἐνώουσα ἰκετευτικῶς τὰς χεῖρας ἐπικαλεῖτο τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, τὸ ἔλεός σου. Πλὴν σύ, δολοφόνε, γελῶν τὴν ἔδεσες ἐπ' αὐτοῦ ἰδὼ τοῦ μαρμάρου καὶ μὲ τὰς ἰδίαις σου χεῖρας ἔθεσες εἰς τὸν τράχηλον καὶ εἰς τοὺς πόδας τῆς τὸν κρίκον τῆς δουλείας ἰ καὶ ὁ κρίκος οὗτος ἰδοῦ τον.

Ἄνοιγει τὸ ἔνδυμά της, καὶ δεικνύει τὸν προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ποδὸς της κρίκον.

ΙΩΒ.—Γινέθρα ἰ

ΓΑΝΟΥΜ.—Ναί, ἄλλοτε εἶχα τὸ ὄραϊον τοῦτο Κορσικὸν ὄνομα, καὶ ὡς τὸ ὄνομά μου ἦσαν θελίτικοι καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου· πλὴν ἡ κακουχία καὶ ἡ ἡλικία, ἦτις μᾶς παγώνει καὶ μᾶς ρυτιδώνει ὡς ἄλλος βορέας, μετεμώρωσε τὴν γλυκεῖαν Γινέθραν εἰς τὴν τραχεῖαν καὶ ἀγνώριστον Γανουμάραν, καὶ τὴν καλλιπάρειον νέαν μετέβαλεν εἰς πελιδὸν φάσμα.

Ἀποσύρει τὸν πέπλον της, καὶ δεικνύει εἰς τὸν ἰὼβ τὸ λειπόσαρκον καὶ πενθῆρες πρόσωπόν της.

ΙΩΒ.—Δίκαιε Θεέ ἰ ἡ Γινέθρα ἰ

ΓΑΝΟΥΜ.—Ναί, ἡ Γινέθρα· καὶ ἐπειδὴ σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος τῆς ἀπωλείας της πρέπει νὰ ἀποθάνης.

ΙΩΒ.—Ὡ ἰ εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἰ

ΓΑΝΟΥΜ.—Μὴ βιάζεσαι νὰ μὲ εὐχαριστήσης, ὡ γέρον. Μάθε ὅτι ὁ υἱός σου Γεώργιος ζῆ.

ΙΩΒ.—Οὐρανέ ἰ τί λέγεις ;

ΓΑΝΟΥΜ.—Ἐγὼ σοῦ τὸν ἔκλεψα ἰ

ΙΩΒ.—Τί ἀκούω ;

ΓΑΝΟΥΜ.—Ίδού, ἔφερε τὸ περιδέρακιον τοῦτο εἰς τὸν τράχηλόν του.

Ἐξάγει ἐκ τοῦ στήθους της μικρόν τι περιδέρακιον, χρυσοῖν καὶ πικροχρυσμένον μὲ μαργαρίτας, τὸ ὁποῖον ῥίπτει καταγῆς· ὁ γέρον ἀρπάζει αὐτό, τὸ καταφιλεῖ καὶ ἔπειτα πίπτει γονυκλινῆς εἰς τοὺς πόδας της.

ΙΩΒ.—Δι' ἀγάπην Θεοῦ! ἰδού, προσπίπτω γονυκλινῆς εἰς τοὺς πόδας σου καὶ τοὺς καταφιλω ἀκόμη ἂν θέλῃς· ἔφες με νὰ τὸν ἴδω μίαν στιγμὴν, καὶ ἔπειτα φόνευσόν με!

ΓΑΝΟΥΜ.—Θὰ τὸν ἰδῆς, καὶ ἐντὸς ὀλίγου μάλιστα· αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ φονεύσῃ ἐδῶ.

ΙΩΒ (ἐγειρόμενος μετὰ τρόμου).—Οὐρανό!—Πλὴν τὸ πάθος σου, ὦ γύναι, παριστᾷ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου τὸ τέκνον μου ἄλλο θηρίον ἀνήμερον· πιστεύεις ποτὲ ὅτι ὁ υἱὸς θὰ φονεύσῃ τόσον εὐκολὰ τὸν πατέρα του;

ΓΑΝΟΥΜ.—Εἶνε ὁ Ὀυβέρτος.

ΙΩΒ (ἐνόων τὰς χεῖρας, καὶ ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν).—Ἔσο δεδοξασμένος, Θεέ μου, διότι ἤξεύρω τὰ σπλάγχνα τοῦ νέου τούτου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν καρδίαν πεπληρωμένην εὐγενῶν αἰσθημάτων!—Σὺ πρέπει νὰ ἤσῃ τρελλὴ τῶν τι ἂν νομίζῃς ὅτι ὁ Ὀυβέρτος μου θὰ καταστήσῃ . . .

ΓΑΝΟΥΜ.—Ἀκουσε. Σὺ ἐβλάδιζες τόσον κειρὸν εἰς τὸ φῶς, χωρὶς νὰ φαντάζεσαι ὅτι ἄλλος τις περηκλούθει τὰ βήματά σου ἐν τῇ σκιά. Πλὴν, κειρὸς εἶνε πλέον, ὦ Φόσκε, νὰ ἐξυπνήσῃς διὰ νὰ ἰδῆς τὴν μέχρι τοῦδε ἀφανῶς ὑπὸ τοὺς πόδας σου συρομένην ὄχνητραν, περισφιγγουσαν σε εἰς τὰς θανατηφόρους σπείρας της. Ἐνῶ πρὸ ὀλίγου συνωμίεις μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος, ἐγὼ ἤμην πλησίον τῆς φιλάτης σου Ῥηγινέλλας μόνη, τὴν ἐπότισα ἐν παντόδυναμον φίλτρον . . . καὶ ἰδὲ τὴν τῶρα.

Εἰσέρχονται διὰ τοῦ βάθους τῆς στοᾶς δεξιόθεν δύο προσωπιδοφόροι, μελανειμνοῦντες καὶ φέροντες φέρετρον, κεκαλυμμένον ὑπὸ μελανοῦ πέπλου· διέρχονται οὗτοι βραδέως τὸ βάθος τοῦ θεάτρου, καὶ σταματοῦν ὅταν ὁ Ἰὼβ τοὺς πλησιάσῃ τρέγων.

ΙΩΒ.—Εἰς νεκροκράββατος!

ΓΑΝΟΥΜ.—Ὅχι κενός.

Ὁ Ἰὼβ ἀποσύρει μετὰ τρόμου τὸ μαῦρον κάλυμμα τοῦ φερέτρου, χωρὶς οἱ προσωπιδοφόροι νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν· ἀφαιρῆ δὲ καὶ τὸ σάβανον, καὶ βλέπει τὴν ὠχρὰν μορφήν τῆς Ῥηγινέλλας.

ΙΩΒ (μετὰ παραφορᾶς). — Οὐρανέ! ἢ Ῥηγινέλλα! (Πρὸς τὴν Γανουμάραν). Σὺ τὴν ἐφόνευσες, τέρας;

ΓΑΝΟΥΜ.—Κόμη, εἰς αὐτὰ τὰ παιγνίδια εἶμαι συνειθισμένη. Αὐτὴ εἶνε ἀποθαμμένη δι' ὅλους, πλὴν δι' ἐμὲ κοιμᾶται· ἀρκεῖ νὰ θελήσω νὰ τὴν ἐξυπνήσω, καὶ εἰς ἕν μου σημεῖον θὰ ἐγερθῇ.

ΙΩΒ.—Καὶ τί θέλεις διὰ νὰ τὴν ἐξυπνήσῃς;

ΓΑΝΟΥΜ.—Τὸν θάνατόν σου· ἢ μᾶλλον, ὁ Ὀτβέρτος θέλει ἐκλέξει μετὰξὺ σοῦ καὶ αὐτῆς. (Ἐκτείνουσα τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ φερέτρου). Ὀμνύω εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην δύναμιν τῆς ψυχῆς ἥτις δὲν ἀφίνει κἀνέναν ἀνενόητον, τὴν ἀκοίμητον συνείδησιν· Ὀμνύω εἰς τὸ ψυχρὸν σκελετὸν τὸ ὑπεῖον κοιμᾶται ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ χερμαρίου, καὶ εἰς τὸν τοῖχον τοῦτον, ὅστις ἔπιε τοὺς παγετώδεις σταλαγμοὺς ἐνὸς πελιδνοῦ αἵματος, ὅτι ὁ νεκροκράββατος οὗτος δὲν θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ ἐδῶ μέσα κενός! Ἄς ἐκλέξῃ λοιπὸν ὁ Ὀτβέρτος αὐτὴν ἢ τέ! Ἄν θέλῃς νὰ σωθῆς διὰ τῆς φυγῆς, εἶνε καιρὸς ἀκόμη, φύγε· πλὴν ὁ Ὀτβέρτος καὶ ἡ Ῥηγινέλλα θὰ ἠποθάνωσιν ἀναποφεύκτως· ἐδῶ μέσα εἰσθε ὅλοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου!

Εἰς ἕν νεῦμα τῆς Γανουμάρας, οἱ δύο προσωπιδοφόροι οἱ φέροντες τὸν νεκροκράββατον ἐπαναλαμβάνουσι τὸ βάδισμα.

των, καὶ ἐξέρχονται διὰ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ὅπερ εἰσῆλθον, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρωσιν.

ΙΩΒ (καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν δύο του χειρῶν).—Φρίκη!

ΓΑΝΟΥΜ.—Παραδόθητι λοιπὸν εἰς ἐμέ, ἀπόθνη, καὶ ἡ Ῥηγινέλλα θὰ ζήσῃ!

ΙΩΒ.—ὦ τῶν τεθλιμμένων μου ἡμερῶν ἡ ὀλεθρία Ἄτροπος, κόψε κόψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου, πῆε τὸ ὀλιγοστεῦσαν ὑπὸ τοῦ γήρατος αἵμά μου! πλήν, πρὸς Θεοῦ, ὦ γύναι, εὐχαριστήθητι εἰς ἓν μόνον θῦμα, καὶ μὴ θελήσης νὰ ἀναγκάσης τὴν ἀθωότητα εἰς τὸ ἔγκλημα, μὴ θελήσης νὰ διαφθείρης τὴν ἄκακον καὶ ἀγνήν ψυχὴν, καὶ νὰ παρσύρης αὐτὴν εἰς τὸ βάρκαρον τῆς ἀπωλείας! Ναί, βλέπω ὅτι εἶμαι ἄξιος πύσης τιμωρίας! Τὸ ἔγκλημά μου ἔσπειρεν ἐνταῦθα ὑπὸ τοὺς σκιεροὺς κευθμῶνας τῶν ὀρέων τούτων ὀλόκληρον Ἄδην, τοῦ ὁποίου βλέπω κινουμένους περὶ ἐμέ τοὺς δαίμονας, καὶ μετέτρεψε τὸ ὑπόγειον τοῦτο εἰς ἀποτρόπαιον φωλεὰν τερατομόρφων ὄφρων, γεννηθέντων ἀπὸ τοὺς ὀλεθρίους σταλαγμοὺς τοῦ αἵματος, τοὺς ὁποίους τὸ ἔγχειρίδιόν μου ἔχυσε ἐπὶ τῶν πλακῶν τούτων! Βλέπω ὅτι συνελήφθην εἰς τὴν κατὰχθόνιον παγίδα σου, καὶ ὅτι εἶμαι ἔρμαιον τῆς λύσσης σου, ὦ φρικτὴ Μέγαρις! πλήν, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι ἡ τύχη μου, ὅποιανδήποτε τιμωρίαν καὶ ἂν ἐπιφέρῃς κατ' ἐμοῦ εἶνε δικαία, καὶ δέχομαι τὸ τραῦμα μετὰ χαρᾶς. Ναί, εἰς ἐμέ τὸ ἐπάρκατον γερόντιον, τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καταδεδικασμένον εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων υἰῶν καὶ ἐγγόνων μου ἀναθεματισμένον, εἶνε πρέπουσα παντὸς εἶδους τιμωρία· πλήν, φείσθητι τὸ τέκνον μου! Πῶς ὑπομένεις νὰ εἰσέλθῃ ἐνταῦθα ἀγνόν, εὐγενὲς καὶ ἀκηλίδωτον, καὶ νὰ ἐξέλθῃ φέρον ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ τρομερὸν σημεῖον τὸ ὀ-

ποῖον ἐγὼ ὁ Κλίην φέρω ; Γινέβρα, ἀφοῦ ἄπαξ ἐνόμισες εὐλογον νὰ μοῦ ἀφαιρέσης τὸ τέκνον μου, τὴν τελευταίαν πρρηγορίαν τοῦ γήρχτός μου, ἀφοῦ ἠθέλησες νὰ καταφέρης τὸ καίριον τοῦτο τραῦμα εἰς τὴν βαρυαλγοῦσαν καρδίαν μου, ἀφοῦ τέλος τὸ υἱοθέτησες καὶ τὸ ὠνόμασες τέκνον σου καὶ ἀπερρόφησες ὅλην τὴν μαγείαν τῶν παιδικῶν του ἡμερῶν, (ὦ ἀξιοζήλευτος εὐδαιμονία !) καὶ μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω ἀκαταλόγιστα μαρτύρια, μὴ θελήσης καὶ τώρα νὰ ἐπκυζήσης τὰ δεινὰ μου, νὰ ἐπιφέρης τὸ κρισιώτατον τῶν τραυματικῶν κατὰ τῆς δεινοπαθοῦσης καρδίας μου, καὶ νὰ ἐκτελέσης ἔγκλημα τρομερώτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου ! φθάνουν τόσα βασανιστήρια ! — Τὸ πτωχόν μου τέκνον ! "Α ! ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἔτρεχεν εἰς τὰ ρυάκια διὰ νὰ παίζῃ, καὶ ἦλθαν νὰ μὲ δώσουν μίαν ἡμέραν τὴν σπραχλικάρδιον εἶδησιν ὅτι μοῦ τὸ ἔκλεψαν ! — "Ω ! ἀναισθάνεσαι πάλλουςαν ἐντὸς τοῦ στήθους τὴν καρδίαν, μὴ θελήσης νὰ μολύνῃς τὴν εἰσέτι ἀγνήν καὶ θείαν ταύτην ψυχὴν !

ΓΑΝΟΥΜ. — Καρδίαν δὲν ἔχω πλέον ἐντός μου, διότι σὺ μὲ τὴν ἀπέσπασες.

ΙΩΒ. — "Αχ ! δὲν ἀποφεύγω τὸ νὰ ἀποθάνω ἐντὸς τοῦ κρυφίου τούτου τάφου, πλὴν δὲν θέλω ποτὲ νὰ θανατωθῶ διὰ χεῖρός του.

ΓΑΝΟΥΜ. — Καὶ ὅμως, εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ τοῦτο. Ὁ ἀδελφὸς ἐφόνευσεν ἐδῶ τὸν ἀδελφόν, καὶ ὁ υἱὸς πρέπει νὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα.

ΙΩΒ (γονυκλινῆς, τὰς χεῖρας ἔχων συνηνωμένως καὶ συρόμενος εἰς τοὺς πόδας τῆς Γανουμάρας). — "Ἐλεος ! ἔλεος ! Σὲ κληικετεύω γονυκλινῆς καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένως, εὐδόκησον νὰ μοῦ δώσης ἄλλου εἶδους θάνατον, ὦ Γινέβρα !

ΓΑΝΟΥΜ. — "Α ! Σατάν ! Καὶ ἐγὼ ἐπίσης γυμνή

καὶ ἀπηλπισμένη σὲ παρεκάλουν, γονυκλινῆς καὶ συρομένη εἰς τοὺς πόδας σου ! Ἦμην ὅλως διόλου παρὰ-
 ὄρων, ἔκλαια, παρεκάλουν, ἠπείλουν· καὶ ὅμως σύ, ἀ-
 πωθῶν με διὰ τοῦ ποδὸς μετὰ ἀλλοκότου τινὸς μει-
 διάματος, ἐνθυμοῦμαι ὅτι μὲ εἶπες, ἐκδικήθητι ἂν ἡμ-
 πορῆς !

ΙΩΒ (γονυκλινῆς πάντοτε). — Ἄλλ' ὁ υἱός μου δὲν
 σὲ ἔκαμε τίποτε ! ὦ ! ἔλεος δι' αὐτόν ! Ἰδού, κλαίω !
 Συλλογίσθητι ὅτι σὲ ἠγάπων, καὶ μὲ παρέφερον ἡ ζη-
 λοτυπία μου !

ΓΑΝΟΥΜ. — Σιωπὴ ! (Ἐψώνουσα τοὺς ὀρθκλμοὺς
 πρὸς τὸν οὐρανόν). Ποῖον ἀσεβὲς στόμα τολμᾷ νὰ προ-
 φέρῃ τὸ ἱερόν σου ὄνομα, ὦ ἔρωσ ἀκαταμάχητε, ὁ ὁ-
 ποῖος ζητεῖς πάντοτε καρδίαν καθάραν καὶ ἀδιάφθορον ;
 ὦ ! εἶνε ἀσέβεια καὶ βλασφημία ἐντυχῶ νὰ ἀντηχοῦν
 οἱ ἀπαίσιοι οὗτοι θόλοι βεβυθισμένοι εἰς τὴν ἄβυσσον
 τὸ ὄνομά σου, προφερόμενον ἀπὸ στόμα ἀποτρόπκιον !
 (Πρὸς τὸν Ἰώβ). Καλὰ λοιπόν ! μήπως καὶ ἐγὼ τῆς
 ὁποίας ἡ καρδία εἶνε ἀνάλγητος δὲν ἠγάπων ἐπίσης ;
 Δός με τὸν Δονάτον μου, δός μὲ τον, ἀδελφοκτόνε !

ΙΩΒ. — Χάριν εἰς τὸν Φόσκον ! χάριν εἰς τὸ τέ-
 κνον του !

ΓΑΝΟΥΜ. — Ἀπόδος μοι τὸν ἐρχστὴν μου, Κάιν !

ΙΩΒ (ἀνεγειρόμενος μετὰ καταχθονίου τινὸς ὑπο-
 μονῆς). — Καὶ ὁ Ὀτβέρτος γνωρίζει ὅτι θὰ φονεύσῃ τὸν
 πατέρα του ;

ΓΑΝΟΥΜ. — Ὅχι· μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σώσῃ
 τὴν Ῥηγιέλλαν θὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ σκότος ὅποιον-
 δήποτε ἄτομον τὸν ὑποδείξω ἐγὼ· τόνον μόνον ἠξεύ-
 ρει ὅτι, ὡς δῆμιος πρόκειται νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἐνοχον
 χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ ὄνομά του.

ΙΩΒ. — ὦ Ὀτβέρτε ! ὦ νύξ ζοφερά καὶ ἀποτρό-
 παιος !

ΓΑΝΟΥΜ.—'Απόθανε λοιπόν, ὦ γέρον, ἀπόθανε κεκαλυμμένος καὶ χωρὶς οὐδὲ λέξιν· νὰ προφέρῃς ἢ σιγή τοῦ τάφου θέλει περικαλύψει τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου σου, καὶ βαθυτάτη μοναξία, πεπληρωμένη ἀπαισίου τινὸς καὶ μελαγχολικοῦ ψιθύρου, θέλει σοὶ ἐπαυλαμβάνει πάντοτε καὶ ἐντὸς τοῦ τάφου σου ἀκόμη τοὺς ἐναγωνίους γογγυσμοὺς τοῦ ταλαιπώρου θύματός σου! Ναί, ἀπόθανε ἀρανῆς καὶ ἄδόξος καθὼς σοὶ ἀρμόζει, καὶ σύστησε τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸν Θεὸν πρὶν τὴν παραλάβῃ ὁ διάβολος!

'Αφαιρεῖ τὸν πέπλον τῆς καὶ τὸν ρίπτει εἰς αὐτόν.

ΙΩΒ (ἀρπάζων τὸν πέπλον).—Εὐχαριστῶ.

ΓΑΝΟΥΜ.—'Ἰδού, ἀκούω κρότον βημάτων καὶ πρέπει νὰ ἦνε αὐτός, ἐγὼ εἰσέρχομαι εἰς τὸ ἄντρον μου, ὁπόθεν τὰ πάντα θέλω ἀκούσει. Ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν συμβιβασθῆτε, μὴ λησμονῆτε ὅτι ἔχω τὴν Ῥηγινέλαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου.

'Εξέρχεται διὰ τοῦ βάθους ἀριστερόθεν, ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν ἐξῆλθον οἱ δύο προσωπιδοφόροι.

ΙΩΒ (πίπτων εἰς τὰ γόνατα πλησίον τοῦ πετρίνου ἐδράνου).—Δίχασι Θεέ!

Καλύπτεται ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ τοῦ μαύρου πέπλου, καὶ μένει γονυκλινῆς καὶ ἀκίνητος ἐν προσδοκίᾳ ἀνθρώπου προσευχομένου. Εἰσέρχεται διὰ τῆς στοᾶς δεξιόθεν ἄνθρωπός τις, μελονειμονῶν καὶ φέρων προσωπίδα ὡς οἱ δύο ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ, εἰς δὲ τὴν χεῖρα κρατῶν ἀναμμένην δᾶδα. Κάμει σημεῖον εἰς ἄλλον ὅστις τὸν παρακολουθεῖ νὰ εἰσέλθῃ; οὗτος δὲ εἶνε ὁ Ὀτβέρτος, ὠχρὸς, τεταραγμένος καὶ κατεπτοημένος. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχεται οὗτος καὶ ἀφοῦ ἀρχίσῃ νὰ ὁμιλῇ μάλιστα, ὁ Ἰώβ οὔτε κινεῖται. Ἄμα εἰσελθόντος τοῦ Ὀτβέρτου, ὁ προσωπιδοφόρος γίνεται ἄφαντος.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΙΩΒ, ΟΤΒΕΡΤΟΣ.

ΟΤΒΕΡΤΟΣ.—Ποῦ μὲ φέρεις; ποῖος εἶνε αὐτός ὁ

σκοτεινὸς τόπος ; (Παρατηρῶν ὀλόγυρά του). Πλὴν, τί βλέπω ; ὁ προσωπιδοφόρος ἔγεινεν ἄφαντος ! Οὐρανέ ! Ποῦ εἶμαι ; ὀρίττω, ἰλιγγιῶ ! (Παρατηρήσας τὸν Ἰώβ). Τί βλέπω ἐκεῖ εἰς τὸ σκότος ; Ἄ ! τίποτε. (Διευθύνεται πρὸς τὸν Ἰώβ διὰ τοῦ σκότους). Πολὺ συγχὰ ἡ νύξ μᾶς ἀπῆλθε διὰ τῶν οὐρανοσμάτων της . . . (Θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰώβ). Θεέ ! αὐτὸ εἶνε ἔμφυχον ὄν ! (Ὁ Ἰώβ μένει πάντοτε ἀκίνητος). Οὐρανέ ! αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν περιβεβημένον ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ καὶ παγετώδους ἰδρωτός τοῦ ἔγκληματος ! Λοιπὸν, ἐδῶ εἶνε τὸ ἰκρίωμα καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ θῦμα ; δυστυχῆ Φόσκε, τὸν ὁποῖον σκληρὰ ἀνάγκη με βιάζει νὰ κτυπήσω σήμερον, εἶσαι σύ ; ἀποκρίθητί μοι ! . . . Δὲν λέγει τίποτε, πρέπει νὰ ᾔνε αὐτός ! . . . ὦ ! ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ᾔσαι, ὁμίλησόν με· ἀπορῶ διὰτί μένεις ἀκίνητος, καὶ διατί δὲν διευθύνεσαι προμερὸς ἐναντίον μου ! Βέβαια σοὶ εἶμαι ὄλως διόλου ἀγνώριστος καθὼς καὶ σὺ θὰ ᾔσαι δι' ἐμέ. Πλὴν, ἤξεύρεις ἄρα γε τοῦλάχιστον ὅτι αἱ χεῖρές μου δὲν ἐπλάσθησαν διὰ τὸ ἔγκλημα ; ὅτι εἶμαι τὸ ὄργανον ὀρικόδους τινὸς ἐκδικήσεως καὶ μύρης τιμωρίας ; ἤξεύρεις ὅτι οἱ πόδες μου περιεπλέχθησαν χωρὶς νὰ θέλω εἰς τὰς πενθίμους πτυχὰς σαβάνου τινός, κυλιομένου εἰς τὰ σκότη ταῦτα ; Εἶπέ με, γνωρίζεις τὴν Ρηγινέλλαν, τὸν ἔρωτά μου, τὸν ἄγγελον τοῦτον τοῦ ὁποίου ἐν βλέμμα γενναῖαν τὴν χαρὰν ἐντὸς τῆς μύρης καρδίας μου ; Ἄ ! εἶνε ἐδῶ πλησίον αὐτῆ, ἐνδεδυμένη τῶν τάρων σάβανα, νεκρὰ ἂν με κυριεύσῃ ἡ ἀτολμία, ζωντανὴ καὶ ἰδική μου ἂν καταρέω τὸ τραῦμα ! . . Λάβε οἶκτον πρὸς ἐμέ, ἀξιολύπητον θῦμα ! βλέπεις βέβαια τὴν τραχὴν καὶ τὸν τρόμον μου· συγχώρησον τὸ ὀρικτὸν μαρτύριον, τὸ ὁποῖον θέλεις ὑποφέρει ἀπὸ τὰς ἀσυνειθίστους εἰς τὸ ἔγκλημα χεῖράς μου ! ὦ ! ἂς ἀκούσω τοῦλάχισ-

στον μίαν μόνην λέξιν συγγνώμης ἀπὸ τὸ στόμα σου·
ναί, ἔγω ἀνάγκη μίθς μόνης λέξεως!

ΙΩΒ (ἐγειρόμενος καὶ ρίπτων τὸν πέπλον του).—

Ὁτθέρτε! τέκνον μου, Ὁτθέρτε!

ΟΤΘΕΡΤΟΣ (ὁπισθοδρομῶν μετὰ φρίκης).— Θεέ!

Ὁ Κόμης Ἰώβ!

ΙΩΒ (ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν μετὰ παραφορᾶς).—

Ὁχι, ὅλη ἡ ὑπάρξις μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὸν· ἡ φρι-
κτὴ αὕτη σιωπὴ μὲ καταβασανίζει! Δὲν εἶμαι ἄλλο τι
εἰμὴ ἄθλιός τις γέρον ἀσθενής, καταβεβλημένος μὲ δε-
δακρυσμένους ὄφθαλμούς; ὁ ὅποῖος δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀπο-
θάνω χωρὶς νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ! Ἐλθέ, τέκνον, ἐπὶ
τῆς καρδίας μου! (Καλύπτει τὸ πρόσωπον τοῦ Ὁτθέρ-
του ἀπὸ δάκρυα καὶ φιλήματα). Ἄφες νὰ ἴδω διὰ τε-
λευταίαν φορὰν τὸ πρόσωπόν σου, τὸ ὅποῖον δὲν ἠδυ-
νήθην νὰ χορτάσω ἔξ τῶρα κατὰ συνέχειαν μῆνας.

Πλὴν, πρώτην φορὰν τῶρα σὲ βλέπω μὲ ὄμμα ἔμπλεων
πόθου καὶ ἀνεξηγήτου μέρους. Ἦ καλὸν πράγμα εἶνε νὰ
ἦνέ τις νέος εἰκοσαετής; ἄφες νὰ ἐντροφήσω εἰς τὴν θέαν
σου, ἄφες νὰ ἀσπασθῶ τὸ μέτωπόν σου! Πρὸ μίθς
στιγμῆς ὠμίλεις, ἀλλ' ἐγὼ ἐσιώπων. Σὺ ὁ ἴδιος ἀγνο-
εῖς ὅποιους σπαρξικαρδίους λόγους ἐπρόφερε τὸ στόμα
σου! Ὁτθέρτε, ἐγὼ ἀποθνήσκω· θὰ εὐρήσῃς κρεμασμένον
εἰς τὸν τοῦτον τοῦ πύργου μου τὸ μέγα στρατιωτικὸν
ξύλον μου, τὴν περικεφαλαίαν μου καὶ τὴν ἱπποτικὴν
λόγχην μου τοσάκις θριαμβεύσασαν· ὅλα αὐτὰ εἶνε ἰδι-
κὰ σου, σὲ τὰ δίδω· ἐπιθυμῶ μίαν ἡμέραν νὰ φανῆς
ἄξιος ἥρωας ἐπὶ τῶν ὑγυρωμάτων τούτων. Ὡ! ἂν ἠδύ-
νασο νὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὸ βῆλος τῆς καρδίας μου διὰ
νὰ ἐννοήσῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ! Σὲ εὐλογῶ ἀπὸ καρδίας,
ὦ τέκνον!—Θεέ μου! δός εἰς αὐτὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ σου
καὶ ἡμέρας μακρὰς ὡς τὰς ἰδικὰς μου, πλὴν ἤττων σκο-
τεινὰς καὶ ἐρήκτους κακῶν! Ἐὐδούκησων νὰ τὸν χαρίσῃς

ἔνδοξον, γαλήνιον καὶ εὐδαίμονα ζώην, καὶ κάμε ὥστε πολλοὶ βλαστοί, ἀγαθοὶ ὡς ὁ πεκτήρων, νὰ ὑποστηρίξωσι πλήρεις στοργῆς καὶ ἀγάπης τὰ ὑπερήλικα καὶ τρέμοντα γόνατά του, ὅταν ἡ ὠρχία του μαύρη κόμη καταστῆ κατὰλευκος ὡς ἡ γιών!

ΟΤΒΕΡΤ.—Ἐξοχώταττε!

ΙΩΒ (θέτων ἐπ' αὐτοῦ τὰς χεῖρας).— Γ' ἡ καὶ οὐρανοί, εὐλογῶ τὸ τέκνον τοῦτο, καὶ συγχωρῶ πᾶν ὅ,τι μέλλει νὰ πράξῃ!—Ἔσο εὐτυχής, Οτβέρτε μου! Τώρα, ἀκουσόν με μίαν στιγμὴν. Καθὼς βλέπεις, οὔτε πεκτήρ εἶμι· πλέον οὔτε βασιλεύς ἢ οἰκογένειά μου ἠγμωτίσθη, καὶ τὸ φρούριόν μου ἔπεσεν· ἔπρεπε νὰ σώσω τὰ τέκνα μου, καὶ νὰ ἐλευθερώσω ἐγὼ ὁ κεκλιμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν χρόνων τὴν φιλιτάτην μου Γερμανίαν· πλήν, πρέπει νὰ ἀποθάνω. Ἄλλ' ἡ χεὶρ μου τρέμει, πρέπει νὰ τὴν ὑποστηρίξῃς σύ, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς . . . (Σύρει ἐκ τῆς θήκης τὸ ἐγγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ὁ Οτβέρτος φέρει εἰς τὴν ζώνην του καὶ τὸ προσφέρει εἰς αὐτόν). Ἀπὸ σέ, Οτβέρτε, περιμένω τὴν ἔξοχον ταύτην ἐκδούλευσιν.

ΟΤΒΕΡΤ. (ἐκπεπληγμένος).— Ἀπὸ ἐμέ! Πλήν θὰ ἤξεύρετε βέβαια ὅτι ἐγὼ ζητῶ ἐνταῦθα ἓνα ἄλλον . . .

ΙΩΒ.—Τὸν Φόσκον; εἶμι ἐγὼ!

ΟΤΒΕΤ.—Σύ! (Ὁπισθοδρομῶν καὶ περιφέρων τὰ βλέμματά του ὀλόγυρα εἰς τὸ σκότος). Δαίμονες στίβες μὲ βλέπετε, φάσματ' αὐτὰ ὅποια μὲ περικυκλώνετε, ὅποιασδήποτε φύσεως καὶ ἂν ᾖσθε, ἀκούσατε εἰς αὐτὴν τὴν ἔξοχον στιγμὴν ποῖός τις εἶνε ὁ γέρον, τὸν ὁποῖον ἀγχαπῶ καὶ τιμῶ ὡς πετέρα μου! Λάβετε οἶκτον πρὸς ἡμᾶς! Πλήν, τὸ πᾶν σιωπᾶ! ὦ Θεέ μου! αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰώβ! φρίκη! . . . (Μετ' ἀπελπισίας καὶ ὕβρου ἐκρηκτικοῦ). Ἄ, ὄχι! ποτὲ δὲν θὰ τολμήσω νὰ φέρω χεῖρα ἐσρόσυλον ἐπὶ τοῦ σεβασμίου ἀτόμου σου, ὦ

γέρον ἡμίθει τοῦ Ῥήνου, κεφαλὴ ἰερά καὶ ἀξιοσέβαστος !

ΙΩΒ.— Ὅτβέρτε μου, διευκόλυνε τὴν εἵσοδόν μου εἰς τὸν τάφον. Πρέπει λοιπὸν τὰ πάντα νὰ σὲ εἴπω ; εἶμαι ἐγκληματίας, ἰδοῦ. Ἡ σύζυγός σου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου εἰς τὸν ἄλλον, ἡ Ῥηγινέλλα, εἶνε ἐκεῖ ὡχρὰ, πικρωμένη πλὴν ὠρχία, περιμένουσα τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς σου, τὸν ὕρκον σου διὰ νὰ τὴν σώσῃ. Δὸς τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸν δαίμονα, τὸν ὁποῖον ἀπήντησες ἀνοίγοντα πρὸ αὐτῆς τὴν φλογώδη κήμινον τῆς ἀθύσσου, καὶ λάβε ὡς ἀντάλλαγμα τὸν ἄγγελον τοῦτον, ἐπὶ τοῦ ὑπρίου ἰστάμενος ὁ θάνατος περιμένει πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἀθέτησιν τῆς ὑποσχέσεώς σου, διὰ νὰ καταφέρῃ κατ' αὐτοῦ τὸ ὀλέθριον δρέπανόν του. Σῶσε τὴν Ῥηγινέλλαν σου, Ὅτβέρτε !

ΟΤΒΕΡΤ. (ὡς πικρὰφορος).— Καὶ λοιπὸν, ἔχεις τῶν ὄντι τὴν ιδέαν ὅτι πρέπει νὰ τὴν σώσω, ὦ γέρον ;

ΙΩΒ.— Καὶ ἀμφισβᾶλλεις ἀκόμη ; Ἀφ' ἐνὸς μὲν σοὶ παρουσιάζεται εἰς γέρον πολιάν ἔχων ὑπὸ τοῦ χρόνου τὴν κεφαλὴν καὶ βεβαρυμένην τὴν ψυχὴν ὑπὸ τοῦ ἀνυθέμικτος, ληστῆς μᾶλλον ἢ ἥρωος, ἰέρχῃ ἢ ἀετός, τοῦ ὑπρίου ἢ πλήρης ἐγκλημάτων καὶ αἰμόχαρῆς ζωὴ ἔκαμε τὸν κερκυνὸν νὰ μουγκρίσῃ πικρὰ τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ· ἀφ' ἑτέρου δέ, ἡ νεότης ἐν πάσῃ τῇ ἀθωότητι αὐτῆς, ἡ ἀρετὴ, ὁ ἔρωσ, ἡ ὠρχιότης, μία γυνὴ τέλος πάντων ἣτις σὲ ἀγαπᾷ, μία πικρὸς ἀγνή ὡς περιστέρα, ἣτις σὲ ἐπικαλεῖται ! ὦ ἄφρον ! ἀμφιταλαντεύεσαι εἰσέτι μεταξὺ τοῦ μεμολυσμένου ὑπὸ τοῦ βορβύρου καὶ τοῦ αἵματος ῥόχους ἐνὸς δαίμονος τῆς κολάσεως καὶ τοῦ χρυσοῦρκτου γιτῶνος ἐνὸς Χερουβείμ ; Λοιπὸν, ἀμφισβᾶλλεις εἰσέτι ὅτι αὐτὴ πρέπει νὰ σωθῇ καὶ ἐγὼ νὰ ἀποθάνω, ἐνῶ μὲ ἐν σου κτύπημα θέλεις ἐπιφέρει δύο θερκείας ; Ἄν μᾶς ἀγαπᾷς, Ὅτβέρτε,

ἐλευθέρωσόν με καὶ τοὺς δύο. Κτύπα! ποῖος θὰ σέ μεμφθῆ διὰ τὸ κίνημά σου; Ὁ Ἅγιος Σιγισμόνδος ἐθανάτωσε τὸν Βολέσλαον διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ ἐν ἄγριον ἔλκος, ἀπὸ μίαν ἀνίατον φαγέδαιναν. Ὅτβέρτε, μου, αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος εἶνε ἢ φαγέδαινα τῆς ψυχῆς· ἐλευθέρωσόν με λοιπὸν ἀπὸ τὸ ψυχοφθόρον τοῦτο τραῦμα!

ΟΤΒΕΡ. (λαμβάνων τὸ ἐγχειρίδιον).—Καλὰ! . . . (Ὁπισθοδρομεῖ). Καὶ ὅμως . . .

ΙΩΒ.—Λοιπὸν, ποῖος σέ ἐμποδίζει;

ΟΤΒΕΡ. (ἐπκναθέτων τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν θήκην του).—Ἡξεύρεις ποία τρομερὰ ἰδέα ἀναβαίνει εἰς τὸν τεθολωμένον αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐγκέφαλόν μου; Πολλάκις σέ ἤκουσα νὰ λέγῃς ὅτι εἶχες ἐν τέκνον, τὸ ὁποῖον μία γυνὴ Βοεμὸς ἔκλεψε σχεδὸν βρέφος· πλὴν, καὶ ἐγὼ ἠξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι μικρὸς ὅταν ἦμην μὲ ἔκλεψαν, μία γυνὴ μάλιστα. Ἄν κατὰ σύμπτωσιν λοιπὸν ἦμην τὸ τέκνον τοῦτο; ἂν ἦσουν ὁ πατήρ μου;

ΙΩΒ (καθ' ἐαυτόν).—Θεέ μου! (Ἐψηλοφώνως). Ἡ ὑπερβολικὴ θλιψίς, Ὅτβέρτε, σέ παραφέρει. Ἡξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι σὺ δὲν εἶσαι αὐτὸ τὸ παιδίον· ὄχι.

ΟΤΒΕΡ.—Καὶ ὅμως, συχνὰ μὲ ἀποκαλεῖς τέκνον σου.

ΙΩΒ.—Σὲ ἀγαπῶ τόσο, ὥστε κρίνω εὐλογον νὰ σέ ἀπονείμω τὴν τρυφερωτέραν λέξιν, καὶ τὴν μᾶλλον ἀρμόζουσαν εἰς τὴν ἡλικίαν σου.

ΟΤΒΕΡ.—Πλὴν, αἰσθάνομαι φωνὴν τινὰ ἣτις μὲ λέγει ὅτι εἶμαι υἱὸς σου.

ΙΩΒ.—Ἄ, ὄχι! ἡ φωνὴ αὕτη ψεύδεται.

ΟΤΒΕΡΤ.—Ἐξοχώτατε, Ἐξοχώτατε! ἂν ἦμαι τέκνον σου;

ΙΩΒ.—Μὴν ἔχῃς τοιαύτας παραλόγους ἰδέας, Ὅτβέρτε· ἀκόμη σήμερον πρῶτὸν σέ εἶπα, ἂν δὲν ἀπα-

τῶμαι, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔσφαξαν τὸ τέκνον μου τοῦτο διὰ τὸ Πάσχα των, καὶ ὅτι μὲ ἔφεραν κατόπιν τὸ πτώμα του. Λοιπὸν, πείθεσαι τώρα ὅτι ἄλλο εἶνε τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον ἔχασα παρὰ σὺ ;

ΟΤΒΕΡ.—Ὅχι· ἡ καρδίά μου ἔχει ἀνάγκην ἰσχυροτέρων ἀποδείξεων.

ΙΩΒ.—Τὰ προκισθήματα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας πολλάκις σφάλλουσιν. Ὅχι, Ὀτβέρτε, δὲν εἶσαι σὺ τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον ἔχασα· σὲ τὸ λέγω ἐν πεπειθῆσει, καὶ ὡς βασιζόμενος εἰς ἀναντιρρήτους ἀποδείξεις· ὥστε καὶ μετὰ θάνατόν μου ἀκόμη ἂν κάνεις ἀπκταιῶν σοὶ ἔλεγε, θέλων νὰ ταράξῃ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς σου, ὅτι ὁ γέρον Κόμης Ἰώβ ἦτο πατήρ σου, ἤξευρε ὅτι αὐτὸς εἶναι ἄτιμος καὶ μὴ πιστεύσης τίποτε. Ὀτβέρτε, βεβαιώθητι ὅτι δὲν εἶσαι υἱός μου, διότι τὸ ἀληθές τέκνον μου, τὸν Γεώργιον μου, τὸν ἔσφαξαν οἱ Ἰουδαῖοι μίαν νύκτα τοῦ Σαββάτου των· ἔχω ἀποδείξεις τοῦ συμβάντος τούτου, καὶ μεῖνε ἡσυχος, τέκνον μου. Βλέπεις ; ἰδού, ἐξακολουθῶ νὰ σὲ ἀποκαλῶ τέκνον μου ἐκ συνηθείας ! Πίστευσόν με, ἡ ἀγωνία εἶνε πρᾶγμα σκληρὸν διὰ τὴν ἡλικίαν μου· μὴ χάνης λοιπὸν καιρόν, ἀλλ' ὑπάκουσον ἀφόβως εἰς τοὺς λόγους μου. Ἰδού, ἀσπάζομαι τὸ μέτωπόν σου, καὶ σφίγγω ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὴν χεῖρά σου ἐκείνην ἣτις θὰ μὲ κτυπήσῃ, πλὴν θὰ μείνῃ καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος. Ἐκτὸς τούτου, σκέψθητι σὺ ὁ τόσον λογικὸς καὶ ὅσις διεκρίθης ὡς ἐξιγνιάζων τὴν ἀλήθειαν πικρὸς πρᾶγματος, ἥτό ποτε δυνατὸν νὰ σὲ πικρακινήσω εἰς τόσον μυσαρὸν καὶ θεοστυγὲς ἔγκλημα, ἃ ἦσουν πραγματικῶς υἱός μου ;

Η ΦΩΝΗ (ἐκ τῆς σκιᾶς).—Ἡ Ῥηγινέλλα μόλις ἐν τέταρτον τῆς ὥρας δύναται νὰ ἀνθῆξῃ ἀκόμη.

ΟΤΒΕΡ.—Ἡ Ῥηγινέλλα !

τῶν σιδηρῶν κληκλίδων τοῦ ὑπογείου· ἐνθυμοῦμαι τοὺς λόγους τοὺς ὑποίους ἐπρόφερεις ἐκείνην τὴν στιγμὴν, διὰ σὲ ὁ τάφος δι' ἐμὲ ἢ κόλασις! μετὰ τοὺς ὑποίους μὲ ἔρριψες εἰς τὴν ἄβυσσον.

ΙΩΒ. (ἐνόνων τὰς γεῖρας). Οἴμοι! εἶνε ἀληθὲς τοῦτο πλὴν ὁ οὐρανὸς ἔψευσε τὰς ἀδελφοκτόνους προσδοκίας μου!

Ο ΑΥΤΟΪΡ.—Ποιμένες διερχόμενοι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μὲ ἔσωσαν.

ΙΩΒ (ρίπτόμενος εἰς τοὺς πόδας τοῦ αὐτοκράτορος). — Ἀρκεῖ, πρὸς Θεοῦ. Ἴδού ἐγὼ προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας σου· τιμώρησόν με, λάβε ἐκδίκησιν!

Ο ΑΥΤΟΚΡ.— Ἀδελφέ μου, ἅς ἐναγκαλισθῶμεν ἀλλήλους καὶ ἅς δώσωμεν τὸν ἀσπασμὸν τῆς συμριλιώσεως! Τί καλλήτερον ἔχομεν νὰ πράξωμεν εὐρισκόμενοι παρὰ τὰς θύρας τοῦ τάφου εἰμὴ νὰ συγχωρηθῶμεν; ἰδού, σὲ συγχωρῶ!

Τὸν ἀνεγείρει καὶ τὸν ἐναγκαλίζεται.

ΙΩΒ.—Θεέ μου πικροδύναμι! Εἶνε δυνατὸν;

ΓΑΝΟΥΜ. (προχωροῦσα ἐν βῆμα).—Τὸ ἐγεγθὲν κατὰ τοῦ Φόσκου ἐγγεῖριδιον πίπτει καὶ ὁ Δονάτος ζῆ, ἄλλο δὲν μένει λοιπὸν εἰμὴ καὶ ἐγὼ νὰ ἐκπνεύσω ὑπὸ τοὺς πόδας σας! Λάβετε ὅλοι σας ἐδῶ πᾶν ὅ,τι σίλτατόν σας ἐκράτει ἢ ψυχρὰ καὶ ζηλότυπος χεῖρ μου: (Πρὸς τὸν Ἰώβ). Σὺ, τὸν υἱὸν σου Γεώργιον, (πρὸς τὸν Ὀτβέρτον) καὶ σὺ τὴν σύζυγόν σου Ῥηγινέλλα!

Εἰς ἓνα τῆς συριγμῶν, ἡ Ῥηγινέλλα λευχειμονοῦσα ἐμφανίζεται εἰς τὸ βάθος τῆς στοᾶς ἀιστερόθεν, κλονιζομένη ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῶν δύο προσωπιδοφόρων καὶ τετραγμῆνη. Ἄμα παρατηρήσασα τὸν Ὀτβέρτον, ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀφίνουσα μεγάλην κραυγὴν.

ΡΗΓΙΝΕΛ.— Οὐρανέ!

ΟΤΒΕΡΤ.— Ῥηγινέλλα! . . . Πάτερ μου! . . .

Ὁ Ὀθέρτος, ἡ Ῥηγινέλλα καὶ ὁ Ἰώβ, παραπτύσσονται ἀλλήλους ἐκπληκτοί,

ΙΩΒ (ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν).— ὦ ἄρχατος εὐσπλαγγνία καὶ ἐπιείκεια, λοιπὸν οὕτω πῶς ἤξεύρεις νὰ συγχωρῆς; Ποία ἀνθρώπινος λαλιὰ ἐξαρκεῖ νὰ σὲ ἀποδώσῃ ὕμνον ἐπ' ἐξίον!

ΓΑΝΟΥΜ. (εἰς τὸ βῆθος τοῦ θεάτρου).— Ἐγὼ λοιπὸν ἀποθνήσκω! Κόλασις, δέχθητι ἐν θυμῷ!

Φέρει μεθ' ὀρμῆς ἐν φιάλιον πρὸς τὰ χεῖλη της, πρὶν ὁ αὐτοκράτωρ προφθάσῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

Ο ΑΥΤΟΚΡ.— Τί κάμνεις, Γ' ἐν ἔβρα;

ΓΑΝΟΥΜ.— Ὁρκίσθην ὅτι ὁ κράββατος οὗτος δὲν θὰ ἐξέλθῃ κενὸς ἀπὸ τὸ ὑπόγειον τοῦτο. (Πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ αὐτοκράτορος). Δονάτε, τὸ δῆλητήριον τοῦτο εἶνε τρομερώτατον διὰ τὴν δραστηκότητα του. . . Ἡ ἐκδίκησις ἔμεινεν ἡμιτελής. . . Ὑγίαινε!

Ἀποθνήσκει.

Ο ΑΥΤΟΚΡ. (κρατῶν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του).— Ἄ! ἀπέθανεν ἡ δυστυχής! Λοιπὸν, καὶ ἐγὼ ἀναχωρῶ διὰ παντὸς πλέον. (Ἀνιστάμενος). Ἰώβ, σὲ διυρίζω βασιλέα ἐπὶ τοῦ Ῥήνου ἀντ' ἐμοῦ!

ΙΩΒ.— Καὶ πῶς, Μεγαλειότατε, δὲν θὰ μείνετε εἰς τὸ Κράτος σας, τὸ ὑποῖον σήμερον ὑπὲρ ποτε ἔχει ἀνάγκην τοῦ βραχίονός σας;

Ο ΑΥΤΟΚΡ.— Ἐφρόντισα νὰ κληροδοτήσω εἰς τὴν προσφιλεστάτην μου Γερμανίαν ἕνα Αὐτοκράτορα. Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Κήρυξ τοῦ Κράτους ἐκεῖ ἐπάνω ἀναγγέλλει ὅτι, ἐλέω Θεοῦ καὶ ψήφῳ τῶν ἡγεμόνων, ἐξελέχθη πικρῶ βουλήσει ὡς αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ὁ ἔγγονός μου Φρειδερίκος, νέος συνετός, ἀγαθώτατος καὶ ἰκανὸς εἰς τὸ κυβερνᾶν. Ἀφίνω εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον καὶ τὸ σκῆπτρόν μου, καὶ εἰσέρχομαι εἰς

τὴν σκοτεινὴν μου μοναξίαν, ὅπου θὰ περιμένω τὸν θάνατον διὰ τὴν κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Χαίρετε ! Ζήσατε καὶ βασιλεύσατε, ὑπομείνατε δὲ ἀγογγύστως πᾶσαν δοκιμασίαν, διότι αἱ ἡμέραι εἶνε πονηραί ! Μόνη μου ἐπιθυμία πρὶν κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἶνε, ὦ Ἰώβ, νὰ ἐκτείνω γονυκλινῆς πρὸ τοῦ σταυροῦ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν αὐτοκρατορικὴν μου καὶ σωτήριον ταύτην χεῖρα, ὡς πατὴρ καὶ βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ λαοῦ μου καὶ ἐπὶ σοῦ ὡς ἀδελφοῦ μου, καὶ νὰ πκρέξω γενικὴν ἀμνησίαν. Ὄταν ἡ τελευταία ὥρα τῆς ἐσχάτης κρίσεως σημάνη, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἰσθῆαι ἡ διαγωγή του, εὐτυχῆς ὁ θνητὸς ἐκεῖνος ὅστις δύναται νὰ εὐλογῇ !

ἜΟλοι πίπτουσι γονυκλινεῖς ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ αὐτοκράτορος.

ΙΩΒ (λαμβάνων τὴν χεῖρά του καὶ κατκασπαζόμενος αὐτήν).—Μέγας ἐκεῖνος ὅστις ἤξεύρει νὰ συγχωρῇ !

